Julie Garwood
Dragoste şi onoare

HONOR'S SPLENDOR

Traducere: Mihnea Columbeanu
Editura: Miron

CAPITOLUL 1

ANGLIA, 1099

Voiau să-l omoare.

Războinicul stătea în mijlocul curţii pustii, cu mâinile legate la spate, de un stâlp. Pe chip nu i se citea nimic, şi privea drept înainte, fără să-şi ia în seamă vrăjmaşul.

Prinsul nu opusese nicio rezistenţă, lăsându-se dezbrăcat până la brâu fără să scoată o vorbă. Mantaua lui de iarnă, cu pulpană de blană, cămaşa de bumbac, ciorapii şi cizmele de piele îi fuseseră scoase şi puse în faţa lui, pe pământul îngheţat bocnă. Gândul duşmanului era limpede. Războinicul era osândit să moară, dar fără niciun semn nou pe trupul brăzdat în atâtea bătălii. Sub ochii curioşi ai privitorilor, captivul îşi putea privi veşmintele în timp ce îngheţa încet de moarte.

În jurul lui se învârteau doisprezece oameni. Cu jungherele scoase ca să se îmbărbăteze, îi dădeau târcoale batjocorindu-l, răcnind ocări şi sudălmi, în timp ce tropăiau din picioare ca să nu le îngheţe. Dar niciunul nu se apropia prea mult, de teamă ca supusul prizonier să nu se răzgândească şi să sară la atac. Nu se îndoiau c-ar fi fost în stare, căci toţi auziseră istorisiri despre puterea lui herculeană. Unii chiar îi văzuseră vitejia în lupte, de câteva ori. Iar dacă rupea funiile, oamenii ar fi fost nevoiţi să se apere cu pumnalele, dar nu înainte de a le fi făcut şi el de petrecanie la vreo doi, trei, poate chiar patru.

Căpeteniei celor doisprezece nu-i venea să-şi creadă norocului. Îl prinseseră pe Lup şi în curând aveau să-l vadă cu ochii lor murind.

Ce greşeală necugetată săvârşise! Duncan, puternicul Baron de Wexton, venise călare în fortăreaţa inamicului complet singur şi fără nicio armă. Crezuse că Louddon, un

baron cu titlu funciar pe măsura lui, avea să onoreze pacea trecătoare dintre ei.

În mintea şefului se strecură un fior de nelinişte, în timp ce continua să-şi privească prizonierul. Îl despuiaseră de virtute, îi făcuseră ferfeniţă blazonul albastru cu alb care-i proclama titlul şi avuţia, se încredinţaseră că nu mai rămăsese nicio fărâmă din nobilul civilizat de altă dată.

Baronul Louddon voia ca prinsul să moară fără demnitate sau cinste. Şi totuşi, omul aproape gol care se ţinea atât de mândru înaintea lor nu-i făcea deloc pe plac lui Louddon. Nu se purta ca un om ajuns în ceasul morţii. Ba, captivul nu se ruga pentru viaţa lui, nici nu se milogea să-i pună capăt chinurilor mai repede. Nu avea pielea palidă şi încreţită de frig şi spaimă, ci arsă de soare şi tăbăcită de vânturi. La naiba, nici măcar nu dârdâia. Da, îl dezbrăcaseră, dar pe sub toate straturile rafinate rămăsese mândrul senior al războiului, arătând la fel de primitiv şi neînfricat cum îl lăudau întâmplările povestite pe şoptite. Sub ochii lor, Lupul se dezvăluise.

Batjocurile conteniseră. Numai urletul vântului prin curte se mai auzea. Căpetenia se întoarse spre oamenii săi, adunaţi în apropiere. Toţi se uitau în pământ. Ştia că evitau să-l privească pe captiv. Nu-i putea învinui, căci şi lui îi era greu să se uite drept în ochii războinicului.

Baronul Duncan of Wexton era cu cel puţin un cap mai înalt decât cel mai mătăhălos dintre oştenii ce-l păzeau. Avea trupul la fel de masiv, eu umeri laţi, musculoşi, şi coapse asemenea, iar poziţia, cu picioarele depărtate, sugera că era în stare să-i ucidă pe toţi… dacă i se năzărea.

Se lăsa întunecimea, aducând cu ea şi o perdea de ninsoare răzleaţă. Ostaşii începeau să se plângă de frig.

— La ce bun să-ngheţăm şi noi alături de el? mormăi unul.

— Mai are câteva ceasuri până să moară, se plânse

altul. Iar Baronul Louddon e dus de peste o oră. N-o să ştie dacă am rămas afară sau nu.

Încuviinţările celorlalţi îl înduplecară pe şef. Şi pe el începea să-l irite frigul, iar aroganţa prinsului îl înfuria. Pe toţi sfinţii, părea de-a dreptul plictisit de ei! Căpetenia trebuia să recunoască faptul că-l subestimase, iar asta-i sporea şi mai mult mânia.

Cu un blestem bombănit, le porunci oamenilor să se ducă înăuntru. După plecarea celui din urmă, vasalul lui Louddon se asigură că frânghiile erau bine legate, apoi trecu drept în faţa prizonierului.

— Zice-se că eşti viclean ca un lup, da nu eşti decât un om, şi-n curând ai să mori, ca orice om. Louddon nu vrea să porţi tăieturi de jungher proaspete. Mâine dimineaţă, o să-ţi târâm hoitul la câteva poşte distanţă de-aici. Nimeni n-o să poată dovedi că Louddon a săvârşit fapta.

Furios că prinsul nici măcar nu-l privea, şeful adăugă, cu un mârâit:

— Dac-ar fi după mine, acuma ţi-aş smulge inima din piept, să terminăm odată.

Şi-şi strânse scuipatul în gură ca să-l împroaşte pe războinic în faţă, nădăjduind ca noua ocară să-i smulgă o reacţie.

În sfârşit, captivul coborî încet privirea, până ajunse să se uite drept în ochii duşmanului său. Ceea ce văzu acolo îl făcu pe conducător să înghită în sec, crucindu-se, după care o luă la fugă spre adăpostul castelului.

Din umbra de lângă zid, Madelyne privea. Mai aşteptă câteva minute, ca să se încredinţeze că niciunul dintre ostaşii fratelui său n-avea să se întoarcă, rugându-se în acea vreme să aibă curaj de a-şi duce planul la bun sfârşit.

Risca totul, dar ştia, în adâncul inimii, că n-avea încotro. Acum numai ea mai putea să-l scape. Madelyne îşi asuma răspunderea şi consecinţele, ştiind prea bine că dacă fapta-i era descoperită, aceasta avea s-o coste cu

siguranţă viaţa.

Mâinile-i tremurau, dar paşii îi erau repezi. Cu cât termina mai iute, cu atât avea să fie mai liniştită. Avea răgaz destul să se frământe cu gândul la faptele ei, după ce-i dădea drumul nesocotitului prizonier.

O mantie lungă şi neagră o acoperea din creştet până-n tălpi, iar baronul n-o observă până nu ajunse drept în faţa lui. O rafală aprigă de vânt îi doborî gluga de pe cap, lăsându-i coama arămie să se reverse peste umeri. Dându-şi o şuviţă la o parte din faţă, Madelyne îl privi.

O clipă, Lupul fu sigur că-i juca mintea un renghi. Chiar clătină din cap, refuzând să creadă ceea ce vedea. Apoi îi ajunse la urechi vocea ei, dându-i de veste că nu era o nălucire.

— Într-o clipă, două, te-am slobozit. Rogu-te să nu scoţi o vorbă, până nu plec de-aici.

Nu-i venea să creadă ce auzea. Vocea salvatoarei sale era limpede ca graiul celei mai de soi harpe, şi îmbietor ca zilele calde ale verii. Duncan închise ochii, rezistând imboldului de a izbucni în râs faţă de acea întorsătură ciudată. Ar fi putut scoate strigătul de luptă chiar atunci, ca să pună capăt înşelătoriei, dar îl biruia curiozitatea. Se hotărî să mai aştepte, până când izbăvitoarea lui îşi dezvăluia adevăratele intenţii.

Chipul îi rămase de nepătruns. Păstră tăcerea, în timp ce o vedea scoţând de sub mantie un pumnal mic. Stătea destul de aproape de el ca s-o poată prinde cu picioarele, care-i rămăseseră dezlegate, iar dacă vorbele ei se vădeau mincinoase şi pumnalul i se abătea spre inimă, ar fi fost nevoit s-o strivească.

Lady Madelyne nu avea habar de primejdie. Hotărâtă numai să-l vadă liber, trecu lângă el şi începu să taie funia groasă. Duncan observă că mâinile-i tremurau. Nu ştia dacă de frig sau de frică.

Îi ajunse la nări mireasmă de trandafiri, ceea ce-l

încredinţă că gerul îi luase minţile. O roză în toiul iernii, un înger în acea fortăreaţă a purgatoriului… Nu avea niciun sens – şi totuşi, fata mirosea a flori de primăvară şi arăta ca o vedenie din ceruri.

Clătină iar din cap. Partea cugetătoare a minţii lui ştia prea bine cine era. I se spusese că sora lui Louddon avea statură mijlocie, păr castaniu şi ochi albaştri – şi că era plăcută la vedere. Dar aici începea neadevărul, căci sora diavolului nu era doar plăcută: era magnifică.

În sfârşit, funia cedă, iar mâinile lui fură slobozite. Rămase pe loc, în timp ce fata trecea în faţa lui, învrednicindu-l cu un mic zâmbet, înainte de a se întoarce să-i adune lucrurile împrăştiate pe jos.

De frică, se poticni, apoi se ridică din nou, îndreptându-se, şi reveni spre el.

— Urmează-mă, te rog, îi ceru ea.

Duncan nu se clinti, rămânând pe loc – de veghe, în aşteptare.

Şovăirea lui o făcu pe Madelyne să se încrunte, spunându-şi că desigur gerul îi îngheţase puterea de a chibzui. Strângându-i la piept hainele cu o mână, îl cuprinse de mijloc cu cealaltă, şoptind:

— Reazemă-te de mine. Am să te-ajut, îţi făgăduiesc. Dar, rogu-te, trebuie să ne grăbim.

Privea spre uşile castelului, iar din voce îi răzbătea teama.

Duncan vru să-i spună că n-aveau de ce se ascunde, căci tocmai atunci oamenii lui escaladau zidurile, dar îşi mută gândul. Cu cât ştia mai puţin, cu atât avea să fie mai bine, la sorocul potrivit.

— Mergem în odăile preotului, de după capelă, îi şopti ea încet. E singurul loc unde nu se vor gândi să caute.

Războinicul nu dădea nicio atenţie vorbelor ei. Se uita spre partea de sus a zidului dinspre miazănoapte. Cornul lunii făcea zăpada să lucească slab, astfel încât se zăreau

siluetele ostaşilor lui apărând pe zid. Nu se auzea niciun sunet, iar numărul oamenilor creştea, în timp ce se adunau pe podişca de lemn ce încercuia zidurile.

Dădu din cap cu mulţumire. Oştenii lui Louddon erau la fel de nătărăi ca stăpânul lor. Vremea aspră îi trimisese pe străjerii de la poartă înăuntru, lăsând zidurile fără nicio apărare, iar această slăbiciune avea să-i coste viaţa.

Se rezemă mai apăsat pe umărul femeii, ca să-i încetinească paşii, în timp ce-şi flexa iar şi iar degetele, încercând să şi le dezmorţească. Picioarele nu şi le prea simţea, ceea ce era un semn rău, dar ştia că n-avea ce face.

Auzi un şuierat slab şi ridică repede braţul, semn să mai aştepte. Noroc că fata era ocupată să-l rezeme şi nu observa că duşmanii se strecurau în fortăreaţă.

Ajunseră la o uşă îngustă, unde Madelyne, crezând că prinsul era prea slăbit ca să se mai ţină pe picioare, îl sprijini cu mâna de un zid, în timp ce cu cealaltă desfereca uşa.

Pricepându-i gândul, baronul se rezemă de perete şi o privi cum îşi potrivea mai bine în braţe hainele lui, încercând să mânuiască lanţul îngheţat.

Odată ce uşa se deschise, îl luă de mână şi-l călăuzi prin beznă. Un val de aer îngheţat îi învălui, în timp ce înaintau spre o a doua uşă, aflată la capătul unui coridor lung şi umed. Madelyne o deschise repede şi-l chemă după ea.

Odaia unde intraseră nu avea nicio fereastră, dar era luminată de câteva lumânări ce răspândeau o văpaie caldă. Aerul era stătut. Pe podele se aşternuse praful, iar sub grinzile joase ale tavanului se legănau pânze de păianjen. Câteva sutane colorate, pentru preoţii veniţi în trecere, atârnau în cuie, iar în mijloc fusese pusă o rogojină cu două pături groase alături.

După ce trase ivărul la uşă, Madelyne oftă uşurată.

Pentru moment, erau în siguranţă. Îi făcu semn să se aşeze pe rogojină.

— Când am văzut ce-ţi făceau, am pregătit odaia asta, explică ea, dându-i hainele. Mă cheamă Madelyne şi sunt...

Voia să-i explice că era sora lui Louddon, dar numaidecât se răzgândi.

— Am să stau cu tine până la crăpatul zorilor, iar atunci am să-ţi arăt cum să ieşi, printr-o galerie ascunsă. Nici chiar Louddon nu ştie de ea.

Baronul se aşeză, cu picioarele încrucişate în faţă. În timp ce o asculta, îşi luă cămaşa pe el. Fără doar şi poate, fapta ei curajoasă complica lucrurile, şi se întrebă cum avea să reacţioneze când afla care-i fusese cu adevărat planul.

Imediat ce pieptul lui masiv fu acoperit iar de tunică, Madelyne îi înveli umerii cu o pătură, apoi îngenunche în faţa lui, făcându-i semn să-şi întindă picioarele. După aceea, i le cercetă încruntată. Duncan vru să-şi ia cizmele, însă Madelyne îi opri mâinile.

— Mai întâi trebuie să-ţi încălzim picioarele.

Trase adânc aer în piept, gândindu-se cum i le-ar fi putut dezmorţi cât mai repede. Luă a doua pătură, dădu să-i învelească picioarele cu ea, apoi clătină din cap. Fără o vorbă, îi acoperi picioarele cu pătura, îşi scoase mantia şi, încet, îşi ridică până deasupra genunchilor poalele cămăşii. Cureaua de piele împletită cu care se încinsese la brâu şi care-i susţinea şi teaca pumnalului se agăţă de fustanela verde ce-i acoperea cămaşa, iar Madelyne o scoase, aruncând-o lângă baron.

În sfârşit, îi luă labele picioarelor în mâini şi, repede, fără să mai stea pe gânduri, şi le strecură sub haine, lipindu-le de propria ei burtă.

Scoase un mic ţipăt când piele lui rece ca gheaţa o atinse, apoi îşi potrivi cămaşa şi pe deasupra ei îi cuprinse ambele picioare cu braţele. Umerii începură să-i tremure,

iar războinicul avu senzaţia că îi absorbea tot frigul din trup, trăgându-l în trupul ei.

Era cea mai mărinimoasă faptă pe care o văzuse vreodată în viaţa lui.

Simţirea îi revenea cu iuţeală. Avea senzaţia că-i erau înfipte-n tălpi mii de cuţite, arzând ca focul. Încercă să-şi schimbe poziţia, dar Madelyne nu-l lăsă, strângându-l şi mai tare, cu o putere neaşteptată.

— Dacă te doare, e semn bun, spuse fata într-o şoaptă răguşită. O să-ţi treacă repede. Şi-apoi, ai mare noroc că mai simţi ceva, adăugă ea.

Asprimea din vocea ei îl miră pe Duncan, care înălţă o sprânceană. Chiar atunci, Madelyne ridică privirea şi-i zări expresia. Se grăbi să-i explice:

— N-ai fi ajuns aici dacă nu erai aşa de nechibzuit. Nădăjduiesc doar că te-ai ales cu ceva din lecţia de azi. A doua oară n-am să te mai pot elibera.

Apoi încercă să zâmbească, urmând pe un ton mai îmblânzit:

— Ştiu că te-ai aşteptat ca Louddon să te primească onorabil. Dar asta a fost greşeala ta. Louddon nu ştie ce e onoarea. Să ţii minte asta pe viitor, şi s-ar putea să mai ai zile pe Pământ.

Coborî privirea, gândindu-se la preţul scump pe care urma să-l aibă de plătit pentru că-l eliberase pe duşmanul fratelui ei. Noroc că Louddon părăsise fortăreaţa, aşa că avea mai mult timp pentru a-şi pregăti planul de evadare.

Mai întâi, trebuia să se îngrijească de baron. După ce scăpa de grija lui, se putea ocupa şi de urmările cutezătoarei sale fapte.

— Ce-i făcut, e bun făcut, şopti ea, lăsând toate chinurile şi deznădejdea să-i răzbească din voce.

Baronul nu-i răspunse, iar Madelyne nu mai spuse nimic. Tăcerea se întindea între ei ca un hău tot mai adânc.

Privindu-l în ochi, Madelyne îşi spuse că erau cenuşii

şi reci ca două pumnale. Chipul lui părea cioplit în piatră, căci pe faţă nu i se citea nicio emoţie, niciun simţământ.

Avea părul de un castaniu închis, peste măsură de lung şi puţin buclat, dar asta nu-i îmblânzea trăsăturile. Gura-i arăta aspră, bărbia era prea fermă, iar Madelyne observă că nu avea riduri la colţurile ochilor. Nu părea genul de om care să râdă sau să zâmbească. Nu, recunoscu ea, cu un fior de teamă. Era întâi şi-ntâi războinic, şi abia apoi baron, aşa că în viaţa lui nu se găsea loc şi pentru râs.

Dintr-odată, îşi dădu seama că habar n-avea ce se petrecea în mintea lui. Tuşi ca să-şi acopere jena, gândindu-se să reia convorbirea. Poate că, dacă-l auzea vorbind, avea să se mai liniştească.

— Te gândeai să-l înfrunţi pe Louddon de unul singur? îl întrebă ea.

Îi aşteptă un timp răspunsul, iar când văzu că se încăpăţâna să tacă, oftă frustrată. Se vădea pe cât de neghiob, pe-atâta de îndărătnic. Tocmai îi salvase viaţa, iar el nu suflase o vorbă de recunoştinţă.

— Să nu te gândeşti să te mai întorci după Louddon, continuă ea. Ar fi tot o greşeală. Iar data viitoare, sigur are să te ucidă.

Războinicul nu-i răspunse nici acum. Încet, se mişcă, retrăgându-şi picioarele din braţele ei. Nu se grăbea, frecându-i provocator pielea sensibilă a coapselor.

Madelyne rămase îngenuncheată în faţa lui, cu privirea în podea, pe când Lupul îşi punea încet ciorapii, apoi şi cizmele.

Când termină, ridică încet cureaua împletită şi i-o întinse.

Instinctiv, Madelyne întinse mâinile să ia cingătoarea. Zâmbi, crezând că era un gest împăciuitor.

Războinicul se mişcă iute ca fulgerul. O înhăţă de mâna stângă şi înfăşură brâul peste încheietură, înainte ca Madelyne să apuce să reacţioneze, îi legă şi încheietura

cealaltă, încătuşându-i mâinile una de alta.

Madelyne îşi privi cu uimire mâinile, apoi ridică ochii spre el, năucită…

Expresia de pe chipul lui făcu s-o treacă un fior pe şira spinării. Clătină din cap, refuzând să accepte cele întâmplate.

În sfârşit, războinicul vorbi.

— N-am venit după Louddon, Madelyne. După tine am venit.

CAPITOLUL 2

— Te-ai smintit? şopti Madelyne cu uimire.

Baronul nu-i răspunse, dar privirea lui încruntată sugera că nu-i prea plăcea întrebarea. O ridică pe Madelyne în picioare, apoi o apucă de umeri ca s-o sprijine. Fără ajutorul lui, ar fi căzut la loc în genunchi. Ciudat, dar atingerea era foarte blândă pentru un om atât de uriaş, îşi spuse Madelyne, iar această descoperire o nedumerea şi mai mult.

Nu reuşea să-i înţeleagă vicleşugul. Fusese prins, iar ea îl salvase – cu siguranţă, îşi dădea seama de asta, nu? Doar riscase totul pentru el. Dumnezeule mare, îi atinsese picioarele, i le încălzise… da, îi dăduse tot ce-avea nevoie.

O domina cu statura lui, nobilul acela devenit barbar, şi avea pe chip o expresie sălbatică mai mult decât potrivită cu proporţiile lui gigantice. Madelyne îi simţea forţa iradiind, puternică şi usturătoare ca atingerea unui vătrai încins, şi cu toate că se străduia cu disperare să nu-i ia în seamă înfiorătoarea răceală din ochii cenuşii, ştia că i se observa tremurul.

Lupul îi înţelese greşit reacţia şi se aplecă să-i ridice mantaua. Când i-o înfăşură pe umeri, mâna lui îi atinse

sânii. Madelyne bănui că o făcuse fără intenţie, dar se retrase instinctiv cu un pas, strângându-şi mantaua în faţă.

Baronul se încruntă şi mai tare. O luă de mâini, se întoarse şi ieşi pe coridorul întunecat, trăgând-o după el.

Madelyne fu nevoită să alerge ca să ţină pasul, altfel ar fi târât-o cu forţa.

— De ce vrei să te lupţi cu oamenii lui Louddon când nu e nevoie?

Nu primi niciun răspuns, dar nu se lăsă descurajată. Războinicul mergea drept la moarte. Trebuia să-l oprească.

— Te rog, baroane, nu face asta. Ascultă-mă. Frigul te-a zăpăcit de cap. Au să te ucidă.

Trase din răsputeri, încercând să-l oprească, dar el nici nu încetini pasul.

Cum Dumnezeu mai putea să-l salveze?

Ajunseră la uşa groasă dinspre curte. Baronul o deschise cu atâta putere, încât ţâţânile se îndoiră, sărind din cuie, iar uşa se făcu ţăndări de perete. Vântul rece o izbi pe Madelyne în faţă, iar fata văzu că omul pe care-l dezlegase cu niciun ceas în urmă nu era un smintit. Ba, nu era smintit deloc.

Peste o sută de oşteni se adunaseră în curtea interioară, pe când alţii şi alţii apăreau peste zidul de piatră, repezi ca vântul ce se înteţea şi tăcuţi ca toţii. Până la unul, toţi purtau culorile albastru şi alb ale Baronului Wexton.

Madelyne era atât de copleşită de privelişte, încât nici nu observă că omul care o capturase stătea acum pe loc, privindu-şi ostaşii care se adunau în faţa lui. Se ciocni de spatele lui, ridică instinctiv mâinile ca să se rezeme şi abia atunci îşi dădu seama că-i dăduse drumul.

Baronul Wexton coborî privirea spre ea, îi văzu expresia liniştită şi fu cam mirat. N-avea idee ce gânduri îi treceau prin cap. Părea foarte calmă, aproape senină, dar ştia că nu pentru multă vreme. Madelyne urma să asiste la

răzbunarea lui, începând cu distrugerea în întregime a casei. Fără îndoială, avea să plângă, cerşindu-i mila.

Unul dintre soldaţi veni în grabă, oprindu-se drept în faţa baronului.

— Duncan? Dai semnalul, sau stăm aici toată noaptea?

Se numea Duncan... Ciudat, dar la auzul acestui nume, Madelynei îi mai trecu teama. Îl făcea să arate puţin mai uman, în mintea ei.

— Ei, frate? întrebă ostaşul.

Apoi se întoarse s-o privească pe Madelyne. În ochii lui căprui se citea dispreţul. Părea gata s-o lovească. Făcu chiar un pas înapoi, ca pentru a se feri de o leproasă.

— Louddon nu-i aici, Gilard, îi spuse Duncan fratelui său.

Vorbise pe un ton atât de blajin, încât Madelynei îi reveniră numaidecât speranţele.

— Atunci, să te întorci acasă, my lord? întrebă ea, ridicând privirea.

Duncan nu-i răspunse. Madelyne vru să repete întrebarea, dar Gilard o întrerupse, începând să răcnească un şir întreg de grosolănii. O privea ţintă, în timp ce-şi revărsa furia. Deşi nu-i înţelegea cele mai multe ocări, Madelyne îşi dădea seama că erau nişte blasfemii, după privirea înfiorătoare din ochii lui.

Baronul Wexton tocmai se pregătea să-i poruncească fratelui său să înceteze cu tirada aceea copilăroasă, când o simţi pe Madelyne luându-l de mână. Fu atât de uimit de atingerea ei, încât nici nu ştiu cum să reacţioneze.

Se ţinea de el şi o simţea tremurând, dar când întoarse capul s-o privească, văzu că părea stăpână pe sine. Se uita lung la Gilard. Duncan clătină din cap. Ştia că fratele lui nici n-avea idee cât de înfricoşător arăta pentru Madelyne. La drept vorbind, se îndoia că i-ar fi păsat.

Dintr-odată, furia lui Gilard începu să-l irite. Madelyne

era prizoniera lui, nu-i mai era duşmancă, şi cu cât înţelegea mai repede Gilard cum trebuia să fie tratată, cu atât mai bine.

— Destul! îi ceru el. Louddon nu-i aici. Blestemele tale n-au să-l aducă înapoi.

Îşi smulse brusc mâna dintr-a Madelynei, o cuprinse cu braţul pe după umeri, aproape răsturnând-o de-atâta grabă, şi o strânse lângă el. Gilard fu atât de uimit, încât nu putu decât să-şi privească fratele cu gura căscată.

— Louddon trebuie s-o fi luat pe drumul dinspre miazăzi, Gilard, altfel l-ai fi văzut, continuă Duncan.

Madelyne fu nevoită să intervină.

— Iar acum o să plecaţi acasă? întrebă ea, încercând să nu pară prea dornică. Îl puteţi provoca pe Louddon la luptă altă dată, le sugeră, sperând ca astfel să le alunge dezamăgirea.

Cei doi fraţi o priviră. Niciunul nu-i răspunse, dar pe feţele lor se vedea clar ce gândeau: că pesemne îi sărise vreo doagă.

Madelyne începu să se teamă din nou. Expresia îngheţată din ochii baronului aproape că-i înmuia genunchii. Coborî repede privirea, ruşinată că se arăta atât de slabă de înger.

— Nu-s eu aia nebună, murmură ea. Încă mai puteţi pleacă de-aici fără să fiţi prinşi.

Duncan nu-i luă în seamă cuvintele. Apucând-o de mâinile legate, o trase după el spre stâlpul de unde-l eliberase. Madelyne se împiedică de două ori, cu picioarele înmuiate de frică. O dată ce Duncan îi dădu drumul, se rezemă de stâlp, aşteptând să vadă ce avea de gând.

Baronul o privi lung, iar Madelyne înţelese că-i poruncea în tăcere să nu se mişte de-acolo. Apoi se întoarse spre ceilalţi, cu pumnii proptiţi în şolduri şi picioarele depărtate, în poziţie provocatoare, de luptă.

— Nimeni nu se atinge de ea! E a mea!

Glasul său puternic răsună cu ecou, izbind oamenii la fel de tare ca o grindină.

Madelyne întoarse capul spre uşa castelului. Cu siguranţă, strigătul lui Duncan ajunsese până înăuntru, alertându-i pe soldaţii adormiţi. Dar, când oamenii lui Louddon nu năvăliră imediat, Madelyne îşi spuse că probabil vântul acoperise glasul baronului.

Duncan dădu să se îndepărteze. Întinzând mâna, Madelyne îl prinse de spătarul armurii. Verigile circulare de oţel îi tăiau degetele. Se strâmbă atât de durere, cât şi la vederea furiei de pe chipul baronului, când acesta se întoarse spre ea. Stătea atât de aproape, încât o atingea cu pieptul. Fu nevoită să-şi lase capul pe spate pentru a-i vedea faţa.

— N-ai înţeles, baroane, izbucni ea. De-ai asculta, numai, de glasul raţiunii, ai vedea ce nebunesc e planul ăsta al dumitale.

— Planul meu, nebunesc? repetă Duncan, răcnind de uimire. De ce e nebunesc?

Nu înţelegea de ce-l interesa părerea ei, dar voia s-o afle. La naiba, îl insultase! Pe un bărbat, l-ar fi omorât şi pentru mai puţin. Dar privirea ei inocentă şi sinceritatea tonului indicau că nici măcar nu-şi dădea seama ce ofensă săvârşise.

Madelyne îşi spuse că Duncan părea gata s-o strângă de gât. Făcu un efort să nu închidă ochii în faţa privirii lui fioroase.

— Dacă ai venit după mine, ţi-ai pierdut vremea de pomană.

— Crezi că nu preţuieşti destul ca să-mi meriţi atenţia? întrebă Duncan.

— Bineînţeles. În ochii fratelui meu, n-am nicio valoare. Toată lumea ştie. O ştiu şi eu, adăugă ea pe un ton atât de firesc, încât Duncan îşi dădu seama că-şi credea propriile cuvinte. Iar în noaptea asta, sigur ai să mori. Au

oameni mai mulţi ca ai voştri, de cel puţin patru ori, după socoteala mea. Mai e un fort cu soldaţi în curtea interioară de sub noi, unde dorm o sută de oşteni. Vor auzi lupta. Ce zici de asta? întrebă ea, frângându-şi mâinile fără să se poată opri.

Duncan rămase tăcut, privind-o cu o expresie nedumerită.

Madelyne se rugă ca vestea despre al doilea fort să-i aducă mintea la cap.

Degeaba. Când în sfârşit reacţionă, bărbatul nu făcu decât să ridice din umeri.

Madelyne nu mai putea de furie. Era clar că nesocotitului războinic i se urâse cu viaţa.

Şi ştia că şi clipele ei erau numărate. N-avea ce face; era sora lui Louddon. Dar dacă înainte de moarte putea salva vieţi nevinovate, n-ar fi însemnat că nu trăise degeaba? Dumnezeule mare, o singură viaţă să salveze... a oricui!

Încet, Duncan ridică spada în aer. Apoi glasul său răsună atât de tare, încât sigur pătrunse prin zidurile din jur:

— Fără cruţare!

* * *

Urletele bătăliei o torturau pe Madelyne. Îşi închipuia în minte ceea ce nu putea vedea, trăind ca într-un purgatoriu de gânduri obscene.

Deşi oameni lui Louddon erau în superioritate numerică, Madelyne îşi dăduse repede seama că nu erau pregătiţi să le ţină piept ostaşilor bine instruiţi ai lui Duncan. Văzu cum unul dintre oştenii fratelui ei ridică spada asupra baronului şi-şi pierdu viaţa, mai văzu un soldat îndrăzneţ luându-şi avânt să arunce lancea, apoi privi stupefiată cum braţul cu lancea îi era despărţit de

trup. Urmă un urlet pătrunzător de agonie, când tânărul se prăbuşi pe pământul înroşit de propriul lui sânge.

Atrocităţile îi întorceau stomacul pe dos; închise ochii ca să nu mai vadă oroarea, dar imaginile continuau s-o hăituiască.

Un băiat, probabil scutierul lui Duncan, veni în fugă până lângă stâlpul unde stătea Madelyne. Avea păr blond strălucitor şi statură medie, iar musculatura robustă îl făcea să pară de-a dreptul gras. Scoase un pumnal şi-l ridică, în gardă. N-o lua în seamă pe Madelyne, fără să-l scape din ochi pe Duncan, dar fata îşi spuse că probabil venise acolo ca s-o protejeze. Îl văzuse pe Duncan făcându-i semn băiatului, cu scurt timp înainte. Întoarse iar capul spre Duncan, observă că-şi scăpase scutul, apoi îl văzu pe scutier alergând să i-l aducă. În grabă, tânărul scăpă din mână jungherul. Madelyne alergă într-acolo, luă cuţitul şi se întoarse repede lângă stâlp. Îngenunche la pământ, acoperindu-şi mâinile cu mantia, şi începu să-şi taie legăturile. Îi ajunse la nări miros de fum. Ridică privirea tocmai la timp pentru a vedea o pălălaie de flăcări răbufnind pe uşa castelului. Acum servitorii se amestecaseră printre luptători, încercând să scape în direcţia porţilor. Focul îi gonea din urmă, pârjolind văzduhul.

Simon, primul fiu al majordomului Saxon, ajuns acum la bătrâneţe, îşi croi drum spre Madelyne. Lacrimile îi şiroiau pe chipul argăsit, iar umerii masivi i se prăbuşiseră de deznădejde.

— Credeam că ţi-au făcut felul, my lady, şopti el, ajutând-o să se ridice.

Servitorul îi luă pumnalul din mână şi tăie repede funia. Imediat ce fu liberă, Madelyne îi cuprinse în palme umerii.

— Fugi, Simon. Nu-i de tine bătălia asta. Hai, repede, pleacă de-aici. Familia ta are nevoie de tine.

— Dar dumneata…

— Du-te, până nu-i prea târziu! îl imploră Madelyne.

Vocea-i era înăspritǎ de spaimă. Simon era un om cumsecade, cu frica lui Dumnezeu, care întotdeauna fusese bun cu ea. Acum era legat prin lege de pământul lui Louddon, la fel cu ceilalţi servitori, iar o osândă mai rea ca asta nici că se putea. Dumnezeu nu putea fi atât de crud încât să-i răpească şi viaţa.

— Vino cu mine, Lady Madelyne, o rugă Simon. Am să te ascund.

Madelyne clătină din cap.

— Fără mine, ai mai multe şanse, Simon. Baronul ar veni să mă ia. Te rog, nu stărui, se grăbi ea să adauge, văzând că iar voia să protesteze.

— Du-te! ţipă, împingându-l de la spate.

— Domnul să te aibă în pază, şopti Simon.

Îi dădu jungherul şi se întoarse spre poartă.

Făcuse doar câţiva paşi, când fu aruncat la pământ de Gilard, fratele lui Duncan, care se ciocnise de el din întâmplare, în graba de a ataca al ostaşi de-ai lui Louddon. Simon tocmai se ridicase în genunchi, când Gilard se întoarse dintr-odată, parcă dându-şi seama că mai era un vrăjmaş în apropiere.

Cu un ţipăt, Madelyne alergă în faţa lui Simon, apărându-l de spada lui Gilard.

— Dă-te la o parte! răcni Gilard, ridicând arma.

— Nu! strigă şi Madelyne. Trebuie să mă omori mai întâi pe mine!

Numaidecât, Gilard ridică spada şi mai sus, gata s-o facă. Avea chipul vânăt de furie.

Noroc că Duncan văzu în aceeaşi clipă ce se întâmpla, şi o luă la fugă spre Madelyne. Temperamentul focos al lui Gilard era cunoscut de toată lumea, dar Duncan nu se temea că fratele său i-ar fi făcut vreun rău Madelynei. Mai curând ar fi murit el însuşi, decât să încalce o poruncă. Fraţi

sau nu, Duncan era Baronul de Wexton, iar Gilard îi era vasal. Îşi onora întotdeauna obligaţiile, iar Duncan spusese cât se putea de clar: Madelyne era a lui. Nimeni n-avea să se atingă de ea. Nimeni.

Ceilalţi servitori, aproape treizeci cu totul, asistau şi ei la cele ce se întâmplau. Cei care nu erau destul de aproape de poartă ca să scape se grăbiră să se adune în spatele lui Simon, ca să-l apere.

Madelyne înfrunta privirea furioasă a lui Gilard cu o atitudine calmă, care ascundea tumultul pustiitor din sufletul ei. Duncan ajunse lângă fratele lui tocmai la timp ca să observe mişcarea ciudată făcută de Madelyne: captiva îşi ridică încet părul de pe gât şi, cu o voce care părea întru totul netulburată, îi propuse lui Gilard să-şi înfigă spada acolo – şi, dacă era atât de bun, cât mai repede.

Gilard o privi uluit. Încet, coborî spada cu vârful însângerat spre pământ.

Expresia Madelynei nu se schimbă. Întoarse capul spre Duncan.

— Ura ta faţă de Louddon îi atinge şi pe servitorii lui? Omori oameni nevinovaţi pentru că legea îi sileşte să-l slujească pe fratele meu? Înainte ca Duncan să răspundă, Madelyne îi întoarse spatele. Luându-l pe Simon de mână, îl ajută să se ridice în picioare.

— Am auzit că Baronul de Wexton e un om onorabil, Simon. Stai lângă mine. O să-l înfruntăm împreună, dragă prietene.

Şi, întorcându-se iar spre Duncan, adăugă:

— Şi vom vedea dacă acest domn e un om de onoare, sau dacă nu se deosebeşte prin nimic de Louddon.

Dintr-odată, Madelyne îşi aminti că în cealaltă mână ţinea pumnalul. Îl ascunse la spate, strecurându-l printr-o ruptură a mantalei, în căptuşeală. Ca să le distragă atenţia celorlalţi, strigă:

— Fiecare dintre oamenii aceştia de treabă a încercat

să mă apere de fratele meu, şi am să mor înainte de a vă lăsa să-i atingeţi! Aşa că, alegeţi!

Cu glasul greu de dispreţ, Duncan îi răspunse:

— Spre deosebire de fratele tău, eu nu-i atac pe cei slabi. Du-te, bătrâne, pleacă din acest loc. Poţi să-i iei şi pe ceilalţi cu tine.

Slujitorii se grăbiră să se conformeze. Madelyne îi privi cum o luau la fugă spre porţi, surprinsă de compasiunea lui Duncan.

— Iar acum, baroane, mai am o cerere. Te rog, ucide-mă fără să mai întârzii. Ştiu că sunt o laşă că ţi-o cer, dar aşteptarea devine de neîndurat. Fă ceea ce ai de făcut.

Comentariile ei îl uimiră din nou pe Duncan. Credea să voia s-o omoare. Lady Madelyne era cea mai ciudată femeie pe care o întâlnise vreodată.

— N-am să te ucid, Madelyne, răspunse el, înainte de a-i întoarce spatele.

O străbătu un val de uşurare. Pentru primei oară în viaţa ei, se simţea victorioasă. Salvase viaţa lui Duncan of Wexton şi avea să rămână vie pentru a le povesti şi altora.

Bătălia luase sfârşit. Caii fuseseră scoşi din grajduri şi alungaţi după servitori, pe poarta deschisă, cu câteva secunde înainte ca flăcările să înghită lemnul. Madelynei puţin îi păsa de distrugerea casei fratelui ei. Nu-i aparţinuse niciodată. Nici o amintire fericită n-o lega de acel loc.

Nu, n-avea de ce să se simtă atinsă. Răzbunarea lui Duncan era răsplata binemeritată pentru păcatele fratelui ei. În noaptea aceea întunecată se făcuse dreptate, de mâna unui barbar îmbrăcat în veşminte de cavaler, care îndrăznea să nu ţină seama de prietenia strânsă dintre Louddon şi regele Angliei.

Oare ce-i făcuse Louddon Baronului Wexton ca să merite asemenea represalii? Şi ce preţ urma să aibă Duncan de plătit pentru faptele lui necruţătoare? Oare William al II-lea, auzind despre acest atac, urma să ceară

viaţa lui Duncan? Dacă poruncea una ca asta, mare plăcere i-ar fi făcut lui Louddon. Se spunea că fratele ei avea o influenţă neobişnuită asupra regelui, chiar că erau prieteni deosebiţi. Şi abia săptămâna trecută aflase Madelyne ce însemnau toate şuşotelile. Marta, nevasta cea slobodă la gură a grăjdarului, îi dezvăluise cu mare plăcere spurcăciunea relaţiei dintre ei, într-o seară când băuse prea multe stacane de bere.

Madelyne n-o crezuse. Roşind, negase totul, spunându-i Martei că Louddon rămăsese necăsătorit pentru că domniţa căruia-i dăruise inima lui murise. Marta îi luase în râs inocenţa. Până la urmă, o silise pe stăpâna ei să recunoască acea posibilitate.

Până în seara aceea, Madelyne nu ştiuse că unii bărbaţi se puteau purta intim cu alţi bărbaţi, iar dezvăluirea faptului că unul era fratele ei, iar celălalt, regele Angliei, făcea totul şi mai respingător. Simţise un dezgust de-a dreptul fizic. Îşi amintea că vărsase după cină, făcând-o pe Marta să se prăpădească de râs.

— Daţi foc capelei!

Porunca lui Duncan răsună în toată curtea, readucând-o pe Madelyne la realitate. Îşi ridică poalele şi o luă la fugă spre biserică, sperând să aibă timp să-şi adune cele câteva lucruşoare înainte ca porunca să fie dusă la îndeplinire. Nimeni nu părea să-i dea atenţie.

Duncan o opri tocmai când ajunse la intrarea laterală. Îşi trânti palmele de perete, prinzând-o între braţe.

— N-ai unde să te ascunzi de mine, Madelyne.

Glasul îi răsuna încet. Doamne, părea aproape plictisit.

— Nu mă ascund de nimeni, răspunse Madelyne, încercând să-şi stăpânească furia.

— Atunci, vrei să arzi şi tu cu capela? Sau poate te gândeşti să fugi prin galeria secretă despre care mi-ai spus?

— Niciuna, nici alta, replică ea. Toate lucrurile mele sunt în biserică. Mă duceam să mi le adun. Ai spus că n-ai de gând să mă omori, şi voiam să mi le iau cu mine la drum.

— Şi chiar vrei să cred c-ai locuit în biserică?

— Nu. Mi-am ascuns doar lucrurile, ca să pot fugi, mâine dimineaţă.

Cuvintele ei îl făcură pe Duncan să se încrunte. Îl credea nătâng? Nicio femeie n-ar fi plecat de-acasă în lunile acelea aspre de iarnă. Şi unde încerca să-l convingă că voise să se ducă?

Se hotărî să-i vadă reacţia când urma să-i descopere minciuna.

— Poţi să-i iei lucrurile.

Madelyne nu se mai lungi la vorbă. Credea că, prin asta, Duncan era de acord şi cu propriul ei plan de a părăsi fortăreaţa.

— Deci pot să plec?

— Da, Madelyne, ai să pleci din fortăreaţa asta, încuviinţă el.

Sacul de pânză groasă era în locul unde-l ascunsese cu o zi înainte. Madelyne îl luă în braţe, şi se întoarse. Duncan venise după ea. Tocmai voia să-i mulţumească, dar îi văzu expresia surprinsă.

— Nu m-ai crezut?

Duncan se încruntă, apoi ieşi din biserică. În clipa când Madelyne îl urmă, pe uşă fură aruncate făclii aprinse. Flăcările izbucniră ca nişte urşi flămânzi, devorând clădirea cu sălbăticie.

Madelyne privi focul o vreme, până-şi dădu seama că se ţinea strâns de mâna lui Duncan. Imediat, se retrase.

Lupul îi făcu semn Madelynei spre un cal. Instinctiv, fata porni spre uriaşul animal. Cu cât se apropia mai mult, cu atât i se părea mai înspăimântător. Trase adânc aer în piept, încercând să se calmeze. Sigur că bărbatul n-avea s-

o ia cu el. Era prea neînsemnată ca să-şi bată capul cu ea.

Totuşi, voia s-o audă din gura lui.

— Nu te gândeşti să mă iei cu dumneata, nu-i aşa? izbucni ea.

Vocea-i era încordată; nu-şi mai putea ascunde teama.

Duncan se apropie. Îi luă sacul şi-l aruncă scutierului. În clipa aceea, Madelyne ştiu răspunsul. Îl privi lung cum încăleca dintr-o mişcare, pentru ca apoi să-i întindă şi ei mâna.

Madelyne începu să se retragă. Aşa să-i ajute Dumnezeu, avea să-l sfideze. Ştia că dacă ar fi încălecat pe calul acela ca un demon, ar fi leşinat – sau, mai rău, ar fi ţipat – şi prefera moartea în locul umilinţei.

Fără a se gândi unde se ducea, se răsuci pe călcâie şi o luă din loc. Tremura atât de tare, încât se împiedică de câteva ori. Se opri doar când ajunse la trupul mutilat al unuia dintre ostaşii lui Louddon. Era desfigurat oribil. Madelyne rămase pe loc, în mijlocul măcelului, privind fix soldatul mort, până când auzi de undeva de departe un zbieret torturat, îşi duse mâinile la urechi ca să-l acopere, dar nu-i folosi la nimic. Îngrozitorul sunet continua la nesfârşit.

Duncan îşi mână calul înainte în clipa când Madelyne începu să urle. Se aplecă şi, fără niciun efort, o ridică în braţe.

La atingerea lui, Madelyne tăcu. Încet, Duncan înclină capul, întorcându-i uşor faţa spre el.

— Ochi pentru ochi, Madelyne.

Apoi dădu semnalul de plecare.

Din mers, Madelyne se mai întoarse o dată să privească ruinele. Îşi amintea una dintre poveştile pe care i le spusese unchiul ei, Părintele Berton, despre Războaiele Punice de pe vremuri. Circulau multe poveşti, dintre care majoritatea erau privite chiorâş de biserică, dar Părintele

Berton i le spusese totuşi Madelynei, instruind-o în chipul cel mai inacceptabil, ba chiar pasibil de pedeapsă, dacă vreodată capii bisericii ar fi aflat ce făcea preotul.

— *Delenda est Carthago*, şopti ea, repetând vechiul jurământ al lui Cato, un bătrân din antichitate.

Duncan fu surprins de cuvintele ei, şi se întrebă de unde avea asemenea cunoştinţe.

— Da, Madelyne. Asemenea Cartaginei, fratele tău trebuie să fie distrus.

— Şi-i aparţin şi eu lui Loud… Cartaginei? întrebă ea, refuzând să rostească infamul nume.

— Ba, Madelyne, tu nu eşti a Cartaginei.

Madelyne dădu din cap, apoi închise ochii, rezemându-se de pieptul lui Duncan.

— Nu eşti a lui Louddon, Madelyne. Din momentul ăsta, eşti a mea. Înţelegi?

Dădu din cap că da.

Când îşi dădu seama cât de tare o speria, Duncan slăbi strânsoarea braţului. O mai privi un moment, apoi încet, blând, îi acoperi faţa cu mantia.

Din acea ascunzătoare caldă, Madelyne şopti:

— Cred c-aş prefera să nu fiu a nici unui bărbat.

Duncan o auzi. Pe chip i se ivi încet un zâmbet.

Ceea ce voia Lady Madelyne n-avea nicio însemnătate pentru el. Da, acum era a lui, cu sau fără voia ei.

Lady Madelyne îşi pecetluise singură soarta.

Îi încălzise picioarele.

CAPITOLUL 3

Simţi că cineva stătea în spatele ei. Se întoarse atât de repede, încât nu lipsi mult să-şi piardă echilibrul. Duncan o domina cu statura lui.

— Vino aici, Madelyne. E timpul să te odihneşti.

Nu-i lăsă vreme să răspundă, ci îi cuprinse mâinile cu palmele lui mari, bătătorite. Atingerea era aspră, dar în acelaşi timp blândă, şi nu-i dădu drumul până când ajunseră la deschizătura cortului, o alcătuire stranie, făcută din piei de animale sălbatice prinse pe o boltă de crengi groase. Pe jos fusese aşternută o blană sură, cu rol de rogojină. Lumina celui mai apropiat foc făcea ca peste piei să joace umbre, iar cortul arăta cald şi îmbietor.

Duncan îi făcu semn să intre. Madelyne se supuse repede, păstrându-şi o expresie stăpânită. Pieile erau umede, şi-i dădeau senzaţia că intrase într-o casă de gheaţă, dar mai curând ar fi murit decât să se plângă.

Dintr-odată, Duncan o ridică iar în picioare, cât pe ce să răstoarne cortul de-atâta grabă. Îi luă mantaua de pe umeri şi o întinse peste blănuri, apoi o înhăţă de talie cu iuţeala fulgerului, astfel că Madelyne nici nu avu timp să tresară. Căzu peste el, cu un geamăt de protest. Duncan se întoarse pe o parte, trăgând mantia peste amândoi.

Imediat, Madelyne încercă să scape, îngrozită de poziţia aceea intimă. Era prizonieră în braţele lui, cu creştetul capului sub bărbia puternică şi obrazul lipit de baza gâtului.

— Nu pot să respir, îngăimă ea.

— Ba poţi.

Glasul lui Duncan părea amuzat. Asta o înfurie aproape la fel de rău ca atitudinea lui poruncitoare. Cum îşi îngăduia să decidă dacă ea putea să respire sau nu?

Nu peste mult, Duncan începu să se plictisească de eforturile ei. Îl auzi oftând cu câteva clipe înainte de a-i prinde mâinile ca să şi le strecoare sub cămaşă, pe propriul lui piept. Părul des şi aspru care-i acoperea pielea caldă îi înţepa degetele.

Deodată, Duncan se mişcă din nou.

— Ce dracu’…? mugi el lângă urechea Madelynei.

Fata nu ştia ce-i cauzase acea izbucnire. De-un singur lucru era sigură: că avea să rămână surdă de-o ureche toată viaţa.

Îl privi cu coaba ochiului. Duncan se săltase într-un cot şi căuta ceva dedesubt.

Madelyne îşi aminti de jungherul scutierului, pe care-l ascunsese în căptuşeala mantalei, abia când văzu arma în mâna lui Duncan.

Nu putu să nu se încrunte.

Duncan nu putu să nu zâmbească.

— Pentru o fătucă sfioasă, te vădeşti a fi foarte cutezătoare, Madelyne.

Glasul îi era surprinzător de blând. O lăuda oare, sau o lua în râs? Madelyne nu putea să se hotărască. Preferă să nu-i spună că uitase de armă. Cu siguranţă, ar fi crezut-o o proastă.

— Dumneata eşti cel care m-a capturat, îi reaminti ea. Dacă sunt cutezătoare, o fac numai pentru că onoarea mă îndatorează să scap. Aceasta e datoria oricărui prins.

Duncan se încruntă.

— Sinceritatea mea te ofensează, my lord? îl întrebă Madelyne. Atunci, poate ar fi mai bine să nu-ţi vorbesc deloc. Iar acum, aş dori să dorm, adăugă ea. Voi încerca să uit că te afli aici.

Şi, pentru a-şi dovedi spusele, închise ochii.

— Vino încoace, Madelyne.

Porunca rostită încet făcu s-o treacă un fior de groază pe şira spinării, iar în burtă i se puse un gol. Din nou o speria, iar ei i se făcea din nou rău. Nu credea că-i mai rămăseseră multe resurse de teamă. Deschise ochii să-l privească, iar când văzu că jungherul era acum îndreptat spre ea, îşi dădu seama că încă mai avea rezerve de spaimă berechet.

„Ce laşă sunt”, îşi spuse, în timp ce se apropia încet de Duncan. Rămase culcată pe o parte, cu faţa spre el, la

câteva degete depărtare.

— Poftim, aşa eşti mulţumit? îl întrebă.

Nu părea prea mulţumit, căci deodată se pomeni întoarsă pe spate, cu Duncan deasupra ei. Era atât de aproape, încât i se vedeau firişoarele de argint din irişii cenuşii ai ochilor.

Se spunea că ochii erau ecouri ale gândurilor, dar Madelyne nu putea afla de-acolo ce se petrecea în mintea lui Duncan, iar asta o îngrijora.

— Ai să te uiţi la mine toată noaptea? îl întrebă.

— Poate că da, răspunse el. Dacă aşa vreau.

Zâmbi, când o văzu încruntându-se.

— Atunci, va trebui să mă uit şi eu la dumneata toată noaptea.

— Şi de ce, mă rog, Madelyne?

Glasul îi era răguşit şi scăzut.

— Dacă te gândeşti să profiţi de mine în timp ce dorm, te înşeli, baroane, declară ea, cu o expresie nespus de indignată.

— Şi cum aş încerca să profit de tine, Madelyne?

Mai bine şi-ar fi ţinut gura. Dumnezeule, îi vârâse în cap idei neruşinate! Zâmbetul lui se lăţise de-a binelea, reflectat şi în adâncurile ochilor.

— Prefer să nu vorbim despre asta… se bâlbâi ea. Uită ce-am spus, rogu-te, dacă vrei.

— Şi dacă nu vreau? i-o întoarse Duncan. Crezi c-am să-mi astâmpăr pofta în noaptea asta, în timp ce te odihneşti?

Îşi coborî capul până la un deget de faţa ei. Fu mulţumit s-o vadă roşind, şi mormăi aprobator.

Madelyne stătea nemişcată ca o căprioară în capcană, pradă grijilor.

— Nu m-ai atinge! izbucni ea pe neaşteptate. Cu siguranţă, eşti prea obosit ca să te gândeşti la aşa ceva… iar tabăra e în câmp deschis… nu, nu te-ai atinge de mine.

— Poate.

Asta ce mai voia să însemne? îi văzu lucirea misterioasă în ochi. Nefericirea ei vădită îi făcea plăcere?

În sfârşit, se hotărî să nu-l lase să profite de ea fără luptă. Şi, cu acest gând, îl lovi, ţintind sub ochiul drept. Nimeri drept la ţintă, dar avu impresia că lovitura o afectă mai mult pe ea decât pe el. Scoase un ţipăt de durere, pe când Duncan nici măcar nu tresări. Dumnezeule, probabil îşi rupsese mâna, şi totul pe degeaba!

— Eşti făcut din stâncă… mormăi ea.

— De ce-ai făcut asta? se interesă Duncan, pe un ton plin de curiozitate.

— Ca să ştii c-am să lupt cu dumneata pe viaţă şi pe moarte dacă încerci să-ţi faci de cap cu mine, bâigui Madelyne, cu un tremur în voce care-i spulberă de tot vitejia cuvintelor. Oftă adânc, descurajată.

Duncan zâmbi din nou.

— Pe viaţă şi pe moarte, Madelyne?

După expresia lui îngrozitoare, Madelyne înţelese că-l amuza ideea.

— Te repezi să tragi concluzii, comentă Duncan. Ăsta-i un cusur, să ştii.

— M-ai ameninţat, replică ea. Ăsta-i un cusur şi mai mare, să ştii!

— Ba, o contrazise el. Şi tu ai sugerat-o.

— Sunt sora vrăjmaşului tău, îi reaminti Madelyne, mulţumită să-l vadă încruntându-se. Nu poţi schimba asta, adăugă ea, ca să fie sigură.

— Dar, cu ochii închişi, n-am să ştiu dacă eşti sora lui Louddon sau nu, răspunse Duncan. Se zvoneşte că ai trăit cu un preot răspopit şi că ai făcut-o pe târfa pentru el. Totuşi, pe întuneric, asta nu m-ar deranja. La aşternut, toate femeile sunt la fel.

Madelyne simţi că voia să-i mai dea una. Era atât de indignată din cauza acelor bârfe pline de răutate, că i se

umplură ochii de lacrimi. Îi venea să urle la el, să-i spună că Părintele Berton se avea bine cu Dumnezeul lui şi biserica lui, şi că întâmplător mai era şi unchiul ei. Preotul era singurul om care ţinea la ea. Singurul care o iubea. Cum îndrăznea Duncan să-i întineze reputaţia?

— Cine ţi-a spus toate scornelile astea? întrebă ea, într-o şoaptă răguşită.

Duncan îşi dădu seama cât o răniseră cuvintele lui. În acel moment, înţelese că toate poveştile erau aşa cum bănuise: mincinoase. Madelyne nu-şi putea ascunde durerea. Şi-n plus, îi recunoscuse deja inocenţa.

Madelyne se simţea zdrobită de cuvintele lui maliţioase.

— Crezi că voi încerca să te conving că tot ce-ai auzit despre mine nu e adevărat? întrebă ea. Ei bine, baroane, mai gândeşte-te. Crede ce vrei. Dacă mă crezi o târfă, atunci târfă sunt.

Izbucnirea ei era îndârjită, prima ieşire cu adevărat furioasă la care asista Duncan de când o luase prizonieră. Era fascinat de acei incredibili ochi albaştri în care scăpăra o asemenea indignare. Da, era nevinovată, nici pomeneală.

Se hotărî să pună capăt convorbirii, ca s-o scutească şi de alte amărăciuni.

— Dormi, îi porunci el.

— Cum aş putea dormi, cu teama c-ai să profiţi de mine în timpul nopţii?

— Chiar crezi c-ai fi în stare să dormi în acel timp? o întrebă Duncan.

Glasul îi suna neîncrezător. Dumnezeule, cum îl insultase, dar îşi dădea seama că era prea naivă ca să ştie. Clătină din cap.

— Dacă mă hotărăsc să profit de tine, cum spui tu, îţi promit c-am să te trezesc mai întâi. Iar acum, închide ochii şi odihneşte-te.

O cuprinse în braţe, strângând-o cu forţa la piept.

Braţul lui o încercuia intim, rezemându-i-se pe sâni. Apoi trase mantaua peste amândoi, hotărât să şi-o alunge pe Madelyne din minte.

Uşor de zis, greu de făcut. Mirosul de trandafiri stăruia, şi o simţea atât de gingaşă lângă el... Apropierea ei era de-a dreptul îmbătătoare. Duncan ştia că avea să treacă mult până să-l fure somnul.

— Cum se numeşte fapta aceea?

Întrebarea Madelynei se auzise de sub acoperitoare. Vocea-i suna înfundat, dar Duncan desluşi fiecare cuvânt. Fu nevoit să-şi amintească tot ce vorbiseră, înainte de a înţelege despre ce-l întreba.

— Dacă profit de tine?

O simţi dând din cap.

— Siluire, mormăi el spurcatul cuvânt, peste creştetul capului ei.

Madelyne zvâcni în sus, lovindu-l cu creştetul în bărbie. Duncan începea să ajungă la capătul răbdării. Mai bine nu i-ar fi adresat nicio vorbă.

— Nicicând n-am luat cu forţa vreo femeie, Madelyne. Virtutea ta e în deplină siguranţă. Şi acum, dormi odată!

— Nicicând? şopti ea.

— Nicicând şi niciodată! strigă Duncan.

Îl credea. Ciudat, dar acum se simţea în siguranţă şi ştia că nu i-ar fi făcut niciun rău în timp ce dormea. Vecinătatea lui redevenea încurajatoare.

Curând, căldura pe care o emana trupul masiv al lui Duncan îi îngreună pleoapele. Se cuibări mai aproape, iar când îşi potrivi dosul lângă el, ca să zacă mai comod, îl auzi mormăind şi se întrebă acum cu ce-l mai supărase. Îi simţi mâinile apucând-o de şolduri ca să i le ţină nemişcate, şi presupuse că foiala ei nu-l lăsa să doarmă.

Botinele îi căzuseră, aşa că-şi strecură încet picioarele între pulpele lui Duncan, ca să-i fie mai cald. Avu grijă să nu se foiască prea mult, pentru a nu-l zădărî din nou.

Respiraţia lui îi înfierbânta gâtul. Închizând ochii, Madelyne oftă. Ştia că ar fi trebuit să reziste ispitei, dar căldura lui Duncan o atrăgea, o legăna... îşi aminti una dintre poveştile ei favorite, despre Odiseu şi aventurile sale cu Sirenele. Da, căldura lui Duncan o ademenea la fel cum cântau nimfele acelea mitologice ca să-l ademenească pe Odiseu şi pe soldaţii lui pentru a le face de petrecanie. Odiseu le păcălise pe sirene, astupând cu ceară urechile marinarilor ca să nu mai audă acele sunete irezistibile.

Madelyne ar fi vrut să fie la fel de isteaţă şi iscusită ca eroicul luptător.

Vântul şuiera tânguitor un cântec trist în jurul ei, dar Madelyne era bine protejată, ţinută strâns în braţele celui ce-o capturase. Închise ochii, împăcându-se cu soarta. Cântecul sirenelor o făcuse prizonieră.

O singură dată se trezi în timpul nopţii. La spate-i era destul de cald, dar avea pieptul şi braţele îngheţate. Încet, încet, ca să nu-l tulbure pe Duncan, se răsuci în braţele lui. Îşi rezemă obrazul pe umărul său şi-şi strecură mânecile sub cămaşa lui.

Nu era complet trează, iar când Duncan începu să-şi frece bărbia de fruntea ei, oftă mulţumită şi se ghemui şi mai aproape de el. Barba lui îi gâdila nasul. Lăsându-şi capul pe spate, Madelyne deschise încet ochii.

Duncan o privea. Expresia îi era nereţinută, caldă şi plină de o mare tandreţe. Gura, însă, îi părea destul de dură; se întrebă ce-ar fi simţit dacă o săruta.

Niciunul nu scoase o vorbă, dar când Madelyne începu să se apropie de el, Duncan îi ieşi în întâmpinare.

Gura ei era întru totul pe-atât de gustoasă pe cât se aşteptase. Dumnezeule, ce delicată era, ce ademenitoare...! Nu se trezise de tot, aşa că nu i se opuse, deşi nu-şi ţinea buzele destul de deschise ca să poată pătrunde înăuntru. Duncan rezolvă repede problema, apăsându-i bărbia în jos cu degetul mare, apoi îşi repezi

limba înăuntru, înainte ca Madelyne să-i poată ghici gândul.

Îi prinse icnetul şi răspunse cu un mormăit.

Când Madelyne îşi folosi sfios limba ca s-o mângâie pe a lui, Duncan o întoarse pe spate, potrivindu-se între coapsele ei. Mâinile lui îi cuprinseră obrajii, ţinând-o nemişcată sub tandrul asalt.

Madelyne avea mâinile imobilizate sub cămaşa lui Duncan. Degetele ei începură să-i mângâie pieptul, sâcâindu-i febril pielea.

Duncan voia să-i afle toate tainele, să se satisfacă atunci, pe loc, şi totul numai fiindcă Madelyne reacţiona atât de minunat.

Sărutul devenea tot mai fierbinte, tot mai devorator. Duncan ştia că era în pericol să-şi piardă stăpânirea de sine. Gura lui se tot întorcea peste a ei într-o parte şi-n alta, penetrând-o cu limba, mângâind, cucerind… Dumnezeule, nu putea să se mai sature de ea…!

Era cea mai de necrezut sărutare pe care o cunoscuse vreodată, şi nici nu s-ar fi oprit, dacă n-o simţea pe Madelyne începând să tremure.

Din gâtlejul ei se desprinse un scâncet slab. Sunetul acela senzual aproape că-i luă minţile.

Era prea buimăcită ca să reacţioneze, când Duncan se smulse brusc de lângă ea. Rămase culcat pe spate, cu ochii închişi, singurul semn al sărutărilor dinainte fiind respiraţia lui aspră şi sacadată.

Madelyne nu ştia ce să mai facă. Doamne, ce ruşine-i era! Ce-o apucase? Se purtase atât de desfrânat, atât de… vulgar! Şi-şi dădea seama după expresia lui încruntată că nu-l mulţumise deloc.

Îi venea să plângă.

— Duncan? întrebă ea, cu o voce înecată de plâns.

Nu-i răspunse, dar oftatul lui o înştiinţă că-l auzise.

— Iartă-mă.

Fu atât de surprins de scuzele ei, încât se întoarse pe

o parte s-o privească. Durerea din şale era chinuitoare, şi nu-şi putea şterge de pe chip expresia fioroasă.

— De ce să te iert? o întrebă, iritat că glasul îi suna atât de aspru.

Ştiu că o speriase iar, căci Madelyne se întoarse imediat cu spatele. Tremura vizibil. Tocmai voia s-o cuprindă iar în braţe, când o auzi răspunzându-i în sfârşit.

— Pentru că am profitat de tine.

Nu-i venea să creadă ce auzise. Era cea mai ridicolă scuză care i se oferise vreodată.

Pe chip i se aşternu încet un zâmbet. Îi venea să râdă de-a binelea, şi ar fi făcut-o, dacă Madelyne n-ar fi fost atât de sinceră. Dar dorinţa de a-i cruţa sentimentele îl făcu să-şi stăpânească râsul. Nu-şi înţelegea propriul motiv de a dori să-i protejeze mândria, însă îl simţea în suflet, sâcâitor.

Gemu încet, prelungit. Madelyne îl auzi şi imediat se repezi să tragă concluzia că era complet scârbit de ea.

— Îţi dau cuvântul meu, Duncan, că n-o să se mai repete.

Duncan o cuprinse cu braţul de talie şi o trase lângă el.

— Iar eu îţi dau cuvântul meu că o să se mai repete, Madelyne.

Madelyne avu impresia că suna ca un jurământ.

CAPITOLUL 4

Baronul Louddon se afla doar la o zi şi jumătate distanţă de locul unde-şi făcuseră tabăra Duncan of Wexton şi oamenii săi. Norocul era de partea lui, căci putuse călări noaptea, la lumina lunii pline. Ostaşii săi erau la fel de numeroşi şi loiali ca ai lui Wexton, şi niciunul nu se plângea de neaşteptata întorsătură a planurilor.

Un servitor pe jumătate scos din minţi fugise până la ei ca să le vestească mârşava faptă a lui Duncan. Cu toţii se întorseseră la fortăreaţă şi văzuseră mesajul lăsat de Baronul Wexton – trupurile schilodite ale acelor ostaşi pe care-i lăsaseră să păzească domeniul. Oamenii îşi uniseră forţele, furioşi şi răzbunători, jurând până la unul să-l ucidă pe Duncan.

Faptul că toţi i se alăturaseră lui Louddon şi-l trădau pe Baronul Wexton nu mai intra la socoteală; nu-i interesa decât să-şi răzbune conducătorul. Louddon hotărâse de îndată să pornească după Duncan. Avea două motive. Întâi şi-ntâi, faptul că propriul lui plan de a-l nimici pe Baronul Wexton pe căi necinstite avea să fie dezvăluit, făcându-l să apară la curte ca un laş de râsul lumii. Duncan urma să-l anunţe pe William al II-lea, iar regele, deşi îl prefera pe Louddon, ar fi fost totuşi nevoit să poruncească o luptă pe viaţă şi pe moarte între cei doi adversari, pentru a pune capăt acelei mărunte diferenţe de opinie, cum probabil o socotea el. Regele, poreclit Rufus, Roşcatul, datorită chipului său rumen şi temperamentului focos, avea să fie fără doar şi poate iritat de acea gâlceavă. Louddon mai ştia şi că dacă trebuia să se confrunte cu Duncan singur pe câmpul de luptă, avea să piardă. Baronul Wexton era un războinic de neînvins, care-şi arătase de nenumărate ori dibăcia. Da, Duncan l-ar fi ucis imediat ce i se ivea prilejul. Louddon era şi el un om iscusit, dar numai în privinţe care nu i-ar fi fost de mare folos în faţa unora ca Duncan. La curte, puterea lui era redutabilă. Juca un rol de secretar, oarecum, deşi nu ştia nici să scrie şi nici să citească, dar aceste fleacuri le lăsa în seama celor doi preoţi găzduiţi acolo. Când regele ţinea sfat, întâia datorie a lui Louddon era să-i aleagă pe cei ce aveau treburi într-adevăr serioase cu monarhul. Era o poziţie puternică, cum nici nu s-ar fi nimerit mai bine pentru un meşter al intrigilor ca Louddon. Acesta le strecura groaza-n suflet oamenilor cu ranguri mai

mărunte, care plăteau de bunăvoie pentru a avea prilejul de a-i vorbi regelui. Louddon le netezea drumul, căptuşindu-şi buzunarele cu aur.

Iar acum, dacă se afla despre încercarea lui de a-l ucide pe Duncan, risca să piardă totul.

Fratele Madelynei era socotit de toţi un bărbat chipeş. Blond, fără nicio buclă care să-i strice luciul părului, cu ochi ca alunele spuzite cu aur, înalt, deşi slab ca o trestie, cu buze desăvârşit sculptate, când zâmbea, pe toate doamnele de la curte le lua cu leşin. Surorile lui, Clarissa şi Sara, aveau acelaşi păr albicios ca grâul şi aceiaşi ochi căprui. Erau aproape la fel de drăguţe ca Louddon, şi la fel de râvnite.

Louddon era cunoscut ca fiind un burlac foarte căutat şi şi-ar fi putut alege orice femeie din Anglia. El, însă, nu-şi dorea chiar orice femeie. O voia pe Madelyne. Sora lui vitregă era a doua pricină pentru care Louddon se luase pe urmele lui Duncan. Madelyne revenise cu el acasă doar cu două luni în urmă, iar Louddon, care n-o mai văzuse de-atâta amar de ani, fusese şocat să constate cum se schimbase la înfăţişare. În copilărie, era nespus de urâtă. Ochii ei mari şi albaştri îi înghiţeau aproape toată faţa. Avea buza de jos prea groasă, cu o expresie bosumflată mai tot timpul, şi era pe cât de slăbănoagă, pe atât de bolnăvicioasă – o fetişcană deşirată, cu picioare lungi şi ciolănoase care o făceau să se împiedice ori de câte ori încerca să facă o plecăciune.

Fără îndoială, Louddon îi judecase greşit posibilităţile. În copilărie, înfăţişarea ei nu sugerase prin nimic că într-o bună zi putea ajunge să semene atât de mult cu mama ei. Din sperietoare, Madelyne se transformase într-o frumuseţe atât de fermecătoare, încât le întrecea pe surorile ei vitrege.

Cine s-ar fi aşteptat la o asemenea minune? Omida cea sfioasă se preschimbase într-un fluture miraculos. Când

o văzuseră prima oară, prietenii lui Louddon amuţiseră. Morcar, cel mai apropiat dintre confidenţii lui, chiar îi cerşise mâna Madelynei, însoţindu-şi petiţia cu saci de aur.

Louddon nu ştia dac-o putea lăsa pe Madelyne să-i aparţină unui alt bărbat. Semăna atât de mult cu mama ei...! Revăzând-o pentru prima oară, avusese o reacţie fizică – prima faţă de o femeie, după atâţia ani de zile. Mai-mai că-i venise de hac. Numai mama Madelynei îl mai putuse afecta astfel. O, Rachel, dragostea inimii lui! Îl ruinase pentru alte femei. Iar acum n-o mai putea avea pe Rachel, propriul lui temperament i-o furase. Louddon crezuse că moartea ei urma să-l scape de obsesie – nesocotită nădejde! Nu, obsesia trăia mai departe. Madelyne. Sora lui vitregă îi putea oferi o a doua şansă de a se dovedi bărbat.

Louddon era un om chinuit. Nu putea alege între lăcomie şi poftă. Voia s-o folosească pe Madelyne, dar nu putea renunţa nici la aurul pe care i l-ar fi adus în vistierie. Poate că, dacă era destul de viclean, le putea câştiga pe amândouă.

* * *

Madelyne se trezi într-o poziţie foarte incomodă. Zăcea culcată peste Duncan, cu obrazul pe abdomenul său neted şi tare şi picioarele încolăcite printre ale lui, iar mâinile i se strecuraseră între coapse.

Fiind atât de somnoroasă, în prima clipă nu-şi dădu seama unde-şi ţinea mâinile. Totuşi, Duncan era atât de cald... şi atât de tare! O, Doamne, îi strângea în mâini locul cel mai intim!

Ochii i se deschiseră brusc. Se încordă, neîndrăznind nici măcar să respire.

— Va să zică, te-ai deşteptat în sfârşit.

Duncan ştiu că o speriase, când Madelyne se smuci

de lângă el. Mâinile ei începură să i se agite între picioare. Drept răspuns, Duncan gemu. La naiba, dacă o lăsa, avea să facă din el un eunuc.

Rostogolindu-se într-o parte, Madelyne îndrăzni să-i arunce o privire scurtă. Ar fi trebuit să-şi ceară iertare pentru că-l lovise involuntar acolo, însă atunci l-ar fi făcut să înţeleagă că ştia unde-şi ţinuse mâinile, nu?

O, Cerule, simţea că se înroşea ca focul. Iar Duncan se încrunta din nou. Oricum nu părea dispus să-i asculte scuzele, aşa că măcar de grija asta scăpase.

Duncan o privea, amuzat în taină de felul cum îşi dădea de gol toate emoţiile, una după alta. O trădau ochii; în doar câteva clipe, exprimaseră spaima, apoi stânjeneala, şi în cele din urmă uşurarea.

Se retrase, înainte ca imboldul de a o lua în braţe ca s-o sărute din nou să devină prea puternic pentru a-l lăsa nebăgat în seamă. Dorea să ajungă cât mai repede acasă şi s-o pună pe Madelyne l-a adăpost, între zidurile fortăreţei.

Duncan se ridică, îşi dezmorţi muşchii, apoi ieşi din cort, fără s-o mai ia în seamă. Pe cerul cu nori lăptoşi se înălţa soarele, şi mai aveau destule de făcut înainte de plecare.

Madelyne se încălţă, îşi scuturã rochia de praf şi-şi luă mantaua pe umeri. Ştia că arăta îngrozitor, şi trebuia să se aranjeze cât de cât.

Porni în căutarea lui Ansel, scutierul lui Duncan, pe care-l găsi pregătindu-i stăpânului său armăsarul. Madelyne îl întrebă unde era traista ei, fără să se apropie prea mult de uriaşul animal, apoi îi mulţumi băiatului, când acesta i-o aruncă de la distanţă.

Voise să se clătească doar pe faţă, dar apa limpede era prea ispititoare. Madelyne folosi săpunul parfumat pe care şi-l luase în sac ca să se spele pe tot trupul, apoi îşi schimbă şi hainele.

Dumnezeule, frig mai era! Când îşi termină toaleta,

tremura toată. Luase pe ea o cămaşă galbenă, lungă până la glezne şi o fustă aurie, până la genunchi. O bandă de broderie în culoare albastru regal îi încercuia mânecile lungi ale tunicii.

Gilard veni s-o cheme. Îl auzi apropiindu-se şi se întoarse.

— E timpul să plecăm! strigă el, cu un glas atât de tunător, încât nu lipsi mult s-o trântească în apă.

— Încă nu mi-am împletit părul, Gilard. Numaidecât voi fi gata. Şi nu e nevoie să strigi la mine, adăugă ea, vorbind anume încet. Aud foarte bine.

— Părul? Mai trebuie să-ţi…

Gilard era prea năucit ca să mai continue. Îi aruncă o privire care sugera că-şi pierduse minţile.

— Eşti prinsă, pentru numele lui Dumnezeu! reuşi el într-un târziu să murmure.

— Atâta lucru am înţeles şi eu, replică Madelyne. Dar asta înseamnă că pot, sau că nu pot să-mi termin de aranjat părul înainte de plecare?

— Încerci să mă duci cu vorba? strigă Gilard. Lady Madelyne, eşti într-o poziţie foarte precară. Nici atâta minte n-ai, să-ţi dai seama?

Madelyne clătină din cap.

— De ce eşti aşa de furios pe mine? Strigi întruna. Aşa ţi-e obiceiul, sau o faci numai fiindcă sunt sora lui Louddon?

Gilard nu-i răspunse pe dată, dar chipul i se acoperi de pete roşii. Se vedea clar că nu se putea controla, iar dacă-l îmboldea îndeajuns, poate reuşea să afle de la el ce avea să i se întâmple.

— De ce-am fost luată prizonieră? întrebă ea.

— Fratele tău a hotărât termenii acestui război, Madelyne. Ştii destul de bine asta.

— Nu ştiu nimic destul de bine. Explică-mi, te rog. Aş dori să înţeleg.

— De ce faci pe nevinovata cu mine? se răsti Gilard.

Toată lumea din Anglia ştie ce s-a-ntâmplat anul trecut.

— Nu toată lumea, Gilard. Eu m-am întors acasă la fratele meu abia acum două luni, după ce am trăit ani de zile într-o regiune foarte izolată.

— Da, aşa e, rânji el veninos. Ai trăit cu răspopitul ăla, din câte ştiu.

Madelyne simţi că începea să-şi piardă calmul. Oare toată lumea din Anglia dădea crezare acelui zvon oribil?

— Foarte bine, continuă Gilard, fără să-i observe furia. Îţi voi spune toate adevărurile, şi atunci n-ai să te mai poţi preface. Soldaţii lui Louddon au atacat două moşii ale unor vasali credincioşi de-ai lui Duncan. În fiecare atac, au măcelărit fără nicio noimă femei şi copii. Şi nici nu-i avertizaseră; fratele tău s-a prefăcut prieten, până când oamenii lui au ajuns dincolo de ziduri…

— De ce? De ce să facă Louddon una ca asta? Ce nădăjduia să câştige?

Încerca să nu arate cât o oripilau cuvintele lui Gilard. Madelyne ştia că fratele ei era capabil de asemenea trădări, dar nu-i înţelegea motivele.

— Doar ştia că Duncan, ca senior, avea să treacă la represalii.

— Da, Madelyne, asta şi spera. Tot vrea să-l omoare pe Duncan, adăugă el, cu un râs obscen. Fratele tău e însetat de putere. Numai de un singur om din toată Anglia se teme – de Duncan. Au forţe egale. Adevărat, se ştie că Louddon are parte de bunăvoinţa regelui, dar ostaşii lui Duncan sunt cei mai buni războinici din lume. Regele preţuieşte loialitatea fratelui meu la fel de mult cum preţuieşte şi prietenia lui Louddon.

— Şi regele a îngăduit trădarea asta? întrebă Madelyne.

— William nu face nimic dacă n-are dovezi, răspunse Gilard, dezgustat. Nu-l apără nici pe Louddon, nici pe Duncan. De-asta poţi să fii sigură, Lady Madelyne. Dar,

când se va întoarce din Normandia, regele nostru n-o să mai poată ocoli multă vreme această problemă.

— Va să zică, Duncan n-a putut acţiona în numele vasalilor lui, şi de-asta a distrus în schimb casa fratelui meu?

— Eşti naivă dacă-ţi închipui că Duncan n-a ripostat. I-a alungat numaidecât pe ticăloşi de pe moşiile vasalilor.

— La fel, Gilard? şopti Madelyne. Duncan a ucis şi oameni nevinovaţi, pe lângă cei vinovaţi?

— Ba. A lăsat în pace femeile şi copiii. Noi, Wextonii, nu suntem nişte măcelari, Madelyne, orice altceva ţi-o fi spus fratele tău. Iar oamenii noştri nici nu se ascund după culori prefăcute când atacă.

— Louddon nu mi-a spus nimic, protestă Madelyne. Uiţi că nu-i sunt decât soră. Nu merit să mă învrednicească nici c-un gând, necum cu-o asemenea confesiune.

Umerii i se înmuiară. Dumnezeule, erau atâtea la care să se gândească, atâtea pe care să le înţeleagă…

— Ce-o să se întâmple dacă regele îi ţine partea lui Louddon? Ce se va întâmpla cu fratele tău?

Gilard îi auzi teama din voce. Ciudat, dar se purta ca şi cum ar fi interesat-o soarta lui Duncan.

Nu prea avea sens, dat fiind că era prizonieră. Lady Madelyne putea să-l zăpăcească de cap, şi nu trebuia s-o lase.

— Duncan nu ştie multe, iar când fratele tău a îndrăznit să se atingă de un Wexton, şi-a pecetluit singur soarta. Fratele meu nu va aştepta ca regele să se întoarcă în Anglia pentru a porni la luptă pe viaţă şi pe moarte cu ticălosul de frate-tău. Ba, Duncan o să-l ucidă pe Louddon, cu sau fără binecuvântarea regelui.

— Ce vrei să zici când spui că Louddon s-a atins de un Wexton? întrebă Madelyne. A mai existat încă un frate Wexton, iar Louddon l-a omorât?

— A, va să zică aşa merge? Te prefaci că nu ştii nimic

despre Adela?

Madelyne simţi un gol în stomac, căci zărise expresia înfiorătoare din ochii lui Gilard.

— Te rog, şopti ea cu capul plecat, trebuie să aflu toate astea. Cine e Adela?

— Sora noastră.

Capul Madelynei se ridică brusc.

— Aţi declarat război din cauza unei surori? întrebă ea, de-a dreptul uimită.

Gilard nu ştiu ce să înţeleagă din acea reacţie.

— Sora noastră s-a dus la curte şi, în timp ce era acolo, Louddon a prins-o singură. A siluit-o, Madelyne, şi a bătut-o aşa de rău că e o minune c-a mai scăpat cu viaţă. Trupul i se vindecat, dar mintea nu.

Pe Madelyne o părăsi stăpânirea de sine. Se întoarse cu spatele, pentru ca Gilard să-i nu-i vadă lacrimile care-i şiroiau pe obraji.

— Îmi pare aşa de rău, Gilard… şopti ea.

— Şi crezi tot ce ţi-am spus? întrebă aspru Gilard, dornic să se asigure că Lady Madelyne n-avea să mai poată ascunde adevărul multă vreme.

— O parte din poveste, da. Louddon e în stare să omoare o femeie în bătaie. Nu ştiu dacă ar putea s-o şi siluiască, dar dacă spui că asta a făcut, te cred. Fratele meu e un om rău. Nu-l apăr în niciun fel.

— Atunci, ce nu crezi? strigă iar Gilard.

— Îmi dai de înţeles c-o preţuiţi pe sora voastră. Asta mă nedumereşte.

— Ce Dumnezeu vrei să spui?

— Eşti aşa de furios pe mine pentru că Louddon a necinstit numele de Wexton, sau pentru că-ţi iubeşti cu adevărat sora?

Pe Gilard îl înfurie şi mai rău această întrebare, o apucă pe Madelyne de braţe şi o răsuci cu faţa spre el, strângându-i dureros umerii.

— Sigur că-mi iubesc sora! răcni el. Ochi pentru ochi, Madelyne. Am luat de la Louddon comoara lui cea mai de preţ – pe tine! Va veni să te salveze, iar atunci, îşi va pierde viaţa!

— Deci eu sunt de vină pentru păcatele fratelui meu?

— Tu nu eşti decât o momeală, ca să scoatem demonul din bârlog, declară Gilard.

— Planul ăsta are un cusur, şopti Madelyne ruşinată. Louddon nu va veni după mine. Nu sunt atât de însemnată pentru el.

— Louddon nu-i un nătărău, replică Gilard şi mai furios.

Nici el şi nici Madelyne nu-l auziseră pe Duncan apropiindu-se.

— Jos mâinile de pe ea, Gilard!

Fratele lui Duncan se grăbi să se supună, făcând chiar şi un pas înapoi.

Duncan porni spre el, hotărât să afle de ce plângea Madelyne. Nu-şi ascundea furia.

Madelyne trecu între cei doi fraţi, întorcându-se cu faţa spre Duncan.

— Nu mi-a făcut niciun rău, îl asigură ea. Fratele tău îmi explică doar cum vreţi să vă folosiţi de mine, atâta tot.

Duncan văzu durerea din ochii ei dar, înainte de a o întreba ceva, îi ridică traista şi spuse:

— E timpul să plecăm.

Madelyne încercă să-l ocolească pe Gilard, pornind înapoi spre tabără. Duncan îşi văzu fratele grăbindu-se să se dea la o parte din calea ei.

Gilard părea îngrijorat.

— Vrea s-o cred nevinovată, mormăi el.

— Ţi-a spus ea asta?

— Ba, nu mi-a spus-o, ridică din umeri Gilard. Nu s-a apărat deloc, Duncan, da părea al dracului de inocentă. La naiba, eu nu mai înţeleg nimic. S-a arătat mirată că ţinem

la sora noastră. Şi cred că nu se prefăcea. Chiar m-a întrebat dacă ne pasă de soarta Adelei.

— Şi când i-ai răspuns…?

— Parcă s-ar fi mirat şi mai tare. N-o înţeleg, bombăni Gilard. Cu cât ducem la capăt mai repede planul ăsta, cu atât mai bine. Lady Madelyne nu-i deloc aşa cum mă aşteptasem.

— E o femeie ciudată, îi dădu dreptate Duncan. Pe toţi sfinţii, nu-şi dă seama de propria ei valoare.

Oftă, apoi mai spuse:

— Vino, ceasurile sunt înaintate. Dacă ne grăbim, vom fi acasă până la căderea nopţii.

Gilard dădu din cap, şi porniră amândoi îndărăt spre tabără.

* * *

Madelyne se hotărâse să nu mai plece nicăieri. Stătea în mijlocul poienii, cu mantaua pe umeri. Ansel îi luase traista, şi nu-l oprise. Puţin îi păsa dacă Duncan mergea mai departe cu lucrurile ei. Nu voia decât să fie lăsată în pace.

Duncan îi făcu semn să se urce pe cal, apoi îşi continuă drumul spre scutierul său, pentru a se echipa de luptă. Dintr-odată, se opri şi se întoarse încet spre Madelyne, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Madelyne clătină iar din cap. Sfidarea ei îl uimea atât de tare pe Duncan, încât acesta nu reacţionă de îndată. Abia când îl refuză şi a treia oară, întorcându-se să se înapoieze în pădure, Duncan porni după ea.

— Madelyne!

Răcnetul lui o opri în loc. Instinctiv, se răsuci să-l privească, adunându-şi curajul pentru a-l sfida din nou.

— Urcă pe cal. Numaidecât!

Se priviră lung, în tăcere. Toţi ceilalţi îşi încetaseră

treburile şi se uitau la ei. Duncan nu s-ar fi înduplecat niciodată în faţa oamenilor lui. I se citea în ochi.

Madelyne veni în faţa lui, spunându-i încet, ca să n-o audă ceilalţi:

— Nu merg cu tine, Duncan. Iar dacă n-ai fi atât de îndărătnic, ţi-ai da seama că Louddon n-o să vină după mine. Îţi pierzi vremea. Lasă-mă aici.

— Crezi c-ai să supravieţuieşti în sălbăticia asta? replică el, la fel de încet. N-ai rămâne în viaţă nici măcar un ceas.

— Am trecut prin situaţii şi mai rele, my lord, răspunse Madelyne, îndreptându-şi umerii. Hotărârea mea e luată, baroane. Nu vin cu dumneata.

— Madelyne, dacă un bărbat mi-ar nesocoti aşa ordinul, n-ar mai apuca să se laude. Iar când eu dau o poruncă, vreau să fie îndeplinită pe dată. Să nu-ndrăzneşti să mai dai din cap în faţa mea, că de nu, te fac una cu pământul!

Madelyne nu se clinti. Îi înfruntă privirea, răspunzând cu mult calm:

— Sunt obişnuită să fiu terfelită, aşa că n-ai decât. Iar când am să mă ridic din nou pe picioare, n-ai decât să mă dobori iar, dacă aşa vrei.

Cuvintele ei îl tulburară. Ştia că spunea adevărul. Se încruntă, înfuriat că cineva îndrăznise s-o maltrateze. În adâncul inimii, ştia că Louddon fusese acela.

— Şi de ce-ar fi vrut fratele tău să…

— Nu contează, îl întrerupse Madelyne.

Îi părea rău că vorbise. N-avea nevoie de mila nimănui. Voia doar să fie lăsată în pace.

Duncan oftă.

— Suie pe cal, Madelyne.

Curajul o părăsi, când văzu un muşchi de pe obrazul lui Duncan tresărind. Un mârâit gros, din gâtlej, dădea glas frustrării. O întoarse cu faţa spre cal şi o împinse uşor.

— Tocmai mi-ai dat încă un motiv ca să-l ucid pe Louddon, şopti el.

Încercând să-şi adune curajul, Madelyne porni spre armăsar. Animalul încercă s-o împingă într-o parte, cu şoldul, iar când mâna ei se ridică să se agaţe de şa, scoase un nechezat atât de nervos, încât o făcu să sară înapoi.

Exasperată, îi propti mâinile în şolduri.

— Eşti mai mare decât mine, dar sigur n-ai la fel de multă minte! exclamă ea.

Avu satisfacţia de a vedea că armăsarul întoarse capul s-o privească. Ştia că n-avea cum să-i înţeleagă spusele, dar se bucura că-i atrăsese atenţia.

Îi zâmbi, în timp ce pornea din nou înainte, cu teamă.

Ajunsă în faţa lui, apucă de căpăstru, trăgându-i cu forţa capul în jos, apoi începu să-i vorbească încet, în şoapte liniştitoare:

— N-am învăţat niciodată meşteşugul călăriei şi de aceea mi-e aşa de frică de tine. Eşti atât de puternic, încât m-ai putea strivi sub copite. Nu l-am auzit pe stăpânul tău spunându-ţi pe nume, dar dacă ai fi al meu, te-aş chema Silenus. E unul dintre zeii mei favoriţi, din poveştile de pe vremuri. Silenus era unul dintre cele mai puternice duhuri ale naturii, sălbatic şi neîmblânzit, foarte asemănător cu tine. Da, numele de Silenus ţi se potriveşte fără doar şi poate.

Când termină, dădu drumul frâului.

— Stăpânul tău mi-a poruncit să te încalec, Silenus. Te rog, stai nemişcat, căci încă mi-e foarte frică de tine.

Duncan îşi terminase echiparea de luptă, şi privea cu uimire crescândă cum Madelyne vorbea cu calul lui. Nu-i auzea cuvintele. Dumnezeule, încerca să se salte în şa pe partea nepotrivită. Vru să-i strige că era greşit, convins că armăsarul avea s-o trântească la pământ, dar amuţi când o văzu pe Madelyne aşezându-se în spinarea lui. Poziţia ei era incorectă şi ciudată.

Oftă. Acum înţelegea de ce se ţinea Madelyne aşa de strâns de el, când călăreau împreună. Se temea de armăsarul lui. Se întrebă dacă-i era frică numai de acel animal anume, sau de toţi caii.

— Vezi şi tu ce văd eu? întrebă Gilard, de la spatele lui.

Fără să se întoarcă, Duncan dădu din cap, continuând s-o privească pe Madelyne, cu un zâmbet arcuindu-i colţurile gurii.

— Cine-o fi-nvăţat-o să călărească? adăugă Gilard, clătinând din cap cu uimire. Pare să n-aibă habar.

— N-a învăţat-o nimeni, remarcă Duncan. Atâta lucru se vede, Gilard. Ciudat, dar calului meu nu pare să-i pese.

Clătină din cap, apoi porni spre armăsar.

Scutierul, Ansel, se apropie de Madelyne din partea cealaltă. Pe chipul său pistruiat se ivise un zâmbet batjocoritor. Începu s-o instruiască.

— Trebuie să încaleci pe stânga, spuse el plin de importanţă, luând-o de mână, ca pentru a o coborî la loc ca să mai încalece o dată.

Calul începu să joace nervos în loc, chiar în clipa când Duncan apăru lângă ei. Mâna lui Ansel zbură cât colo, urmată de tot trupul scutierului.

— Niciodată să nu te mai atingi de ea! îl urmă mugetul lui Duncan la pământ.

Scutierul se ridică repede, dând din cap că înţelesese. Bietul băiat părea atât de îngrozit că-şi supărase stăpânul, încât Madelyne interveni:

— Scutierul dumitale a fost atât de bun şi a vrut să mă înveţe. Voia să mă ajute să cobor, căci de-atâta grabă am uitat să mă urc pe unde trebuia.

Ansel o privi cu recunoştinţă, înainte de a face o plecăciune spre Duncan. Acesta dădu din cap, mulţumit de explicaţie.

Când văzu că Duncan era gata să încalece, Madelyne

închise strâns ochii, convinsă că urma să fie azvârlită la pământ.

În clipa următoare, simţi că era învăluită cu mantaua groasă a lui Duncan şi rezemată de pieptul său, dintr-o mişcare rapidă.

— Nu eşti cu nimic mai bun decât Louddon, murmură ea. Crezi că n-am observat că nici măcar n-aţi stat să vă îngropaţi morţii, înainte de a pleca din fortăreaţa fratelui meu? Sunteţi la fel de nemiloşi ca el şi ai lui. Ucideţi fără pic de remuşcare.

Duncan abia reuşi să n-o zgâlţâie.

— Madelyne, n-am avut ce morţi să îngropam. Niciunul dintre oamenii mei n-a căzut în luptă.

Madelyne fu atât de surprinsă de răspunsul lui, încât îndrăzni să-i arunce o privire. Îl lovi cu creştetul capului în bărbia, dar nu stătu să se scuze.

— Zăceau morţi peste tot, Duncan.

— Erau ostaşii lui Louddon, nu ai mei.

— Şi vrei să cred că războinicii tăi sunt atât de buni, încât n-au…

— Şi vreau să nu mă mai tot provoci, Madelyne, i-o reteză Duncan.

Ca să-şi sublinieze cuvintele, îi acoperi iar capul cu mantaua.

Era un om îngrozitor de nesuferit, şi se vedea clar că nu avea inimă. Da, n-ar fi fost în stare să-i ucidă atât de nepăsător, dacă ar fi avut simţăminte omeneşti.

În curând, Madelyne se simţi prea obosită ca să-şi mai facă griji. Călătoria era foarte grea, iar nervii i se întinseseră peste măsură. Îl auzi pe un soldat remarcând că mai aveau puţin până acasă şi, poate tocmai pentru că destinaţia era atât de aproape, fiecare ceas părea mult mai lung.

Când în sfârşit ajunseră pe moşia Wexton, unul dintre ostaşi dădu de veste. De peste tot se înălţară urale.

Madelyne oftă uşurată. Se rezemă de pieptul lui Duncan, simţind cum i se destindeau umerii. Era prea istovită ca să se mai întrebe ce-avea să i se întâmple după ce intra în casa lui Duncan.

În timpul zilei, se lăsase un frig amarnic. Madelyne devenea tot mai nerăbdătoare, pe măsură ce orele de când păşiseră pe pământurile lui Duncan treceau, iar fortăreaţa lui încă nu se zărea.

Începuse să se întunece, când Duncan anunţă un popas. Gilard îi ceruse să se oprească, iar Madelyne îşi dădea seama, după schimbul lor de vorbe aspre, că lui Duncan nu-i convenea deloc.

— Eşti mai slab decât captiva noastră? îl întrebă el pe Gilard.

— Nici nu-mi mai simt picioarele, replică fratele său, ridicând din umeri.

— Lady Madelyne nu s-a plâns, comentă Duncan, după ce le făcu semn oamenilor să se oprească.

— E prea speriată ca să deschidă gura, pufni Gilard. Se ascunde sub mantaua ta şi-ţi plânge la piept.

— Ba n-aş crede, răspunse fratele lui, dând mantaua la o parte, vezi tu vreo lacrimă, Gilard? îl întrebă, amuzat.

Gilard clătină din cap. Duncan încerca să-l facă să se simtă mai prejos decât frumoasa femeie pe care o ţinea în braţe. Şiretlicul nu-l necăjea deloc, ba chiar îl făcu să chicotească. Acum nu-l mai interesa decât să-şi dezmorţească picioarele şi să tragă o duşcă de bere.

— Poate că-i prea slabă de minte ca să ştie ce-i aia frica, remarcă el, zâmbind.

Cuvintele lui nu-l amuzară pe Duncan. Îl alungă cu o privire destul de fioroasă ca să-l pună pe fugă, apoi descălecă încet.

Madelyne îşi rezemă mâinile pe umerii lui laţi, ca să coboare şi ea. Încercă chiar să zâmbească.

— Gilard se înşală. Nu-s slabă de minte.

Drept răspuns, Duncan zâmbi batjocoritor.

— Acum poţi să-mi dai drumul, continuă ea, privindu-l cu o expresie care se voia cât mai trufaşă.

— Dacă-ţi dau drumul, ai să cazi în nas.

— Şi nu ţi-ar face plăcere?

Duncan ridică din umeri, şi dintr-odată îi dădu drumul.

Of, oribil om mai era! Ştiuse prea bine ce-avea să se întâmple. Madelyne ar fi căzut pe spate, dacă nu se agăţa de braţul lui. Picioarele ei parcă uitaseră cu totul ce îndatoriri aveau.

— Nu-s obişnuită să călăresc atât de mult.

Duncan bănuia că nu era obişnuită deloc să călărească. Doamne, cât îl mai nedumerea! Fără nicio îndoială, Lady Madelyne era cea mai derutantă femeie pe care o întâlnise vreodată. Avea un mers graţios, dar putea fi şi incredibil de împiedicată. Îl lovise de-atâtea ori cu capul în bărbie, încât bănuia că şi-l umpluse de cucuie.

Soarele apusese, şi era aproape întuneric. Madelyne intră încet în pădure, să caute un loc ferit. Ştia să mergea ca o bătrână şi se ruga ca Duncan să nu se uite la ea.

Când reveni din desiş, ocoli tabăra, ca să-şi dezmorţească picioarele înainte de a-l încăleca iar pe Silenus. Se opri când ajunse în colţul îndepărtat al luminişului triunghiular, privind în jos spre valea pe unde urcaseră.

Dâre glorioase de roşu pal şi portocaliu viu brăzdau cerul, arcuindu-se în jos, ca şi cum s-ar fi rezemat de pământ, undeva departe. Madelyne încercă să nu ia în seamă zgomotele din spate, admirând priveliştea, când atenţia îi fi atrasă de o lucire apărută dintr-odată printre copaci.

Luminiţa dispăru peste o clipă. Curioasă, Madelyne se mută mai la dreapta, până zări din nou lumina. Ciudat, dar acum părea să sclipească dintr-o altă direcţie a văii.

Dintr-odată, licăririle se înmulţiră, ca şi cum o sută de

lumânări s-ar fi aprins toate în aceeaşi clipă. Pâlpâiau şi clipeau.

Distanţa era foarte mare, dar soarele acţiona ca o oglindă, făcând lucirile să se apropie tot mai mult. Ca nişte flăcări… sau reflexe metalice.

Madelyne înţelese. Numai nişte oameni în armuri puteau cauza asemenea luciri.

Şi erau sute şi sute.

CAPITOLUL 5

Dumnezeule mare, voiau să-i atace! Madelyne era prea năucită ca să se mişte. Începu să tremure de frică. Dar faptul că-şi pierdea aşa de uşor controlul o făcu să se înfurie. Îşi trase umerii înapoi, hotărârâ să judece raţional. Trase adânc aer în piept, să se calmeze.

În niciun caz nu era datoria ei, ca prizonieră, să-l alerteze pe Duncan de pericol. Putea să tacă şi, imediat ce începea bătălia, să fugă.

Alungă repede din minte acest gând, când îşi dădu seama că urmau să aibă loc noi omoruri. Dacă-i spunea lui Duncan, poate aveau să plece mai repede. Îi ridică poalele rochiei şi o luă la fugă în căutarea lui.

Duncan stătea înconjurat de ostaşi, cu Gilard alături. Madelyne se strecură printre oameni, oprindu-se în spatele lui Duncan.

— Baroane, aş dori să-ţi spun o vorbă, îl întrerupse ea, cu o voce încordată, care abia se auzea.

Pesemne că de aceea Duncan nu-i luă în seamă cererea. N-o auzise, şi pace.

— Trebuie să-ţi vorbesc, repetă ea, mult mai tare, atingându-l pe umăr.

Duncan continuă să n-o ia în seamă.

Îi dădu încă un ghiont, mai tare.

Ridicând glasul, Duncan continuă să le vorbească soldaţilor.

Dumnezeule, încăpăţânat mai era! Madelyne începu să-şi frângă mâinile, tot mai alarmată. Furia puse stăpânire pe ea şi, adunându-şi toate puterile, îi dădu o lovitură îndesată cu piciorul, drept în spatele genunchiului.

Îşi dădu seama de nesocotinţa faptei, când o durere sfâşietoare o fulgeră în susul pulpei. Singura mângâiere fu aceea că-i atrăsese atenţia. Duncan se răsuci spre ea cu iuţeala unui lup gata să se repeadă.

Părea mai mult uimit decât furios. Îşi ţinea mâinile în şolduri, cu pumnii strânşi, iar Madelyne, strâmbându-se de durere, nu-l mai putu privi în faţă. Se uită în schimb la Gilard, ceea ce o mai linişti, căci fratele mai tânăr al lui Duncan avea cea mai caraghioasă expresie.

— Aş vrea să-ţi spun ceva între patru ochi, declară ea, când îl putu privi din nou pe Duncan.

Îngrijorarea din tonul ei îi trezi curiozitatea. Dădu din cap, o luă de braţ şi o trase după el, spre marginea taberei.

Madelyne se poticni de două ori.

Duncan oftă prelung.

— Vin nişte oameni prin vale, începu ea.

Se aştepta la o reacţie imediată, dar Duncan nu făcu decât s-o privească.

Fu nevoită să repete:

— Nişte soldaţi se apropie pe colină. Le-am văzut scuturile reflectând lumina soarelui. Nu crezi că ar trebui să faci ceva?

Avea să treacă o veşnicie până să ia măsuri? Madelyne se gândi şi la această posibilitate, în timp ce-i aştepta răspunsul.

O privea în modul cel mai tulburător, cu nedumerirea întipărită pe chipul lui prelung, unghiular. Madelynei i se păru că distingea în ochii aceia reci şi cenuşii şi o undă de

cinism. Probabil se întreba dacă-i spunea adevărul sau nu.

— În viaţa mea n-am rostit o singură minciună, baroane. Dacă mă urmezi, am să-ţi arăt că spun adevărul.

— De ce m-ai anunţat? o întrebă Duncan.

— De ce? Ca să plecaţi de-aici! răspunse ea, încruntată. Nu vreau să mai moară oameni.

Duncan dădu din cap, mulţumit de răspunsul ei. Îi făcu un semn lui Gilard, care aşteptase în apropiere, încercând să le audă convorbirea.

— Lady Madelyne abia acum a observat că eram urmăriţi, remarcă el, nepăsător.

Gilard nu-şi ascunse surprinderea. Se întoarse s-o privească pe Madelyne.

— Suntem urmăriţi? De când ştiai, Duncan?

— De la amiază, răspunse fratele său, ridicând din umeri.

— Să fie proscrişi? se interesă Gilard, încercând să-i imite atitudinea nonşalantă.

— Nu-s proscrişi, Gilard.

Câteva momente domni o tăcere încărcată, până. Când pe chipul lui Gilard se ivi înţelegerea.

— Fuge şoarecele după lup? întrebă el.

— Cu voia lui Dumnezeu, de data asta va fi el în fruntea oamenilor, replică Duncan.

Fratele lui zâmbi. Duncan dădu din cap.

— Mă gândeam să le ieşim în întâmpinare mai aproape de casă, la Creek Crossing, dar şi colinele de mai jos de-aici ne pun în acelaşi avantaj. Spune-le oamenilor să se pregătească.

Gilard se întoarse şi porni grăbit spre poiană, strigând ordinul de încălecare.

Madelyne era prea copleşită ca să vorbească. Într-un târziu, izbucni:

— Va să zică, am avut dreptate! Nu eşti cu nimic mai bun decât Louddon, aşa-i?

Duncan îi ignoră ieşirea furioasă.

— Încalecă pe cal, Madelyne. Îl vom înfrunta împreună pe fratele tău.

Furia o făcea să uite de orice altceva. Nici măcar nu observă pe ce parte încălecase. După ce ajunse în şa, îl văzu pe Duncan apropiindu-se, ca să ia calul de căpăstru, ducându-l după el prin luminiş.

— Cum îl cheamă pe calul ăsta? întrebă Madelyne.

— Cal, răspunse Duncan peste umăr. Animalul e un cal, aşa că n-am de ce să-i spun altfel.

— Tocmai cum bănuiam. Eşti aşa de rece şi fără inimă, încât nici nu ţi-ai găsit timp să-i dai un nume armăsarului tău credincios. I-am găsit eu unul. Silenus. Cum ţi se pare?

Duncan refuză să-i răspundă. Gândurile i se îndreptau deja spre bătălia oare-i aştepta. N-avea timp pentru asemenea vorbe neînsemnate.

Ansel apăru alături, cu alt cal, sur şi rotat, ce părea mult mai blând decât Silenus. Duncan se întoarse, aruncă spre Madelyne căpăstrul, apoi sări în spinarea surului.

Gilard apăru în cealaltă parte a Madelynei, călare pe un cal murg. Şi-l apropie de armăsar, ca să nu-i lase loc să păşească într-o parte.

— Mai au o bună bucată de mers, remarcă el. Îi aşteptăm aici, frate?

— Nu, răspunse Duncan. O să le ieşim în întâmpinare la jumătatea drumului.

Soldaţii se aliniau în spatele celor trei călăreţi, făcând un tărăboi asurzitor. Madelyne se gândi că Duncan aştepta să se facă iar linişte, înainte de a da semnalul.

— Eu stau aici până vă întoarceţi, îi spuse ea.

În voce i se simţea disperarea. Duncan îi aruncă o privire, apoi clătină din cap şi se uită din nou în jos, spre vale.

— Rămân aici! repetă Madelyne.

— Nici vorbă, replică el, fără a se osteni măcar s-o privească.

— M-ai putea lega de un copac.

— Ei, Lady Madelyne, doar nu vrei să-i refuzi lui Louddon plăcerea de a-ţi vedea frumoasa faţă. Nu-i aşa? o întrebă Gilard, zâmbind. Îţi dau cuvântul meu că va fi ultimul lucru pe care-l va vedeai înainte de moarte.

— Vă bucuraţi amândoi de lupta asta, nu-i aşa? întrebă Madelyne, cu vocea tremurându-i de indignare.

— Ce-i drept, mă cam bucur, ridică din umeri Gilard.

— Eşti la fel de nebun ca fratele tău.

— Ştii bine că avem motive temeinice de a-i dori lui Louddon moartea, declară Gilard, cu zâmbetul ştergându-i-se încet de pe buze. La fel cum şi tu ne-o doreşti, cu siguranţă, adăugă el batjocoritor.

Baronul nu părea să le dea nicio atenţie. Madelyne se întoarse din nou spre Gilard.

— Înţeleg de ce vreţi să-l ucideţi pe Louddon. Nu vreau ca tu sau fratele tău să muriţi în confruntarea asta, Gilard. De ce-ai crede că vă doresc moartea?

Gilard se încruntă, nedumerit.

— Mă crezi un neghiob, Lady Madelyne? Vrei să spui că n-ai să-i ţii partea lui Louddon? Doar e fratele dumitale.

— Nu ţin partea nimănui, afirmă Madelyne. Şi nici nu vreau să moară nimeni.

— A, acum îţi înţeleg planul, replică Gilard, aproape strigând. Vei aştepta să vezi cine are sorţi de izbândă, şi abia atunci ai să alegi. Foarte iscusit din partea dumitale.

— Crede ce vrei, răspunse Madelyne. Semeni foarte mult cu fratele tău.

Când îi văzu zâmbetul, îşi dădu seama că o luase ca pe un compliment.

— Nu te laud pentru asta, Gilard. Din contră. Te dovedeşti la fel de încăpăţânat şi nemilos ca Duncan. Cred că şi ţie-ţi place să ucizi la fel de mult ca lui, încheie ea.

În sinea ei, se îngrozea de faptul că încerca să-l provoace astfel să-şi piardă cumpătul, dar pe toţi sfinţii, nu era în stare să se stăpânească.

— Mă poţi privi cinstit în ochi, şi să-mi spui că nu mă urăşti? o întrebă Gilard.

Era atât de furios, încât pe gât i se umflase o venă. Madelyne crezu că voia s-o lovească.

— Nu te urăsc, răspunse ea. Aş vrea să pot, recunosc, dar nu te urăsc deloc, Gilard.

— Şi de ce, mă rog?

— Fiindcă îţi iubeşti sora.

Gilard tocmai voia să-i spună că o socotea cea mai nătângă femeie pe care o întâlnise vreodată, când Duncan îi atrase atenţia. Numaidecât, fratele mai tânăr o lăsă în pace pe Madelyne şi-şi scoase spada.

În sfârşit, Duncan dădu semnalul. Dintr-odată, Madelyne se simţi atât de îngrozită, încât nu-şi mai putu aminti niciuna dintre rugăciuni.

Avea să fie o luptă pe viaţă şi pe moarte? Ştia destule despre îndărătnicia lui Duncan ca să prevadă că nu-l interesau sorţii bătăliei.

Încercă să numere soldaţii care urcau pe povârniş, dar nu reuşi. Acopereau totul, ca lăcustele:

Oare oamenii lui Duncan erau din nou întrecuţi de numărul vrăjmaşilor?

Avea să iasă un masacru, şi numai fiindcă Duncan lupta cu onoare, iar Louddon, nu. Era o descoperire cât se putea de simplă, dar cei asemenea baronului nu puteau să înţeleagă. Era clar că uitase cum îl păcălise Louddon, făcându-l să creadă că avea să onoreze pacea trecătoare dintre ei. Aşa îl şi capturaseră oamenii lui pe Duncan, prin cel mai simplu şi mai necinstit vicleşug.

Madelyne îl cunoştea pe Louddon mai bine decât Duncan. Fratele ei urma să lupte ca o fiară, dacă mirosea că victoria era de partea lui.

Îşi spuse că nu-i păsa cine ieşea învingător. Dacă voiau să se ucidă între ei, n-aveau decât. Avea să iasă pe voia lor, nu pe-a ei.

— N-o să-mi pese, şopti ea – şi continuă să repete aceste cuvinte, într-o litanie deznădjduită.

Şi totuşi, indiferent de câte ori le rostea, nu reuşea să le creadă.

CAPITOLUL 6

Era clar că pe Baronul de Wexton nu-l interesa să aibă elementul surpriză de partea lui. Strigătul său de bătălie răsună peste toate vâlcelele din jur, aproape smulgând frunzele uscate de pe ramurile copacilor. Se auzi o trâmbiţă, dând un semnal în plus pentru soldaţii care se apropiau de jos, şi ca şi cum acestea n-ar fi fost de ajuns, tunetul copitelor năvălind în lungul pantei îi anunţă cu siguranţă pe Louddon şi oamenii lui de pericolul care se apropia.

În timpul coborârii, Madelyne era prinsă între Duncan şi fratele lui. Ceilalţi ostaşi îi înconjurau, cu scuturile ridicate. Deşi Madelyne nu avea nicio pavăză, Duncan şi Gilard o fereau de crengile care ar fi putut-o smulge din şa, ţinându-şi ridicate scuturile în formă de zmeu.

Când oştenii ajunseră pe o creastă de deasupra locului ales de Duncan pentru ciocnire, baronul smuci de frâul armăsarului, strigându-i o comandă. Calul se opri de îndată. Cu mâna cealaltă, Duncan o apucă pe Madelyne de bărbie, silind-o să se uite la el.

Ochii lui cenuşii îi sfidară pe ai ei.

— Să nu-ndrăzneşti să te mişti de-aici.

Vru să-i dea drumul, dar Madelyne îi opri mâna.

— Dacă mori, n-am să vărs nicio lacrimă pentru tine,

şopti ea.

La asta, Duncan îi zâmbi.

— Ba ai să verşi destule, răspunse el, pe cât de arogant, pe atâta de blând.

Madelyne nu avu timp să-i răspundă. Duncan îşi mână calul, repezindu-se spre lupta care începuse deja, mai jos. Dintr-odată, Madelyne rămase singură pe creasta golaşă, în timp ce ultimii oşteni ai lui Duncan treceau pe lângă ea, într-o goană nebunească.

Hărmălaia era asurzitoare. Metalele se ciocneau, răsunând mai-mai să-i spargă timpanele. Urletele de durere se amestecau cu strigătele victorioase. Madelyne nu se afla destul de-aproape ca să distingă chipurile, dar nu scăpa din ochi spinarea lui Duncan. Calul lui sur se vedea uşor în întuneric. Îl privi cu câtă îndemânare îşi mânuia spada, azvârlindu-i pe rând din şei pe toţi duşmanii care-l înconjuraseră.

O clipă, Madelyne închise ochii. Când privi din nou, surul dispăruse. Se uită înnebunită peste tot, în căutarea lui Duncan, precum şi a lui Gilard, dar nu-l văzu pe niciunul. Bătălia se apropia încet de ea.

După fratele ei nu se uita, ştiind prea bine că nu l-ar fi găsit în vâltoarea luptei. Spre deosebire de Duncan, Louddon era ultimul care avea să ridic spada. Punea prea mult preţ pe viaţa lui, aşa că lăsă bătălia în seama oamenilor care-i juraseră credinţă iar dacă valul luptei se întorcea împotriva lui, urma s-o ia cel dintâi la fugă.

— Lupta asta nu-i a mea!!! răcni Madelyne din răsputeri.

Trase de căpăstru, hotărâtă să plece cât mai repede posibil. Nu voia să mai privească nici un minut. Da, era decisă să-i părăsească pe toţi.

— Vino, Silenus, acum mergem, spuse ea. Îmboldind animalul aşa cum îl văzuse pe Duncan făcând.

Armăsarul nu se urni.

Madelyne smuci de frâu, cu putere, hotărâtă să pună animalul în mişcare. Soldaţii urcau cu iuţeală panta şi trebuia negreşit să se grăbească.

Duncan era furios. Îl căutase pe Louddon peste tot, dar nu găsea nici urmă. Victoria n-avea nici un gust, dacă iar îi scăpa printre degete căpetenia vrăjmaşilor. Aruncă o privire scurtă spre Madelyne şi văzu, şocat, că lupta începea s-o încercuiască. Îşi dădu seama că fusese atât de preocupat să-l găsească pe Louddon, încât nu se mai gândise îndeajuns la siguranţa Madelynei.

Îşi aruncă scutul la pământ, cu un şuierat ascuţit, rugându-se ca sunetul să ajungă la urechile armăsarului. Inima i se ridică în gât, pe când o lua la fugă spre creastă.

Armăsarul răspunse la semnal, repezindu-se înainte. Acum ar fi lăsat-o pe Madelyne să-l strunească, dar fata scăpase hăţurile din mână.

Silenus sări peste doi ostaşi care tocmai se urcau pe culme, pocnindu-i în capete cu copitele dindărăt. Ţipetelor lor le urmară rostogolirea în josul pantei.

Madelyne era în iureşul bătăliei, cu călăreţi şi pedestraşi peste tot în jur, toţi luptând pe viaţă şi pe moarte. Armăsarul lui Duncan era împiedicat să se mai mişte, de mulţimea oştenilor. Madelyne se ţinea de gâtul lui, rugându-se să-i vină sfârşitul cât mai repede.

Dintr-odată, îl zări pe Gilard croindu-şi drum spre ea. Mergea pe jos, cu spada însângerată într-o mână şi scutul zgâriat în cealaltă, ferindu-se de atacuri din stânga, în timp ce lovea cu dreapta.

Unul dintre soldaţii lui Louddon se repezi spre Madelyne, cu spada ridicată. Avea o privire înnebunită în ochii sticloşi, ca şi cum n-ar mai fi ştiut ce făcea.

Voia s-o omoare. Madelyne zbieră numele lui Duncan, deşi ştia că viaţa ei depindea numai de agerimea propriei sale minţi. Nu avea altă scăpare decât pământul bătătorit, şi sări din şaua calului. Nu se mişcă destul de repede. Lama

îşi găsi ţinta, spintecând o tăietură adâncă în lungul coapsei stângi a Madelynei. Scoase un ţipăt de durere, dar amuţi în contact cu solul. Căzătura îi tăiase respiraţia.

Mantaua îi căzu grămadă pe umeri. Ameţită, în stare de şoc, Madelyne încercă să se acopere cu ea. O amorţeală binevenită îi cuprinse coasa şi mintea, reînnoindu-i puterile. Se ridică în picioare, aiurită, privind oamenii care se luptau înjur.

Armăsarul lui Duncan o lovi cu botul între omoplaţi, aproape trântind-o din nou. Madelyne îşi regăsi echilibrul şi se rezemă de flancul calului, care începu s-o apere cu trupul lui de alte atacuri.

Lacrimile îi şiroiau pe faţă, ca o reacţie involuntară faţă de mirosul morţii ce pluta prin văzduh. Gilard îi strigă ceva, dar Madelyne nu-i înţelese cuvintele. Nu putea decât să-l privească, în timp ce Gilard continua să se apropie de ea. Răcni din nou, şi mai tare, însă glasul îi fu acoperit de zăngănelile metalice.

Revoltată de tot acel carnagiu, Madelyne porni şi ea spre Gilard, crezând că o chemase la el. Se împletici de două ori, împiedicându-se de braţele şi picioarele războinicilor ucişi, care zăceau pe jos ca nişte grămezi de gunoi. Se gândea doar să ajungă la Gilard, singurul om pe care-l recunoştea în acel codru al distrugerii. N-o părăsea speranţa că avea s-o ducă la Duncan. Atunci urma să fie în siguranţă.

Mai avea doar câţiva paşi până la el, când Gilard fu atacat din urmă. Se răsuci spre noul adversar, lăsându-şi spatele neprotejat. Madelyne văzu un alt om de-ai lui Louddon gata să profite de ocazie, ridicându-şi spada înnegrită, în timp ce se repezea spre ţinta expusă.

Încercă să ţipe un avertisment, dar nu reuşi să scoată decât un scâncet.

Dumnezeule mare, era singura aflată destul de aproape ca să-l ajute. Nu mai şovăi. Desprinse o armă

dintre degetele unui leş fără chip. Era un buzdugan greu, cu ţepii de pe măciulie plini de sânge închegat.

Madelyne ridică arma cu ambele mâini, chinuindu-se să-i învingă greutatea. Ţinând-o de coadă, o trase, mai pe sus. Mai pe jos, spre Gilard, unde se opri aproape atingându-i spatele cu al ei, şi aşteptă ca duşmanul să atace.

Soldatul nu se descurajă, căci Madelyne n-avea nicio apărare în faţa armurii şi a puterii lui. Un zâmbet hidos îi schimonosi chipul. Cu un strigăt sfidător, se repezi înainte, spintecând aerul cu spada sa lungă şi curbată. Madelyne aşteptă până în ultima clipă, când ridică buzduganul într-un arc larg. Groaza îi îndoia puterile. Voise doar să se ferească de atac, dar ţepii care ieşeau din capătul ghioagei zdrobiră zalele armurii, înfigându-se în carne.

Gilard terminase lupta cu duşmanul din faţă şi se întoarse repede să pornească iar spre Madelyne, fiind cât pe ce s-o doboare la pământ. Privi tocmai la timp ca să vadă soldatul inamic căzând la pământ, cu un urlet oprit în gât şi ţepii buzduganului înfipţi în mijloc. Rămase atât de uimit, încât îi pieri graiul.

Madelyne scoase un geamăt chinuit. Îşi încrucişă braţele pe pântec şi se îndoi de şale. Gilard crezu că era rănită şi încercă s-o ajute, atingând-o uşor pe umăr.

Fata era atât de îngrozită de propria-i faptă, încât nici măcar nu simţi. Pentru ea, bătălia încetase să mai existe.

Duncan văzuse şi el confruntarea. Dintr-o mişcare sări în şa şi-şi mână calul spre Gilard. Fratele său sări la o parte tocmai când Duncan se aplecă s-o prindă pe Madelyne. O ridică în aer şi o trânti pe şa, în faţa lui. Dumnezeu se milostivi de ei, căci coapsa rănită îi scăpă aproape neatinsă.

Bătălia era pe terminate. Ostaşii lui Duncan îi fugăreau spre fundul văii pe ultimii oameni ai lui Louddon.

— Termină odată! răcni Duncan la Gilard, îndreptându-şi iar calul spre culme. În timpul luptei, îşi

aruncase mantaua şi scutul, aşa că acum apără cu mâinile faţa Madelynei de ramurile ce le tăiau calea.

Madelynei nu-i ardea de ocrotire. Din vina lui, ucisese un om. Încercă să sară din şa, preferând pământul tare în locul atingerii lui ce-i inspira atâta silă.

Duncan nu încercă s-o liniştească. Acum nu-l interesa decât protecţia. Nu încetini pasul până nu ajunseră îndeajuns de departe de pericol. Atunci, îşi struni în sfârşit calul, într-un pâlc de copaci.

Era furios pe sine însuşi că o pusese pe Madelyne într-o asemenea primejdie. Când îi văzu lacrimile şiroind pe obraji, scoase un geamăt de frustrare.

Apoi se gândi s-o liniştească.

— Poţi să laşi plânsul, Madelyne. Fratele tău nu era printre cei morţi. Păstrează-ţi lacrimile pentru altă dată.

Madelyne nici măcar nu-şi dăduse seama că plângea. Se înfurie atât de tare, încât abia putu. Articula un răspuns.

— Până azi n-am ştiut ce înseamnă adevărata ură, baroane. Martor mi-e Dumnezeu, am să te urăsc până-n ziua morţii mele. Şi pot la fel de bine să mor şi acum, continuă ea. Oricum sunt osândită la flăcările iadului, şi numai din vina dumitale!

Vorbea atât de încet, încât Duncan fu nevoit să se aplece ca s-o audă, până-i atinse fruntea cu a lui.

Cuvintele ei n-aveau niciun sens.

— N-asculţi ce-ţi spun? o întrebă, dar fără să ridice glasul. Tocmai ţi-am explicat că fratele tău e în siguranţă, Madelyne. Pentru moment, adăugă el.

— Tu eşti cel care nu mă ascultă, replică Madelyne. Din cauza dumitale, am luat viaţa unul om. E un păcat de moarte iar o parte din vină îţi revine şi dumitale. Dacă nu mă trăgeai după dumneata în luptă, n-aş fi putut să omor pe nimeni.

— Eşti tulburată fiindcă ai ucis? întrebă el, neputându-şi ascunde uluirea din grai. Eu am omorât mult mai mulţi,

continuă, cu gândul să-i împace conştiinţa.

— Puţin îmi pasă şi dacă ai ucis legiuni de soldaţi! declară Madelyne. Tu nu ai suflet, aşa că n-are importanţă câte vieţi răpeşti.

La asta, Duncan nu mai avu ce să-i răspundă, îşi dădu seama că degeaba ar mai fi contrazis-o. Cu un oftat obosit, mormăi, mai mult pentru sine:

— Ce-am să mă fac eu cu tine?

Madelyne îl auzi, şi se grăbi să-i răspundă:

— Nu-mi pasă ce faci cu mine.

Ridicând capul să-l privească, îi observă tăietura crestată sub ochiul stâng şi-l şterse de sânge cu mâneca, dar cuvintele ei furioase îi contraziseră blândeţea gestului:

— Poţi să mă laşi aici, sau poţi să mă omori. Nimic din ce faci n-are nici cea mai mică importanţă pentru mine. Nu trebuia să mă iei cu tine, Duncan.

— Fratele tău a venit să te ia înapoi.

— Nu-i adevărat! A venit să se răzbune pe tine, fiindcă i-ai distrus casa. Dacă ţi-ai deschide minţile cu adevărat, ştiu că te-aş putea convinge care-i adevărul. Dar tu eşti prea încăpăţânat ca să asculţi de cineva. N-are niciun rost să-ţi mai vorbesc. Da, niciun rost! Şi jur că nici n-am să-ţi mai vorbesc vreodată!

Tirada îi secătuise şi ultimele puteri. Termină de şters rana pe cât putea de bine, apoi se înmuie la pieptul lui, fără să-l mai ia în seamă.

Soldaţii li se alăturată şi, în câteva momente, porniră cu toţii iar spre fortăreaţa Wexton. Un ceas mai târziu, numai îndârjirea o mai împiedica pe Madelyne să se plângă.

Duncan îi tot atingea, involuntar, coapsa rănită. Mantaua şi poalele rochiei nu prea reuşeau să i-o apere de lovituri. Într-un târziu, îşi dădu seama că i se făcea rău.

— Trebuie să ne oprim o clipă, ceru ea.

Îi venea să urle la el, şi să plângă, dar jurase să nu-şi mai piardă cumpătul.

Duncan dădu din cap, semn că o auzise, dar îşi continuară drumul, aşa că după un timp Madelyne ajunse la concluzia că nu-i păsa de rugămintea ei.

Cât de inuman putea să fie! Deşi nu-i folosea la nimic, înşiră în minte toate epitetele spurcate pe care ar fi vrut să i le arunce în faţă, deşi bagajul ei de cuvinte grosolane era foarte limitat.

— Dacă nu opreşti, am să vărs pe tine.

Ameninţarea ei obţinu rezultatul scontat.

Duncan ridică mâna, dând comanda de oprire.

— De ce ne-am oprit? întrebă Gilard, după ce descălecase, apropiindu-se grăbit. Mai avem puţin şi-am ajuns.

— Lady Madelyne, răspunse Duncan, fără să mai adauge nimic.

Madelyne pornise deja spre adăpostul copacilor, când auzi întrebarea lui Gilard.

— Poţi să stai acolo şi să mă aştepţi, Gilard.

Suna ca un ordin. Gilard înălţă o sprânceană, surprins, întorcându-se spre fratele său. Duncan se uita după Madelyne, încruntat.

— A trecut printr-un adevărat calvar, se grăbi Gilard s-o scuze, de teamă că Duncan voia s-o pedepsească.

Duncan clătină din cap, urmărind-o cu privirea până când dispăru în pădure.

— Ceva e în neregulă, mormăi el.

Fratele lui oftă.

— O fi bolnavă, poate?

— Da, şi m-a ameninţat. Că…

Fără să-şi termine fraza, Duncan porni după Madelyne.

Gilard încercă să-l oprească.

— Las-o puţin singură, Duncan. O să se întoarcă. N-are unde să se ascundă. Duncan îi dădu mâna la o parte. Văzuse durerea pe faţa Madelynei, şi-i observase şi mersul

cu paşi ţepeni.

O găsi rezemată de un stejar noduros, cu capul plecat. Se opri, nedorind s-o deranjeze. Madelyne plângea. O văzu cum îşi ridică încet mantaua peste cap şi o lăsă să cadă la pământ. Abia atunci înţelese. Toată partea din stânga a rochiei îi era sfâşiată până la os şi plină de sânge.

Duncan nu-şi dădu seama că strigase, până când Madelyne scoase un scâncet de spaimă. Când îi văzu rana, îl cuprinse o asemenea turbare, încât mâinile-i tremurau în timp ce-i desprindea rochia de pe picior. Mergea greu, din cauza sângelui uscat, iar rana era adâncă, lungă aproape cât antebraţul lui, şi plină de pământ. Trebuia să fie spălată şi cusută.

— Ah, Madelyne, şopti Duncan cu glas morocănos. Cine ţi-a făcut asta?

Vocea lui suna ca o mângâiere caldă, iar compasiunea-i era vădită. Madelyne ştia că ar fi izbucnit iar în plâns, dacă-i mai arăta o singură dovadă de tandreţe.

— N-am nevoie de mila ta, Duncan. Îşi îndreptă umerii, încercând să-i arunce o privire dispreţuitoare.

— Ia-ţi mâinile de pe piciorul meu. Nu e decent. Duncan fu atât de surprins, încât nu lipsi mult să zâmbească. Ridicând privirea, îi văzu flăcările din ochi şi înţelese. Mândria devenise singura ei apărare. Observase deja cât preţ punea pe stăpânirea de sine.

Privindu-i din nou rana, îşi dădu seama că pe moment nu prea aveau ce să facă. Cu un glas voit ursuz, îi răspunse, în timp ce se ridica:

— De la mine n-o să ai parte de milă, Madelyne. Sunt ca un lup. Nu cunosc simţămintele omeneşti.

Madelyne nu-i răspunse, dar făcu ochii mari. Zâmbind, Duncan îngenunche din nou.

— Lasă-mă-n pace.

— Ba, replică el, scoţându-şi pumnalul, pentru a începe să taie o fâşie din rochie.

— Îmi strici rochia! se plânse Madelyne.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Madelyne, rochia ta e deja făcută praf.

Cu toată gingăşia de care era în stare, îi înfăşură coapsa cu fâşia de material. Tocmai făcea nodul, când Madelyne îi împinse umărul.

— Mă doare, protestă ea, în pragul lacrimilor, iritată că nu reuşea să se stăpânească.

— Nu te doare nimic.

Îl privi cu gura căscată, uitând să mai plângă. Cum îndrăznea s-o contrazică?! Ea era cea care suferea, nu el.

— Rana va avea nevoie de ac şi aţă, remarcă Duncan.

— În mine n-o să înfigă nimeni acul!

— Eşti o femeie nărăvaşă, Madelyne, comentă el, în timp ce se apleca să-i ridice mantaua.

I-o petrecu pe umeri, apoi o ridică în braţe, cu grijă să-i ferească rana.

Instinctiv, Madelyne îl cuprinse cu braţele pe după gât. Se gândea să-i scoată ochii, pentru felul îngrozitor în care se purta cu ea.

— Ba tu eşti cel nărăvaş, Duncan. Eu sunt o fecioară blândă la fire, pe care ai încerca s-o distrugi dac-ai avea prilejul. Şi jur pe Dumnezeu că asta-i ultima dată când îţi mai vorbesc.

— A, da, iar tu eşti atât de onorabilă, încât nu-ţi calci niciodată cuvântul – nu-i aşa, Lady Madelyne? o întrebă el, ducând-o înapoi spre oamenii care-i aşteptau.

— Într-adevăr.

Închise ochii şi se rezemă de pieptul lui.

— Ai o minte de lup, ştiai asta? Iar mintea lupilor e foarte îngustă.

Duncan oftă. Madelyne tocmai îşi călcase din nou cuvântul.

* * *

— Am să fug, să ştii.

Nu-şi dădu seama că vorbise cu voce tare, decât când Duncan îi răspunse:

— Ba n-ai să fugi nicăieri.

— Am ajuns acasă! strigă Gilard.

La vederea zidurilor care se înălţau pe cer, în faţa lor, Gilard îşi mânase calul înainte, ca să intre el primul în curtea de jos. Conform ritualului şi tradiţiei, Duncan dorea să fie ultimul care se refugia la adăpostul acelor ziduri groase de piatră.

Drumul spre podul mobil se arcuia ca burta unui şarpe în susul povârnişului pietros. După ce ultimul dintre oamenii lui trecu peste puntea de scânduri, Duncan îşi mână calul înainte. Armăsarul era nerăbdător să ajungă în grajd şi sălta nervos, făcând ca pe Madelyne s-o doară iar coapsa. Se strâmbă, fără să-şi dea seama că-l strângea pe Duncan de braţ.

Privind-o, Duncan îi văzu expresia istovită şi şopti, încruntându-se:

— Numaidecât ai să te poţi odihni, Madelyne. Mai rezistă doar puţin.

Madelyne dădu din cap şi închise ochii.

Când ajunseră în curte, Duncan descălecă repede şi o luă în braţe, ţinând-o strâns la piept, în timp ce pornea cu ea spre intrarea în castel.

Soldaţii stăteau înşiraţi pe-o parte şi pe alta a drumului. Gilard aştepta cu doi oameni în faţa uşilor castelului. Deschizând ochii, Madelyne îl văzu. O privea nedumerit, iar fata nu reuşea să înţeleagă de ce.

Abia când se apropiară, Madelyne observă că Gilard nu la ea se uita. Ochii-i erau atraşi spre picioarele ei. Coborând privirea, fata văzu că mantia nu-i mai ascundea rana. Poalele zdrenţuite ale rochiei se târau în urma ei ca un stindard ferfeniţit. Numai sângele îi mai acoperea

piciorul, curgând roşu pe toată lungimea coapsei.

Gilard se grăbi să deschidă uşile uriaşe, pe lângă care oamenii păreau nişte bieţi pitici. Un val de aer cald o învălui pe Madelyne, când ajunseră în mijlocul unei săliţe.

În jurul ei se afla cazarma soldaţilor. Avea o intrare îngustă, podele de lemn, iar în dreapta erau dormitoarele pentru oşteni. O scară în spirală ocupai tot peretele din stânga, cu trepte late şi arcuite, ducând spre odăile de locuit de la primul cât. Toată construcţia avea ceva ciudat de tulburător, dar Madelyne nu putu înţelese ce anume decât odată ce ajunseră la jumătatea treptelor.

— Scara e pe partea nepotrivită, spuse ea dintr-odată.

— Ba, Madelyne. E pe partea bună, răspunse Duncan, amuzat.

— Nu-i asta partea cea bună. Scara se construieşte întotdeauna în dreapta zidului. Toată lumea ştie asta, adăugă Madelyne, cu convingere.

Din cine ştie ce motiv, era furioasă, că Duncan nu recunoştea acel defect al casei lui.

— Se construieşte pe dreapta, dacă nu se dă anume poruncă să se construiască pe stânga, replică el, pronunţând răspicat fiecare cuvânt, de parcă ar fi dat o lecţie unui copil încet la minte.

De ce-o fi găsit acea discuţie atât de importantă, Madelyne nu reuşea să înţeleagă. Totuşi, ţinea morţiş să aibă ea ultimul cuvânt.

— Atunci, e o greşeală intenţionată.

Ridică ochii spre el şi regretă că n-o privea, ca să vadă cum se încrunta.

— Tare încăpăţânat mai eşti.

— Încăpăţânată eşti tu, replică Duncan, zâmbind mulţumit.

Gilard venea în urma lor. Conversaţia i se părea ridicolă, dar era prea îngrijorat ca să facă haz.

Ştia că Edmond îi aştepta. Da, fratele lor cel mijlociu

trebuia să fie negreşit în sală. Putea fi şi Adela acolo. Gilard îşi dădea seama că acum cel mai îngrijorat era pentru Madelyne. Nu voia să aibă parte de nicio confruntare neplăcută, şi nădăjduia să aibă timp pentru a-i vorbi fratelui său, Edmond, despre firea ei atât de blândă.

Gilard uită pentru o vreme de orice griji, când Duncan ajunse la etaj şi nu coti spre sala cea mare. O luă în direcţia opusă, mai urcă o scară, apoi intră în turn. Aici, treptele era mai înguste, iar cotiturile strânse încetineau procesiunea.

Camera din vârful turnului era îngheţată bocnă, în centrul zidului circular era clădit un cămin. Mai fusese adăugată şi o fereastră mare, chiar lângă şemineu. Stătea larg deschisă, iar vântul lovea de zid, cu zgomot, obloanele de lemn.

Lângă peretele din interior se afla un pat. Încercând să se mişte cât mai atent, Duncan o depuse pe Madelyne deasupra păturii. Gilard îi urmase, iar fratele lui, în timp ce punea lemne în vatră, îi ordonă:

— Trimite-o pe Gerty cu ceva de mâncare pentru Madelyne, şi spune-i lui Edmond să-şi aducă leacurile. Va trebui s-o coasă cu acul.

— N-o să-l lase, replică Gilard.

— Tot o s-o coasă.

— Cine e Edmond?

Întrebarea ei rostită încet îi făcu pe amândoi fraţii s-o privească. Madelyne se chinuia să se ridice în capul oaselor, încruntată de necaz că nu reuşea. Dinţii începuseră să-i clănţănească de frig şi efort, iar în cele din urmă se prăbuşi la loc pe pat.

— Edmond e fratele nostru mijlociu, îi explică Gilard.

— Câţi Wextoni sunteţi?

— Cinci, cu totul, răspunse mezinul. Catherine e sora cea mai mare, după care vine Duncan, pe urmă Edmond, apoi Adela, şi la urmă eu, adăugă el cu un zâmbet. Edmond îţi va doftorici rana. Madelyne. Se pricepe la tămăduiri şi,

cât ai bate din palme, vei fi însănătoşită.

— De ce?

Gilard se încruntă.

— De ce, ce?

— De ce vreţi să mă însănătoşesc? întrebă ea, cu nedumerire vădită.

Tânărul nu ştiu cum să-i răspundă. Se întoarse să-l privească pe Duncan, sperând ca acesta să-i dea Madelynei răspunsul.

Duncan tocmai aprinsese focul, iar acum închidea obloanele. Fără să se întoarcă, porunci:

— Gilard, fă ce ţi-a spus.

Fratele său mai mic înţelese că trebuia să se supună. Ajunsese la uşă, când vocea Madelynei se auzi din nou:

— Nu-l chema pe fratele vostru. Pot să-mi văd de rană şi fără ajutorul lui.

— Numaidecât, Gilard.

Uşa se trânti.

În sfârşit, Duncan se întoarse spre Madelyne.

— Atâta vreme cât te afli aici, n-ai să-mi nesocoteşti nicio poruncă. Ai înţeles?

Venea spre pat, cu paşi înceţi şi măsuraţi.

— Cum aş putea înţelege ceva, my lord? întrebă în şoaptă Madelyne. Eu sunt doar o momeală, nu aşa ai spus? Momelile nu gândesc.

Şi închise ochii, înainte ca înfăţişarea lui fioroasă s-o sperie. Încrucişându-şi braţele pe piept, încercă să-şi alunge înfrigurarea.

— Lasă-mă să mor în linişte, şopti ea pe un ton dramatic.

Doamne, cât îşi mai dorea să aibă atâta tărie şi curaj ca să strige la el. Era nespus de nefericită, iar dacă fratele lui o atingea, urma să aibă noi dureri.

— N-am putere pentru oblojelile fratelui dumitale.

— Ba ai, Madelyne.

Glasul lui sunase blând, dar Madelyne era prea furioasă ca să-i mai pese.

— De ce trebuie să mă contrazici orice-aş spune? mormăi ea. E cel mai nesuferit cusur.

Se auzi o bătaie în uşă. Duncan răcni să intre, în timp ce se ducea înapoi spre cămin, unde se rezemă cu umărul de consolă, privind-o pe Madelyne.

Uşa se deschise scârţâind şi apăru o femeie vârstnică. Într-o mână ţinea o tavă de lemn, iar în cealaltă, un ulcior. Sub braţ strângea două blănuri. Era trupeşă şi avea ochi căprui, îngrijoraţi. Aruncă o privire grăbită spre Madelyne, apoi se întoarse spre stăpânul ei, cu o plecăciune stângace.

Madelyne înţelese că slujnica se temea de Duncan, şi i se făcu milă de ea, văzând cum încerca să facă reverenţa fără a scăpa obiectele din mâini.

Duncan nu-i uşura nici el situaţia. Dădu scurt din cap, apoi îi făcu semn să se apropie de Madelyne. Nicio vorbă de încurajare nu scoase.

Servitoarea era iute de picior, şi de îndată ce văzu semnalul lui Duncan, aproape că alergă spre pat, împiedicându-se de două ori pe drum.

Puse tava cu mâncare lângă Madelyne şi-i întinse ulciorul.

— Cum te cheamă? o întrebă Madelyne, încet, pentru ca Duncan să n-audă.

— Gerty, răspunse femeia.

Apoi mută tava pe cufărul de lemn de lângă pat şi o acoperi pe Madelyne cu blănurile.

Madelyne zâmbi recunoscător, iar Gerty se simţi încurajată să-i învelească bine picioarele cu blana.

— Văd că dârdâi ca varga, şopti ea.

Nu ştia că era rănită, iar Madelyne închise strâns ochii, fără să scoată un sunet.

Duncan văzu ce se întâmplase şi vru s-o mustre pe servitoare, dar era prea târziu. Gerty începuse să-i dea

Madelynei de mâncare.

— Îţi mulţumesc pentru bunătate, Gerty.

Cuvintele feţei îl uimiră pe Duncan. Îşi privi captiva, clătinând din cap. În loc s-o dojenească pe slujnică, Lady Madelyne o lăudase.

Deodată, uşa se dădu de perete. Madelyne întoarse capul într-acolo, cu ochii mari de spaimă. În prag apăruse un uriaş, cu mâinile proptite în şolduri şi o căutătură fioroasă pe chip. Cu un oftat obosit, Madelyne înţelese că acela era, aşadar, Edmond.

Gerty trecu în fugă pe lângă el, ieşind din cameră, în timp ce Edmond se apropia. Îl urma un cârd de servitori, aducând tăvi cu tot felul de ulcicuţe ciudate şi tălgeraşe cu apă. Slugile puseră tăvile pe podea, lângă pat, apoi se întoarseră, înclinându-se în faţa lui Duncan, şi plecară. Se purtau ca nişte iepuri speriaţi. Şi de ce nu? se întrebă Madelyne. La urma urmei, în odaie se aflau doi lupi. Cine nu s-ar fi temut?

Edmond încă nu-i adresase nicio vorbă fratelui său. Duncan nu voia să se certe de faţă cu Madelyne. Ştia că s-ar fi înfuriat, speriind-o. Totuşi, nu avea de gând nici să se lase cu una, cu două.

— Nu-ţi saluţi fratele, Edmond? întrebă el.

Şiretlicul izbuti. Edmond păru surprins de întrebare. Furia i se mai şterse de pe faţă.

— De ce nu mi-a spus nimeni că plănuiai s-o aduci aici pe sora lui Louddon? Abia acum am aflat că Gilard ştiuse asta încă de la început.

— Îmi închipui că s-a şi lăudat, remarcă Duncan, clătinând din cap.

— Ba bine că nu!

— Gilard exagerează, Edmond. Nu ştia nimic despre intenţiile mele.

— Şi de ce-ai ţinut ascuns planul ăsta, Duncan? se interesă Edmond.

— S-ar fi putut să vă împotriviţi, zâmbi fratele său, ca şi cum cearta i-ar fi făcut plăcere.

Madelyne observase schimbarea, şi era uimită. Când zâmbea, Duncan era de-a dreptul chipeş – arăta aproape uman.

— Şi când ai întors tu spatele unui conflict? strigă Edmond, de se zguduiră pereţii.

Fără îndoială, Edmond şi Gilard aveau amândoi probleme cu auzul, îşi spuse Madelyne.

Edmond nu era atât de înalt ca Duncan, dar semăna cu el mai mult decât Gilard. Şi când se încrunta, arăta la fel de fioros.

— Dacă te gândeşti să ţipi şi la mine, Edmond, interveni atunci Madelyne, trebuie să-ţi spun încă de pe-acum că n-am de gând să te ascult.

Edmond nu răspunse. O privi lung, cu braţele încrucişate pe piept, până când Duncan îi spuse să se ocupe de rana ei.

Văzându-l că se apropia de pat, Madelyne începu să se teamă din nou.

— Aş prefera să mă lăsaţi în pace, spuse ea, căutând să-şi ascundă tremurul din voce.

— Preferinţele tale nu mă privesc, replică Edmond, la fel de încet cum îi vorbise şi Madelyne.

Se recunoscu învinsă, când Edmond îi făcu semn să-i arate care picior avea nevoie de îngrijiri. Era destul de voinic ca s-o forţeze, iar Madelyne trebuia să-şi cruţe puterile pentru chinurile care o aşteptau.

Duncan veni în cealaltă parte a patului. Se încruntă când Edmond atinse piciorul Madelynei, făcând-o să se strâmbe de durere.

— Mai bine ţine-o, Duncan, spuse el, mai calm, atent la ceea ce făcea.

— Nu! Duncan? nu-şi putu Madelyne ascunde privirea înnebunită din ochi.

— Nu e nevoie, răspunse Duncan.

Privind-o, adăugă:

— Am s-o ţin numai dacă va fi nevoie.

Madelyne dădu din cap, în timp ce pe faţă i se aşternea o expresie calmă.

În sfârşit, Edmond îşi termină de înşirat leacurile şi fu gata să înceapă. O văzu pe Madelyne schiţând un gest regal cu mâna, semn că aştepta. Autoritatea ei aproape că-l făcu să zâmbească.

— Nu ţi-ar fi mai uşor să-mi închizi rana cu un cuţit înroşit în foc?

Înainte de Edmond să-i răspundă, Madelyne se grăbi să continue:

— Nu vreau să te învăţ meşteşugul, şi te rog să nu te simţi jignit, dar mi se pare o barbarie că mă coşi cu acul şi cu aţa.

— O barbarie?

Edmond părea să-i urmărească destul de greu şirul ideilor.

Madelyne oftă. Probabil era prea ostenită pentru a-l face să înţeleagă.

— Poţi începe, Edmond, repetă ea. Sunt gata.

— Pot…? întrebă Edmond, privindu-l pe Duncan.

Dar Duncan avea o expresie posomorâtă. Era prea îngrijorat ca să zâmbească.

— Dă-i drumul, mormăi el. Aşteptarea e mai grea decât fapta.

Edmond dădu din cap şi nu se mai gândi la nimic altceva decât la ceea ce avea de făcut. Pregătindu-se pentru ţipetele care aveau negreşit să urmeze, începu să spele rana.

Madelyne nu scoase niciun sunet. La un moment dat, în timpul chinuitorului tratament, Duncan se aşeză pe pat. Imediat, Madelyne îşi ascunse faţa lângă şoldul lui. Parcă ar fi vrut să se strecoare sub el, ca într-o vizuină. Unghiile i se

înfigeau în coapsa lui Duncan, dar se vedea clar că nu-şi dădea seama.

Tocmai când era sigură că avea să-nceapă să ţipe, simţi înţepătura acului în piele. În clipa următoare, o învălui întunericul şi nu mai ştiu de nimic.

CAPITOLUL 7

Madelyne dormi aproape douăzeci şi patru de ore. Când în sfârşit deschise ochii, camera era cufundată în umbrele după-amiezii, doar câteva raze de lumină intrând printre obloanele închise. Totul se vedea ca prin ceaţă, iar Madelyne se simţea atât de dezorientată încât nici nu-şi mai putea aminti unde se afla.

Încercă să se ridice în capul oaselor, strâmbându-se din cauza usturimii, şi-n clipa aceea îşi aminti totul.

Purta o cămaşă albă de bumbac, foarte indecentă, căci abia îi acoperea genunchii, iar mânecile, în schimb, erau prea lungi. Îşi dădu seama că era o cămaşă bărbătească şi, după lăţimea uriaşă de la umeri, bănui că-i aparţinea lui Duncan. Şi el purtase o cămaşă ca aceea când dormise lângă ea, în cort, cu o noapte în urmă... sau poate cu două nopţi...? Îi era prea somn ca să-şi mai amintească. Închise ochii pentru câteva clipe, ca să cugete.

Când se trezi din nou, îşi dădu seama că cineva o legase la ochi.

— Cine a-ndrăznit asta? mormăi ea cu voce tare.

Legătura era umedă. Madelyne şi-o smulse, cu o sudalmă vrednică de un ţărănoi necioplit. Ciudat, dar i se păru că auzi pe cineva râzând. Încercă să desluşească mai bine sunetul, dar o nouă compresă umedă îi fu pusă pe frunte.

Cineva îi vorbea, însă Madelyne nu înţelegea

cuvintele. Dintr-odată, totul deveni limpede. Era în Hades, nu în purgatoriu, la cheremul tuturor monştrilor şi demonilor care încercaseră să-l păcălească pe Odiseu. Acum voiau s-o tragă şi pe ea pe sfoară. Ei bine, puteau să-ncerce cât pofteau!

Şi unde era Odiseu? se întrebă ea. Cum îndrăznea s-o lase singură să se lupte cu demonii lui?

Madelyne simţi o mână atingându-i coapsa. Dădu la o parte noua compresă care-i ardea ochii şi întoarse capul tocmai la timp ca să vadă cine stătea în genunchi lângă pat.

În clipa următoare ţipă, la vederea uriaşului cu un singur ochi care o privea cu un rânjet pe chipul lui schimonosit. Da, era unul dintre ciclopi, poate chiar căpetenia lor, Polyfem, cel mai nesuferit dintre toţi.

Madelyne strânse pumnul şi-i dădu uriaşului o lovitură puternică. Îi ţintise nasul, dar nimerii alături. Mişcarea o obosi, făcând-o să cadă cu spatele iar pe saltea, vlăguită.

Şi atunci, îl văzu. Stătea în faţa focului, cu tot trupul lui magnific aureolat de lumină. Era mult mai înalt decât şi-l imaginase, şi mult mai atrăgător.

— Unde-ai fost pân-acum? strigă ea, încercând să-i atragă atenţia. Scapă-mă de el, Odiseu, adăugă, arătând cu degetul spre ciclopul îngenuncheat lângă pat.

Când colo, el nu făcea decât să stea pe loc, privind-o nedumerit. Oricât de mare şi puternic era, nu părea prea inteligent.

— Trebuie să lupt singură de fiecare dată? întrebă Madelyne, ridicând vocea până când începu s-o doară gâtul de efort; încercă să-l înduplece. Îţi promit c-am să te iert pentru că l-ai lăsat pe Louddon să-mi facă atâta rău, dar dacă acum nu mă aperi, n-am să te mai iert!

Odiseu nu părea prea preocupat să-i obţină iertarea. Abia îl mai vedea, ştia că în curând avea să plece, şi înţelese că trebuia să-l ameninţe şi mai sever dacă voia să

obţină de la el vreun ajutor.

— Dacă mă părăseşti, Odiseu, am să trimit pe cineva după tine să-ţi facă educaţia. Da! întări ea, înfierbântându-se. Pe cel mai înfricoşător dintre toţi războinicii am să-l trimit. Pleacă numai, şi-ai să vezi ce-o să se-ntâmple! Dacă nu mă scapi de el, declară ea, arătând spre ciclop cu un gest dramatic, am să-l trimit pe Duncan după tine!

Fu atât de mulţumită de sine însăşi, încât închise ochii, cu un oftat. Era sigură că-l înspăimântase pe cel mai magnific dintre eroi, puternicul Odiseu, ameninţându-l că avea să-l trimită pe Duncan după el.

Îndrăzni să-i arunce o privire, şi zâmbi victorios. Odiseu părea îngrijorat. Şi nu era de ajuns. Dacă avea să se lupte cu un ciclop, trebuia să se înfurie de-a binelea.

— Duncan e cu adevărat un lup, înţelegi, şi te va sfâşia în bucăţi, dacă aşa-i spun eu, se lăudă ea. Va face tot ce-i cer eu – uite-aşa!

Şi încercă să pocnească din degete, dar nu prea reuşi.

Închise iar ochii, cu senzaţia că tocmai câştigase o luptă importantă – şi numai folosind vorbe blânde, îşi reaminti ea. Nu recursese deloc la forţă.

— Sunt şi voi rămâne o fecioară blândă! strigă ea. A dracului să fiu de nu!

* * *

Timp de trei zile şi trei nopţi, Madelyne înfruntă monştrii mitologici care tot apăreau şi încercau s-o răpească şi s-o ducă la Hades. Odiseu era mereu acolo lângă ea, ferind-o de fiecare atac, la poruncile ei.

Uneori, uriaşul cel încăpăţânat conversa cu ea. Îi plăcea s-o întrebe despre trecutul ei, iar Madelyne, când înţelegea întrebările, îi răspundea numaidecât. Pe Odiseu părea să-l intereseze îndeosebi o anumită perioadă din copilăria ei. Voia să-i spună cum fusese viaţa după moartea

mamei sale, când Louddon o luase în grija lui.

Madelynei nu-i plăcea să răspundă la aceste întrebări. Voia să vorbească numai despre viaţa ei cu Părintele Berton. Totuşi, nu dorea nici ca Odiseu să se supere şi s-o părăsească, aşa că-i îndura interogatoriile.

— Nu vreau să vorbesc despre el!

Izbucnirea ei vehementă îl trezi din somn pe Duncan. Nu ştia despre ce mai vorbea acum, dar se apropie grăbit de patul ei, unde se aşează, luând-o în braţe.

— Gata, taci, îi şopti el. Culcă-te la loc, Madelyne.

— Când m-a adus înapoi de-acasă de la Părintele Berton, s-a purtat atât de îngrozitor… Se strecura la mine-n cameră în fiecare noapte. Stătea la picioarele patului şi simţeam cum se uita la mine. Mi-era teamă că, dacă deschideam ochii…

— Nu te gândi la Louddon acum, spuse Duncan, întinzându-se pe pat, ca s-o cuprindă în braţe.

Deşi avea grijă să-şi ascundă reacţiile, în sinea lui tremura de furie. Ştia că Madelyne nu înţelegea ce-i spunea, dar el înţelegea prea bine.

Calmată de atingerea lui, Madelyne adormi la loc. Dar nu se odihni mult timp, şi când se trezi constată că Odiseu era tot acolo, de veghe. Când îl avea alături, nu-i mai era teamă. Odiseu era cel mai minunat războinic. Era puternic şi arogant, deşi nu-l învinuia pentru acest cusur, şi avea o inimă foarte bună.

Mai era şi jucăuş. Jocul lui favorit era acela de a-şi schimba înfăţişarea. Se întâmpla atât de repede, încât Madelyne nici n-avea timp să-şi tragă răsuflarea de mirare. Se prefăcea că era Duncan, şi-n clipa următoare iar era Odiseu. Şi o dată, într-o noapte, când Madelyne se temea foarte tare, luase chiar şi chipul lui Ahile, doar ca s-o amuze. Nu avea cizmele în picioare, iar Madelyne îl prevenise de îndată să-şi ferească tendoanele de lovituri. Sugestia ei păruse să-l nedumerească pe Ahile,

determinând-o pe Madelyne să-i aducă aminte că mama lui îl scufundase cu capul în jos în apele vrăjite ale Styxului, făcându-l invincibil, în afara micii părticele de deasupra călcâiului, de unde-l ţinuse ca să nu-l ia curentul.

— Apa nu ţi-a atins tendoanele, iar acolo ai rămas vulnerabil, îi spuse ea. Înţelegi ce vreau să zic?

Nu părea să înţeleagă deloc. Pe chip i se citea nedumerirea. Poate că mama lui nu avusese timp să-i povestească. Madelyne oftă, privindu-l cu tristeţe. Ştia ce avea să i se întâmple lui Ahile, dar n-o lăsa inima să-i spună să se ferească de săgeţile rătăcite. Probabil avea să afle destul de curând. Cu gândul la viitorul lui, începu să plângă.

Deodată, eroul se ridică şi porni spre ea. Acum nu mai era Ahile, ci redevenise Duncan, care o luă în braţe ca s-o liniştească. Ciudat, dar atingerea lui părea aidoma cu a lui Odiseu.

Madelyne insistă ca Duncan să se culce lângă ea, apoi se întinse imediat deasupra lui, privindu-l în ochi.

— Părul meu e ca o perdea, îi spuse ea, care-ţi ascunde chipul de toată lumea, în afară de mine. Ce zici de asta, Duncan?

— Deci, acum iar sunt Duncan? întrebă el. Nu ştii ce vorbeşti, Madelyne. Arzi toată ca focul, de febră. Asta am de zis, şi nimic mai mult.

— Ai să chemi un preot? întrebă Madelyne, cu ochii umplându-i-se de lacrimi.

— Ai dori asta?

— Nu! strigă ea. Dacă vine aici un preot, voi şti că sunt pe moarte. Şi încă nu-s gata să mor, Duncan. Mai am prea multe de făcut.

— Şi ce ai dori să faci? se interesă Duncan, zâmbind la vederea expresiei ei fioroase.

Dintr-odată, Madelyne se aplecă şi-şi frecă nasul de bărbia lui.

— Cred că aş dori să te sărut, Duncan. Te superi?

— Madelyne, trebuie să te odihneşti.

Încercă să treacă lângă ea, dar fata se ţinea scai de el. N-o forţă, de teamă să n-o lovească. Ba chiar, îi şi plăcea s-o ţină astfel.

— Dacă mă săruţi doar o dată, am să mă odihnesc, îi promise ea.

Fără să-i lase timp să răspundă, îi cuprinse obrajii în palme, lipindu-şi faţa de a lui.

Şi, Doamne, cum îl mai săruta! Gura-i era fierbinte, deschisă şi incredibil de aţâţătoare. Era un sărut atât de lacom şi pasional, încât Duncan nu putu să nu răspundă. Încet, braţele lui îi încercuiră talia. Când îi simţi pielea caldă, îşi dădu seama că poalele cămăşii se ridicaseră. Mâinile lui îi mângâiară fesa netedă şi nu peste mult fu la rândul său cuprins de febră.

În timp ce-l săruta, Madelyne era complet sălbatică şi necontrolată. Gura i se tot întorcea peste a lui, la stânga şi la dreapta, limba intra şi mângâia, până când rămase cu răsuflarea tăiată.

— Când te sărut, nu vreau să mă mai opresc, îi spuse ea lui Duncan. Ăsta-i un păcat, nu-i aşa?

Duncan observă că nu părea să aibă remuşcări după ce-şi rostise mărturisirea, şi presupuse că febra îi alungase orice urmă de sfială.

— Vreau să stai culcat pe spate, Duncan. Aş putea să-mi fac poftele cu tine, dac-aş vrea.

Exasperat, Duncan oftă. Dar oftatul îi deveni geamăt, când Madelyne îi înhăţă mâna şi, cu îndrăzneală, i-o aşeză peste unul dintre sânii ei.

— Nu, Madelyne, mormăi Duncan, deşi nu-şi retrase mâna.

Dumnezeule, era atât de caldă! Sfârcul i se întări, când degetul lui mare începu instinctiv să-l maseze senzual, Duncan gemu încă o dată.

— Nu-i momentul potrivit pentru drăgostire. Habar n-

ai ce faci cu mine, aşa-i?

O, Doamne, glasul îi suna la fel de aspru ca urletele vântului de-afară.

Imediat, Madelyne începu să plângă.

— Duncan? Spune-mi că sunt însemnată pentru tine. Chiar dacă e o minciună, spune-mi-o oricum.

— Da, Madelyne, eşti o făptură foarte însemnată pentru mine, replică el, cuprinzând-o cu braţele de mijloc şi întorcându-se cu ea într-o parte. Ăsta-i adevărul.

Ştia că trebuia să ia distanţă, altfel ar fi pierdut lupta cu tortura aceea dulce. Totuşi, nu putu să n-o mai sărute o dată.

Asta păru s-o împace. Înainte ca Duncan să mai tragă aer în piept, Madelyne adormi.

Febra domnea peste mintea Madelynei şi viaţa lui Duncan. Nu îndrăznea s-o lase singură, cu Gilard sau Edmond. Când firea ei pătimaşă se răzvrătea din nou, nu voia ca şi fraţii lui să aibă parte de acele sărutări. În asemenea momente nestăpânite, nimeni nu trebuia să-i dăruiască Madelynei alinarea – numai el.

În sfârşit, prin cea de-a treia noapte, demonii o lăsară pe Madelyne în pace. În dimineaţa celei de-a patra zile, se trezi secătuită de orice vlagă, stoarsă ca ştergarele umede împrăştiate pe podea. Duncan stătea aşezat pe scaunul de lângă cămin. Părea frânt de oboseală, iar Madelyne vru să-l întrebe dacă se îmbolnăvise şi el. Însă tocmai când voia să deschidă gura ca să-i vorbească, Duncan observă că îl privea. Sări în picioare cu iuţeala unui lup şi veni pângă pat. Ciudat, dar părea să aibă pe chip o expresie de uşurare.

— Ai avut febră, o anunţă el, pe un ton ursuz.

— Va să zică, de-asta mă doare gâtul.

Doamne, abia dacă-şi recunoştea propria voce.

Suna îngroşată şi spartă.

Madelyne se uită prin cameră, observând îngrămădeala din jur. Clătină din cap, nedumerită. Avusese

loc o luptă, în timp ce ea dormea?

Când se întoarse spre Duncan să-l întrebe ce era cu toată acea dezordine, îi zări expresia amuzată.

— Te doare gâtlejul? întrebă el.

— Şi asta te distrează? replică Madelyne, nemulţumită.

Duncan clătină din cap, deşi continua să zâmbească.

Dumnezeule, ce bine arăta în acea dimineaţă! Era îmbrăcat în negru, o culoare austeră, desigur, dar când surâdea, ochii aceia cenuşii nu mai arătau reci sau ameninţători. Îi amintea de cineva, însă Madelyne nu-şi putea da seama de cine anume. Era sigură că ar fi ţinut minte dacă întâlnise vreun om care să semene cât de cât cu Baronul Wexton. Totuşi, în minte-i stăruia amintirea vagă a unui alt chip…

Duncan îi rupse firul gândurilor.

— Acum, că te-ai trezit, voi trimite o servitoare să te îngrijească. N-ai să ieşi din odaia asta până nu te însănătoşeşti, Madelyne.

— Am fost bolnavă rău?

— Da, foarte foarte rău bolnavă, recunoscu el, întorcându-se spre uşă.

Părea nespus de grăbit să scape cât mai repede de ea. Madelyne îşi dădu la o parte o şuviţă de păr din ochi, privind în urma lui Duncan.

— Dumnezeule, cred că arăt mai rău ca o sperietoare de ciori, mormăi ea.

— Ba bine că nu.

În glasul lui se simţea că zâmbea. Madelyne se încruntă, strigând apoi:

— Duncan? Cât timp am avut febră?

— Trei zile şi mai bine, Madelyne, răspunse Duncan, întorcându-se să-i vadă reacţia.

Madelyne îl privea uimită.

— Nu-ţi mai aminteşti nimic, nu-i aşa? o întrebă el, cu

acelaşi zâmbet.

Complet nedumerită, clătină din cap. I se părea foarte ciudat faptul că Duncan găsea motive să se amuze de cele mai nepotrivite lucruri.

— Duncan?

— Da?

Îi distinse exasperarea din glas, şi nu-i plăcu deloc.

— Unde-ai fost în astea trei zile? Aici în cameră, cu mine, tot timpul?

Uşa începuse să se închidă în urma lui. Madelyne nu credea că avea să-i mai răspundă, până când îi auzi glasul de afară, puternic şi hotărât:

— Nu!

În sfârşit, uşa se trânti.

Madelyne nu credea că spunea adevărul. Nu-şi mai amintea ce se întâmplase, dar ştia instinctiv că Duncan nu se clintise de lângă ea.

De ce nu recunoştea adevărul?

— Ce om contradictoriu eşti… şopti ea.

În voce i se simţea un zâmbet.

CAPITOLUL 8

Madelyne stătea aşezată pe marginea patului, aşteptând ca picioarele ei să-şi regăsească puterile. Trecuseră doar câteva momente de la plecarea lui Duncan, când se auzi o bătaie sfioasă în uşă. Madelyne răspunse, iar în cameră intră o femeie. Servitoarea era slabă ca un băţ, cu umeri aduşi, frunte latră, brăzdată de griji, şi o privire hăituită. Se apropie de pat, păşind cu greutate.

Părea gata s-o zbughească, iar Madelyne înţelese dintr-odată că-i era teamă. Tot arunca priviri spre uşă.

Zâmbi, încercând să alunge grijile slujnicei, deşi

timiditatea acesteia o nedumerea.

Femeia ţinea ceva la spate. Încet, dădu la iveală traista, apoi bolborosi:

— Ţi-am adus bagajul, my lady.

— Eşti foarte bună, răspunse Madelyne.

Îşi dădu seama că lauda ei o bucura pe femeie. Nu mai părea la fel de îngrijorată, doar cam nedumerită.

— Nu înţeleg de ce te temi astfel de mine, continuă Madelyne, hotărâtă să se desluşească. N-am să-ţi fac niciun rău, îţi dau cuvântul meu de cinste. Ce ţi-au spus fraţii Wexton, de ţi-e aşa de frică?

Felul fără ocolişuri cum îi vorbea o ajută pe servitoare să se mai liniştească.

— Nu mi-au zis nimic, my lady, da nici surdă nu-s. Am auzit toate răgetele care răsunau de-aici cât era ziulica de lungă, şi mai mult vocea dumitale se-auzea.

— Am strigat? întrebă Madelyne, îngrozită! Fără doar şi poate, femeia nu auzise bine.

— Ba bine că nu, răspunse slujnica, dând din cap cu convingere, ştiam că te muncea febra şi n-aveai ce face. Într-un momenţel vine şi Gerty, cu de mâncarea. Eu am să te-ajut să-ţi schimbi straiele, dacă asta ţi-i voia.

— Mi-e foame, într-adevăr, remarcă Madelyne.

Îşi îndoi picioarele, încercându-le tăria.

— Şi mai sunt şi slabă de puteri ca un prunc. Cum te cheamă?

— Maude, mi-au pus numele după regină, răspunse servitoarea. Aia moartă, desigur, de vreme ce Regele William al nostru nu şi-a luat încă o nevastă.

Madelyne zâmbi.

— Maude, crezi că aş putea face o baie? Mă simt atât de năclăită…

— O baie, my lady? repetă Maude, părând îngrozită. În toiul iernii?

— Sunt deprinsă să fac câte o baie în fiecare zi,

Maude, şi pare să fi trecut o veşnicie de când…

— O baie pe zi? Da de ce?

— Îmi place să fiu curată, răspunse Madelyne.

Privind-o lung pe slujnică, îşi spuse că şi femeia aceea cumsecade ar fi avut nevoie de o baie, dar nu spuse nimic, ca să n-o jignească.

— Crezi că stăpânul tău mi-ar permite asta?

Maude ridică din lume.

— Ai voie să primeşti tot ce ceri, atâta vreme cât nu ieşi din odaie. Baronul nu vrea să te îmbolnăveşti iar, de oboseală. Cred c-am să pot găsi o covată pe-aici, şi-am să-l pun pe omul meu să urce scara cu ea.

— Ai familie, Maude?

— Da, un bărbat de treabă şi-un băiat aproape la cinci veri acuma. Tare şturlubatic mai e.

O ajută pe Madelyne să se ridice şi o conduse până la scaunul de lângă vatră.

— Pe băiatul meu îl cheamă William, continuă ea. Da’ i-am pus numele după regele care-a murit, nu după ăl de cârmuieşte acuma.

Uşa se deschise şi intră încă o servitoare, aducând grăbită o tavă cu bucate.

— Gerty, îi strigă Maude, n-ai de ce să-ţi fie frică. Nu-i neghioabă, aşa cum credeam noi.

Gerty zâmbi. Era o femeie masivă, cu ten curat şi ochi căprui.

— Eu aicea mi-s bucătăreasa, o informă ea pe Madelyne. Auzii că eşti drăgălaşă. Da’ cam slăbuţă, mult prea slăbuţă. Să mănânci bucatele astea pân-la ultima bucăturică, că de nu, primu’ vânticel mai zdravăn te suflă de pe picioare.

— Vrea să facă baie, Gerty, anunţă Maude.

Bucătăreasa înălţă o sprânceană.

— Atuncea, cred că poate s-o facă. Numa’ să nu dea nimeni vina pe noi dacă răceşte.

În timp ce făceau ordine în cameră, cele două femei continuară să sporovăiască. Se vedea clar că erau bune prietene, iar Madelyne le asculta cu mare plăcere taifasul.

O ajutară şi să-şi facă baia. Când ciubărul fu luat afară din cameră, Madelyne era frântă de oboseală. Se spălase şi pe cap, dar dura o veşnicie până să i se usuce părul. Aşezându-se pe o blană moale, în faţa focului, începu să-şi răsfire şuviţele, ca să i se usuce mai repede. Cu un căscat foarte neelegant pentru o lady, se întinse pe pielea de animal, cu gândul de a se odihni câteva momente.

Era doar în cămaşă, dar nu voia să se îmbrace până nu-şi împletea părul.

Duncan o găsi dormind adânc, pe o parte, în faţa căminului. Îşi ţinea picioarele aurii strânse la piept, iar părul îi acoperea aproape toată faţa.

Nu-şi putu stăpâni zâmbetul. Îi amintea de o pisicuţă ghemuită la căldurică – şi probabil avea să îngheţe, dacă n-o lua mai repede de-acolo.

Madelyne nici nu deschise ochii când Duncan o ridică în braţe, ducând-o la pat. Se ghemui doar la pieptul lui, instinctiv, făcându-l să zâmbească.

Duncan o culcă în mijlocul patului şi o acoperi. Încerca să se poarte cât mai distant, dar nu se putu abţine să nu-i mângâie obrazul neted şi mătăsos.

Trebuia să ia distanţă, până când rezolva toate problemele care-l tulburau. Şi totuşi, imediat ce se hotăra s-o evite pe Madelyne, îi pierea toată buna dispoziţie. Cu o vorbă de ocară, Duncan închise încet uşa în urma lui.

* * *

Madelyne era încă destul de slăbită pentru ca izolarea forţată să n-o deranjeze. Totuşi, după încă două zile, vizitată doar din când în când de Gerty şi Maude, începuse să se simtă ca într-o închisoare. Îşi tot spunea că ar fi

trebuit să fie recunoscătoare că Duncan, după câte se părea, uitase de ea. Dumnezeule, nu era deprinsă să fie uitată de toată lumea?

Mai trecură alte două zile, iar acum Madelynei era gata să se arunce pe fereastră, doar ca să aibă un program mai variat. Îi venea să urle de-atâta plictiseală.

Stătea lângă fereastră cu privirea spre asfinţit, gândindu-se la Duncan.

Îşi spuse că probabil mintea ei îl plăsmuise, căci chiar când se gândea cât de mult ar fi dorit să-l vadă, Duncan apăru pe neaşteptate. Uşa se deschise, lovindu-se cu zgomot de zid, şi baronul apăru în prag, arătând fioros şi puternic, şi mult prea chipeş pentru liniştea ei sufletească. Pe toţii sfinţii, s-ar fi putut holba la el toată seara.

— Edmond o să-ţi scoată acum firele, o anunţă el.

Intră în cameră şi se duse până în faţa vetrei, unde se opri cu braţele încrucişate pe piept şi un aer de plictiseală.

Răceala lui o rănea pe Madelyne, dar fata era hotărâtă să nu arate. Îl privi cu o expresie pe care şi-o dorea cât mai liniştită.

— Aş dori să ştiu ce-ai să faci cu mine, Duncan, spuse ea, coborându-şi ochii spre pardoseală.

Da, întotdeauna când îl avea pe Duncan în faţă, îi pierea şirul gândurilor. Nu înţelegea această reacţie, dar se împăcase cu soarta. Baronul putea s-o tulbure fără a scoate o vorbă.

— Te gândeşti să mă ţii ferecată în odaia asta toată viaţa? întrebă ea, întorcându-se iar cu faţa spre fereastră.

Îngrijorarea ce răzbătea din vocea ei îi aduse lui Duncan un zâmbet pe buze.

— Madelyne, spuse el, uşa nu era zăvorâtă.

— Îţi arde de şagă? replică ea, întorcându-se cu o privire neîncrezătoare. Vrei să spui că n-am fost încuiată în turnul ăsta toată săptămâna?

Dumnezeule, îi venea să urle!

— Aş fi putut să fug?

— Ba să fugi n-ai fi putut, dar puteai să părăseşti odaia, răspunse Duncan.

— Nu te cred! declară Madelyne, încrucişându-şi braţele pe piept, într-o imitaţie batjocoritoare a poziţiei lui. Mă minţi, doar ca să mă faci să mă simt prost. Şi ai de partea ta un avantaj nedrept, Duncan, pentru că eu nu mint niciodată – niciodată! Prin urmare, conchise ea, nu luptăm cu aceleaşi arme.

Chiar atunci, în uşa deschisă apăru Edmond. Fratele cel mijlociu era încruntat ca de obicei. Totuşi, părea şi temător, şi o privi pe Madelyne o vreme, înainte de a înainta în cameră.

— De data asta, ai s-o ţii cu forţa, îi spuse el lui Duncan.

Aruncând o privire îngrijorată spre baron Madelyne observă că zâmbea.

— Madelyne nu mai are febră, Edmond, şi e cuminte ca o pisicuţă, remarcă Duncan.

Apoi se întoarse spre ea şi o instrui să se întindă pe pat, pentru ca Edmond să-i poată scoate bandajele.

Madelyne dădu din cap. Ştia ce era de făcut, dar sfiala îi învingea judecata.

— Dacă ieşiţi amândoi pentru câteva clipe, am să mă pregătesc.

— Cum să te pregăteşti? întrebă Duncan.

— Sunt… sunt o lady… se bâlbâi Madelyne. N-am să-l las pe niciunul din voi să vadă altceva decât rana. Pentru asta vreau să mă pregătesc.

Roşise destul de tare pentru ca Duncan să-şi dea seama că vorbea serios. Edmond începu să tuşească, dar oftatul fratelui său fu mai puternic.

— Nu e momentul pentru sfială, Madelyne. Crede-mă, ţi-am văzut deja… picioarele.

Madelyne îşi îndreptă umerii, încruntându-se la el,

apoi se duse grăbită la pat. Luă o blană care căzuse pe jos, se înfăşură cu ea, apoi îşi trase veşmintele până sub şolduri şi începu să desfacă bandajul.

După ce şi-l scoase, Edmond îngenunche lângă ea. Madelyne îi observă sub ochiul stâng o pată negricioasă. Se întrebă ce păţise, după care îşi spuse că probabil îl învineţise unul dintre fraţii lui. Ce oameni brutali, reflectă ea, deşi nu putu să nu observe cu câtă gingăşie îi scotea Edmond din piele firele cleioase.

— Mă pişcă doar puţin, şi atâta tot, Edmond, îi spuse ea cu uşurare.

Duncan venise şi el lângă pat. Părea gata să se repeadă la ea, dacă se clintea din loc.

Madelyne se simţea tot mai ruşinată, în faţa celor doi bărbaţi care-i priveau coapsa. Începea s-o biruiască din nou ruşinea şi, cu gândul de a-i distrage atenţia lui Duncan, spuse primul lucru care-i trecu prin minte:

— De ce sunt zăvoare de ambele părţi ale uşii?

— Ce? întrebă el, privind-o mirat.

— Uşa are belciuge pentru zăvor şi pe-o parte, şi pe alta, explică ea grăbită, prefăcându-se foarte preocupată de acel fleac ridicol. De ce?

— Madelyne, se grozăvi Duncan, cu o lucire poznaşă în ochi, motivul e acelaşi pentru care şi scara e construită pe stânga.

— Şi anume?

— Pentru că aşa vreau eu.

— Halal motiv! pufni Madelyne.

Continuă să zâmbească, până-şi dădu seama că-l ţinea de mână. Îi dădu drumul repede şi să întoarse spre Edmond.

Fratele mijlociu îl privea pe Duncan. Ridicându-se în picioare, anunţă:

— S-a lecuit.

Madelyne îşi privi coapsa marcată de o linie urâtă, în

zigzag, care o făcu să se strâmbe. Totuşi, se reculese repede, ruşinată. Doar nu era o femeie deşartă.

— Îţi mulţumesc, Edmond, spuse ca, acoperindu-şi piciorul.

Duncan nu văzuse bine, şi se aplecă să tragă pielea de animal la o parte. Madelyne îi înlătură mâna, apoi apăsă marginea acoperitorii pe pat.

— A zis că s-a lecuit, Duncan.

Era clar că Duncan voia să vadă cu ochii lui. Madelyne scoase un ţipăt speriat, când baronul smulse blana. Încercă să-şi împingă rochia în jos, dar Duncan îi apucă mâinile şi, încet, ridică poalele cămăşii până-i dezvălui toată coapsa.

— Nu s-a infectat, remarcă Edmond, privind din cealaltă parte a patului.

— Da, s-a tămăduit, confirmă şi Duncan, dând din cap.

— Nu l-ai crezut pe fratele tău? întrebă Madelyne şocată, în timp ce-şi netezea rochia.

Duncan şi Edmond schimbară o privire pe care fata nu reuşi s-o înţeleagă.

— Sigur că nu l-ai crezut, bombăni ea. Probabil că tot tu i-ai învineţit şi ochiul, adăugă, fără să-şi mai ascundă dezgustul. Nici nu m-aş aştepta la altceva, de la fraţii Wexton.

Exasperat, Duncan se întoarse şi porni spre uşă, cu un oftat zgomotos. Edmond rămase pe loc, privind-o încruntat pe Madelyne încă vreo câteva momente, apoi îşi urmă fratele.

— Ştiu că ai primit poruncă să-mi oblojeşti rana, Edmond, dar totuşi îţi mulţumesc.

Madelyne era sigură că omul acela ursuz avea să-i calce în picioare recunoştinţă, şi se pregăti să-i primească ocările. Dar, spre dezamăgirea ei, Edmond nu spuse nimic. Cum să le arate Wextonilor că era o fecioară binecrescută, dacă nu i-o îngăduiau cu niciun prilej?

— Cina va fi gata peste un ceas, Madelyne, anunţă Duncan. Poţi să mănânci cu noi, în sală, când va veni Gilard să te aducă.

După aceste cuvine, baronul ieşi. Edmond însă se opri o clipă, întorcându-se încet spre Madelyne. Părea să cumpănească o hotărâre.

— Cine e Polyfem?

Madelyne făcu ochii mari. Ce întrebare ciudată!

— Păi, a fost un uriaş, căpetenia ciclopilor din străvechea poveste a lui Homer, răspunse ea. Polyfem era un gigant îngrozitor, cu un singur ochi enorm în frunte. I-a mâncat pe soldaţii lui Odiseu l-a cină, adăugă ea, ridicând delicat din umeri.

Lui Edmond nu-i plăcu deloc răspunsul ei.

— Pentru numele lui Dumnezeu…! bombăni el.

— Nu trebuie să iei numele Domnului în deşert, îl dojeni Madelyne. Şi de ce mă întrebi cine-a fost Polyfem?

După sunetul paşilor care se îndepărtau, deduse că Edmond n-avea să-i răspundă.

Era limpede că Duncan lăsase uşa deschisă doar ca s-o pună la încercare. Madelyne ar fi vrut să creadă asta… până când îşi aminti că Edmond ieşise ultimul.

De jos se auzeau sunete, atrăgând-o pe Madelyne la uşă. Se aplecă peste balustrada scării, ciulind urechile ca să audă, dar distanţa era prea mare ca să distingă vreo vorbă. În sfârşit, se lăsă păgubaşă şi se întoarse să revină în cameră. Văzu zăvorul lung de lemn rezemat de perete şi, pradă unui impuls, îl luă şi-l târî după ea în odaie, unde-l ascunse sub pat, zâmbind la gândul acelei fapte îndrăzneţe.

— Poate-mi va veni cheful să mă închid pe dinăuntru, Duncan, numai ca să nu te las pe tine să mă zăvorăşti aici!

Auzind sunet de paşi, se ridică şi merse grăbită la fereastră, netezindu-şi rochia şi părul, cu o expresie cât mai liniştită pe faţă.

Gilard nu era încruntat – mare surpriză! Părea în plină

formă, gătit în culorile pădurii primăvara. Verdele cald îl făcea să arate foarte chipeş.

Cu glasul plin de tandreţe, spuse:

— Lady Madelyne, aş dori să vorbim puţin, înainte de a ne duce jos.

O privi îngrijorat, apoi îşi duse mâinile la spate şi începu să se plimbe prin faţa ei.

— Probabil va veni şi Adela. Ştie că te afli aici, şi…

— E nefericită?

— Da, deşi nefericită e puţin spus. N-a zis nimic, dar privirea din ochii ei mă nelinişteşte.

— Şi de ce-mi spui toate astea? se interesă Madelyne.

— Păi, fiindcă socot că-ţi datorez nişte explicaţii, ca să te poţi pregăti.

— De ce eşti îngrijorat? Se vede clar că ţi-ai schimbat părerea despre mine. Fiindcă te-am ajutat în lupta contra oştirii fratelui meu?

— Da, desigur… se bâlbâi Gilard.

— E un motiv jalnic, declară Madelyne.

— E o jale că mi-ai salvat viaţa?

— M-ai înţeles greşit, Gilard. Jalea e că am fost nevoită să iau viaţa altui om, ca să te ajut pe tine. Dar nu-mi pare rău că te-am salvat.

— Lady Madelyne, te contrazici, murmură Gilard, nedumerit.

N-avea cum să înţeleagă. Semăna prea mult cu fratele lui.

— Cred că aş prefera să fi găsit ceva bun la mine şi de-asta să-ţi fi schimbat părerea.

— Nu te înţeleg, răspunse el, ridicând din umeri.

— Ştiu.

Părea atât de tristă, încât Gilard simţi nevoia s-o consoleze.

— Eşti o femeie neobişnuită.

— Încerc să nu fiu. Totuşi, mi-e greu, dacă stai să te

gândeşti la trecutul meu.

— Când spun că eşti neobişnuită, îţi fac un compliment, replică Gilard, zâmbind la auzul îngrijorării din vocea ei.

Clătină din cap, apoi se întoarse şi o conduse pe scară, explicându-i din mers să se ţină de umerii lui dacă aluneca. Treptele erau umede pe alocuri.

Când ajunseră la intrarea în sală, Gilard trecu într-o parte şi-i oferi braţul. Madelyne refuză acel gest galant, de teamă să nu-i deranjeze pe fraţii lui.

Sala era imensă, cu un cămin de piatră care ocupa o mare parte a peretelui din fund. În dreapta, la o oarecare distanţă, se afla o masă masivă, destul de mare ca să încapă cel puţin douăzeci de meseni. Stătea pe o platformă de lemn, iar de-o parte şi de cealaltă se înşirau taburete zgâriate, unele în picioare, altele răsturnate.

Madelynei îi ajunse la nări un miros cam ciudat, făcând-o să strâmbe din nas. Privind cu atenţie în jur, văzu numaidecât pricina. Rogojinile aşternute pe jos erau vechi, aproape putrede. În vatră ardea focul, înteţind duhoarea, şi ca şi cum atâta lucru n-ar fi fost de ajuns ca să-i întoarcă stomacul pe dos, vreo duzină de câini nespălaţi îşi mai adăugau şi ei mirosul, dormind claie peste grămadă în mijlocul încăperii.

Madelyne era copleşită de toată acea mizerie, dar rămase hotărâtă să-şi ţină gândurile pentru ea. Dacă Wextonii doreau să trăiască precum animalele, n-aveau decât. Ei nu-i păsa în niciun caz.

Când Gilard o îndemnă uşor, Madelyne porni spre platformă. Edmond se aşezase deja la masă, cu spatele spre perete. Fratele cel mijlociu se uita la ea. Părea să reflecteze la ceva. Încerca să privească drept prin ea, la fel cum şi Madelyne se prefăcea indiferentă.

După ce se aşezară, în sală începură să intre ostaşi de diferite ranguri. Ocupară scaunele rămase, mai puţin cel

din capul mesei, vecin cu locul unde stătea Madelyne. Bănui că scaunul gol era al lui Duncan, el fiind şeful clanului Wexton.

Tocmai se pregătea să-l întrebe pe Gilard când avea să li se alăture şi Duncan, când se auzi glasul lui Edmond:

— Gerty!

Răgetul lui o amuţi pe Madelyne. Îi răspunse brusc alt strigăt, din bucătăria aflată în dreapta:

— Te-auzim!

Bucătăreasa apăru de îndată, aducând un vraf de străchini goale pe un braţ şi o tavă mare cu carne pe celălalt. O urmau încă două servitoare, cu alte străchini şi tăvi pline de mâncare. O a treia slujnică încheia procesiunea, având pâini calde în mâini şi sub braţe.

Ceea se urmă era atât de revoltător, încât Madelynei îi pieri graiul. Gerty trânti totul în mijlocul mesei, iar celelalte servitoare îi urmară exemplul. Străchinile începură să zboare ca nişte discuri aruncate pe câmpul de luptă, învârtindu-se în jur, urmate de stacane pântecoase cu bere. În frunte cu Edmond, oamenii începură imediat să mănânce.

Câinii săriră imediat în picioare, şi se repeziră spre masă, unde se înşirară pe ambele laturi. Când primul os zbură peste umărul unui ostaş, fu numaidecât înhăţat de unul dintre cei mai mari câini, un levrier aproape de două ori cât ogarii cenuşii din jur. Izbucniră mârâieli fioroase, până când un alt os îşi luă zborul, urmat de altul şi altul, astfel că în curând toţi câinii înfulecau înnebuniţi, asemenea oamenilor de la masă.

Madelyne se holba la el cu ochi mari. Nu-şi putea ascunde repulsia şi nici nu încerca. Însă îi pierise toată pofta de mâncare.

— Văd că nu te-atingi de nimic, Madelyne, remarcă Gilard, cu gura plină. Nu ţi-e foame?

— Mi-a trecut foamea, şopti Madelyne.

Gilard trase o duşcă prelungă de bere, apoi se şterse la gură cu tunica. Madelyne închise ochii.

— Ia spune-mi, Gilard, îngăimă ea într-un târziu, de ce nu l-au aşteptat oamenii pe Duncan? Credeam că aşa s-ar cădea.

— A, păi Duncan nu mănâncă niciodată cu noi, răspunse Gilard, oferindu-i Madelynei o bucată ruptă dintr-o pâine. Fata clătină din cap.

— Duncan nu ia niciodată masa cu voi?

— Nu, de când a murit tata, şi s-a îmbolnăvit Mary, îi explică Gilard.

— Cine-i Mary?

— Era, că a murit, preciză el. A fost servitoarea şefă. Îi trecuse de mult vremea să se ducă, urmă el fără pic de simţire, şi credeam c-o să ne bage pe toţi în groapă. Adela nici nu voia s-audă s-o înlocuiască, a zis c-ar răni-o-n suflet. Spre sfârşit, lui Mary i-a slăbit vederea şi de cele mai multe ori nici nu mai putea să găsească masa.

Gilard mai muşcă o ciosvârtă uriaşă de carne şi aruncă nepăsător osul peste umăr. Madelyne fu nevoită să se ferească. O străbătu un nou val de furie.

— Oricum, continuă Gilard, Duncan e stăpânul acestui conac. Stă cât poate de departe de familie. Cred că şi el preferă să mănânce singur.

— Nici nu mă îndoiesc, bombăni Madelyne. Oamenii lui Duncan mănâncă întotdeauna cu atâta entuziasm?

Întrebarea ei păru să-l nedumerească pe Gilard. Ridicând din umeri, spuse:

— Când muncesc toată ziua, aşa se pare.

Tocmai când Madelyne era convinsă că nu-i mai putea vedea în ochi nicio clipă, dezgustătorul spectacol se sfârşi brusc. Unul câte unul, soldaţii se ridicară, râgâind, şi începură să plece. Ar fi fost un ritual hazliu, dacă nu era atât de greţos.

Câinii se retraseră şi ei, adunându-se alene în faţa

focului. Madelyne îşi spuse că erau mai disciplinaţi decât stăpânii lor. Niciunul nu-şi lua rămas bun râgâind.

— N-ai mâncat nimic, observă Gilard. Nu ţi-a plăcut masa? o întrebă.

— Asta a fost masă? întrebă Madelyne, neputându-şi ascunde furia din voce.

— Păi tu cum i-ai zice? se interesă Edmond, încruntat.

— Măcel, aşa i-aş zice!

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Atunci, vă explic cu cea mai mare plăcere, se oferi Madelyne. Am văzut animale mâncând mai elegant ca voi.

Dădu din cap, pentru a-şi accentua cuvintele.

— Oamenii binecrescuţi stau la masă, Edmond. Ceea ce-am văzut eu aici nu se poate numi „stat la masă”. N-a fost decât o măcelărie a mâncării, de către o turmă de animale îmbrăcate ca oamenii. Acum ţi-e destul de limpede.

În timpul cuvântării ei, chipul lui Edmond devenise roşu ca focul. Părea gata să sară peste masă şi s-o strângă de gât. Dar Madelyne era prea furioasă ca să-i pese. Şi se simţea bine că-şi mai descărcase furia.

— Cred că ţi-ai spus cuvântul destul de limpede. Nu eşti de acord, Edmond?

O, Doamne, era glasul lui Duncan, şi se auzea chiar din spatele ei! Madelyne nu îndrăzni să se întoarcă, pentru a nu-i pieri din nou curajul.

Fără o vorbă de rămas-bun, se ridică şi porni încet spre uşă. Dar nu ajunsese nici la jumătatea sălii, când porunca lui Duncan o opri în loc.

— Madelyne, nu ţi-am dat îngăduinţa să pleci, rosti el rar, răspicat.

Madelyne deveni rigidă. Se întoarse încet, cu un zâmbet nesincer, şi răspunse pe acelaşi ton exagerat:

— Nici eu nu am cerut-o. Îi văzu uimirea înainte de a-i întoarse din nou spatele. Porni mai departe, mormăind

pentru sine că nu era decât o momeală, la urma urmei, iar momelile nu cer permisiuni. Doamne, cât de nedrept era totul!

Din cauza acestor bombăneli, nu-l auzi pe Duncan apropiindu-se. Se mişca întocmai ca un lup, îşi spuse ea înnebunită, când îi simţi mâinile mari pe umeri.

Duncan îi apăsă umerii uşor, pentru a o face să se oprească, dar nici nu era nevoie. Imediat ce o atinse, îi simţi încordarea risipindu-se.

Madelyne se rezemă la pieptul lui, moleşită. Duncan o simţi cum tremura. În clipa următoare, îşi dădu seama că fata nu-i dădea nici cea mai mică atenţie. Nu, Madelyne se uita spre intrarea în sală. Acolo apăruse Adela.

CAPITOLUL 9

Madelyne era îngrozită de arătarea ce apăruse în faţa ei. O recunoscu de îndată pe Adela, căci semăna leit cu fratele ei, Gilard. Avea acelaşi păr castaniu, şi aceiaşi ochi căprui. Dar nu era nici pe departe la fel de înaltă ca Gilard, şi era mult mai slabă, cu o piele smeadă care arăta că nu era sănătoasă.

Adela purta o rochie care, cândva, putea să fi avut o culoare deschisă. Dar acum era atât de acoperită cu praf şi alte murdării încât culoarea adevărată nu i se mai putea recunoaşte. Părul, lung şi lăţos, părea să fie la fel de nespălat ca rochia. Madelyne îşi spuse că în claia aceea slinoasă nu sălăşluiau numai necurăţenii fără viaţă.

După ce primul şoc îi trecu, Madelyne nu se mai simţi scârbită de înfăţişarea Adelei. Vedea privirea hăituită din ochii bietei fete. Acolo se citea durere, şi o asemenea deznădejde, încât Madelynei îi veni să plângă. Dumnezeule mare, fratele ei era făptuitorul acelei grozăvii. Madelyne nu

mai avea nicio îndoială că Louddon avea să-şi petreacă veşnicia în iad.

Duncan o cuprinse pe Madelyne cu braţul de umeri, trăgând-o brutal lângă el. Fata nu-i înţelese motivul, dar încetă să mai tremure.

— Am s-o omor, Duncan! strigă Adela.

Deodată, apăru şi Edmond. Madelyne îl văzu cum se apropia grăbit de sora lui şi o lua de braţ.

Încet, Adela îşi urmă fratele la masă. Edmond îi vorbea, dar prea încet pentru ca Madelyne să-i înţeleagă cuvintele. Însă părea să-şi liniştească totuşi sora. Pasul ei nu mai era atât de ţeapăn, şi dădu de câteva ori din cap, ca răspuns la vorbele fratelui ei.

Pe neaşteptate, când se aşeză lângă Edmond, Adela răcni din nou, aceeaşi ameninţare

— E dreptul meu s-o ucid, Duncan!

În ochii ei se citea o asemenea ură, încât Madelyne ar fi făcut un pas înapoi, dacă Duncan n-o ţinea atât de strâns.

Nu ştiu cum să răspundă. În cele din urmă, dădu din cap, semn că-i înţelesese intenţia, apoi se gândi să-i dea impresia că era de acord.

— Poţi încerca, Adela, răspunse ea.

Cuvintele ei o făcură pe Adela să turbeze de furie. Sora lui Duncan se ridică atât de repede, încât taburetul se răsturnă de pe platformă.

— Când te vei întoarce cu spatele, am să…

— Destul!

Glasul lui Duncan răsună din toţi pereţii. Porunca o făcu pe Adela să reacţioneze imediat. Păru să se ofilească chiar sub ochii Madelynei.

Se vedea limpede că lui Edmond nu-i plăcea cum strigase Duncan la sora lor. Se încruntă la fratele său, înainte de a o ajuta pe Adela să se aşeze la loc.

Duncan mormăi o sudalmă. Dădu drumul umerilor Madelynei, dar o ţinu în continuare prizonieră, luând-o de

mână. Apoi ieşi cu ea din sală, atât de repede, încât Madelyne fu nevoită să alerge ca să ţină pasul cu el.

— Cum aţi putut-o lăsa să ajungă aşa? întrebă ca, când ajunseră în faţa odăii din turn.

— Fratele tău e făptaşul, replică Duncan.

Madelyne ştia că era la un pas de plâns. Îşi îndreptă umerii.

— Sunt foarte obosită, Duncan. Acum aş dori să mă duc la culcare.

Intră încet în cameră, rugându-se să n-o urmeze. Când îi auzi cizmele pe trepte, ştiu că plecase.

Întorcându-se, închise uşa, şi aproape că ajunse la pat înainte de a începe să plângă.

* * *

Duncan se întoarse imediat în sala. Edmond şi Gilard erau tot la masă, bând împreună un ulcior de bere. Adela, din fericire, părăsise sala.

Când Duncan se aşeză, Gilard îi dădu şi lui ulciorul, tocmai când Edmond îl întreba sfidător:

— Şi de-acum va trebui s-o apărăm pe sora lui Louddon de unul de-ai noştri?

— Madelyne nu i-a făcut nimic Adelei, o apără Gilard. Nu seamănă cu fratele ei, şi-o ştii naibii prea bine, Edmond. Ne-am purtat neruşinat cu ea şi totuşi n-a protestat nici cu-o vorbă.

— Ia n-o mai face pe apărătorul Madelynei cu mine! se oţărî Edmond. E curajoasă, într-adevăr, recunoscu el, ridicând din umeri. Mi-ai povestit deja cum te-a salvat în luptă, Gilard. Dumnezeule, de-atâtea ori mi-ai spus povestea, c-o ştiu pe dinafară. Dar nu de caracterul Madelynei e vorba aici. Prezenţa ei o răscoleşte pe Adela.

— Tocmai, confirmă Duncan. Iar asta mă bucură.

— Ce-ai spus? întrebă Edmond.

— Edmond, înainte de a-ţi pierde cumpătul, răspunde-mi la o întrebare: când ţi-a vorbit Adela pentru ultima oară?

— La Londra, chiar după ce am găsit-o, răspunse Edmond, iritat.

— Gilard? Şi ţie, când ţi-a vorbit ultima oară sora ta?

— La fel ca lui Edmond, se încruntă Gilard. Mi-a spus ce păţise, şi asta a fost tot. Ştii bine că din noaptea aceea n-a mai spus o vorbă, nimănui.

— Până în seara asta, le reaminti Duncan. Adela i-a vorbit Madelynei.

— Şi vrei să zici că ăsta-i un semn bun? întrebă Louddon, neîncrezător. Adela vorbeşte în sfârşit, da, dar numai despre ucideri, frate. Dumnezeule mare, sora noastră cea gingaşă jură s-o omoare pe Madelyne. Mie asta nu-mi sună a însănătoşire.

— Adela se întoarce la noi, explică Duncan. Acum o arde furia, atât de fierbinte încât îi ia minţile, dar cred că va începe, cu ajutorul Madelynei, să se vindece cu adevărat.

Edmond clătină din cap.

— Când a venit în vizită sora noastră, Catherine, Adela nici n-a vrut să se uite la ea. De ce crezi că Madelyne ar putea s-o ajute, când nici propria ei soră n-a fost în stare?

Duncan nu era obişnuit să discute lucruri importante cu cei doi fraţi ai lui mai mici. Deprinderea lui era aceea de a da porunci, aşteptând ca fiecare să fie îndeplinită fără crâcnire. Duncan îşi conducea casa la fel cum îşi cârmuia şi oamenii, şi tot aşa domnise şi tatăl lui. Nu se abătea de la această regulă sfântă decât când îşi instruia ostaşii. Atunci, devenea nu numai instructor, ci participant activ, cerându-le tuturor să săvârşească aceleaşi fapte pe care le făcuse deja el.

Dar aceasta nu era o împrejurare obişnuit! Fraţii lui meritau să ştie ce planuri avea. Adela era şi sora lor. Şi aveau dreptul să-şi spună părerile.

— Eu zic să trimitem iar după Catherine propuse Edmond, cu îndărătnicie.

— Nu e nevoie, declară Duncan. Madelyne o s-o ajute pe Adela. Nu trebuie decât s-o îndrumăm, adăugă el, cu un uşor zâmbet. Madelyne e singura care o să înţeleagă ce se petrece în mintea Adelei. Până la urmă, sora noastră se va apropia de ea.

— Da, Duncan, Adela se va apropia de Madelyne, nici pomeneală, dar cu jungherul în mână şi moartea în minte. Va trebui să fim foarte prevăzători.

— Nu vreau ca pe Madelyne s-o pândească niciun pericol, interveni Gilard. Cred că n-ar fi trebuit s-o aducem aici. Louddon ar fi găsit-o destul de repede. Şi cu toţii răspundem de ea, Edmond, nu numai Duncan.

— Madelyne e a mea, Gilard, anunţă Duncan.

Vorbea încet, dar provocator, cu umerii încordaţi şi ochii ţintă la fratele lui.

Fără tragere de inimă, Gilard dădu din cap a încuviinţare. Edmond urmărea schimbul de replici dintre cei doi fraţi. Nu-i plăcea deloc tonul posesiv al lui Duncan.

— Poate că Madelyne ar fi trebuit într-adevăr să rămână pe loc, îi dădu el dreptate lui Gilard – lucru foarte rar, căci de obicei Gilard şi Edmond se contraziceau în toate privinţele importante.

Pumnul lui Duncan lovi masa atât de tare, încât berea se răsturnă. Ulciorul s-ar fi rostogolit pe podea, dacă Gilard nu-l prindea la timp.

— Madelyne nu pleacă nicăieri, Edmond. A doua oară n-am să te mai întreb, frate. Mă sprijini în hotărârea asta?

Tăcerea dintre cei doi fraţi se prelungi câteva momente.

— Deci, aşa rămâne… constată în cele din urmă Edmond.

Duncan dădu din cap. Gilard îi privea perplex. Era clar că-i scăpase ceva, dar nu înţelegea ce anume.

— Da, aşa rămâne, confirmă Duncan. Te gândeşti să mă sfidezi?

Edmond oftă, clătinând din cap.

— Nu. Sunt alături de tine, Duncan, deşi te-aş sfătui să ai grijă la problemele pe care le va cauza decizia asta.

— N-o să mă abată din drum, Edmond.

Duncan nu părea dispus să mai dea şi alte explicaţii, aşa că Gilard aşteptă să rămână singur cu Edmond pentru a afla despre ce era vorba. Şi-n plus, voia să-l întrebe altceva:

— Duncan? Ce-ai vrut să zici când ai spus că Madelyne n-are nevoie decât s-o îndrumăm spre Adela?

În sfârşit, Duncan se întoarse să-şi privească fratele mai mic. Era mulţumit de sprijinul lui Edmond, aşa că devenise mai bine dispus.

— Madelyne a trecut prin unele experienţe care-o vor ajuta să se înţeleagă mai bine cu sora noastră. Propun să le facem să stea împreună cât de des se poate. Edmond, tu vei fi dator să-ţi escortezi sora la cină în fiecare seară. Gilard, tu ai s-o aduci pe Madelyne. De tine nu se teme atât de tare.

— Şi de mine se teme? întrebă Edmond, neîncrezător.

Duncan nu-i luă în seamă întrebarea, deşi îl privi nervos, semn că nu-i plăcea să fie întrerupt.

— Nu are nicio însemnătate dacă Adela sau Madelyne vor să refuze. Aduceţi-le cu forţa, dacă n-aveţi încotro, dar de mâncat, vor mânca împreună.

— Adela o s-o distrugă pe blânda noastră Madelyne! se repezi Gilard. Păi, Madelyne cea dulce n-ar putea niciodată să-i ţină piept…

— Madelyne cea dulce are un temperament la fel de aprig ca o furtună din toiul iernii, Gilard, îl întrerupse Duncan, exasperat. Nu trebuie decât s-o îndrumăm să-şi piardă puţin cumpătul.

— Ce-ai spus?! aproape că strigă Gilard, uluit. Madelyne e o fecioară delicată. Cum să…

Edmond, de obicei atât de încruntat, începu chiar să chicotească.

— Şi mai are şi un croşeu de stânga la fel de delicat, Gilard. Ştim amândoi ce domnişorică gingaşă e. A mugit destul de tare ca s-o audă toată Anglia.

— Avea mintea stăpânită de febră. Ţi-am spus că trebuia să-i tăiem părul, ca să-i iasă dracii din suflet, Duncan. Madelyne nu era în apele ei, îţi spun eu! Nici măcar nu ştie că i-a învineţit ochiul lui Edmond.

Duncan clătină din cap.

— În faţa mea nu e nevoie să-i iei apărarea.

— Bine, şi ce-ai de gând să faci cu ea?

— Aici va avea un refugiu sigur, Gilard.

Duncan se ridicase, pregătindu-se să plece, când auzi răspunsul lui Edmond:

— N-o să fie sigur până nu-şi vine Adela în fire. Madelyne va trece printr-un calvar îngrozitor.

— Pentru noi toţi va fi un calvar, replică Duncan. Cu voia lui Dumnezeu, se va sfârşi destul de curând.

Şi, lăsându-şi singuri fraţii, porni spre lac, ca să înoate.

Gândurile îi tot reveneau la Madelyne. Nu putea să fugă de adevăr. Printr-o întorsătură ironică a sorţii, Madelyne rămăsese nepătată de firea otrăvită a lui Louddon. Era o femeie redutabilă, care-şi ascundea de sine însăşi propriul caracter, îşi spuse Duncan, zâmbind. S-ar fi putut ca şi Adela s-o ajute pe Madelyne. Fără voie, o putea împinge să-şi dezvăluie puţin mai mult sufletul.

Într-un târziu, apa rece ca gheaţa îl sili să uite de orice gânduri. După ce termina de înotat, urma să se ducă la Madelyne. Acest plan îl ajută să-şi sfârşească scalda şi mai repede decât de obicei.

* * *

Madelyne tocmai deschisese obloanele ferestrei, când îl zări pe Duncan mergând spre lac. Era întors cu spatele spre ea şi-l privi cum îşi scotea toate hainele şi se cufunda în apă.

Nu se ruşină deloc să-l vadă fără haine. Goliciunea lui n-o stânjenea. Era prea uluită de ceea ce făcea nătărăul, ca să mai roşească-n obraji că-l vedea gol. Şi-n plus, stătea întors cu spatele.

Nu-i venea să creadă că avea să intre în apă, dar Duncan o făcu fără un moment de ezitare.

Luna plină răspândea destulă lumină pentru a-l urmări cu privirea peste lac şi înapoi. Madelyne nu-l scăpă o clipă din ochi, dar pudoarea o făcu să închidă pleoapele când Duncan reveni pe mal. Aşteptă până socoti că trecuse destul timp, apoi se uită din nou.

Duncan stătea la marginea apei, cu partea de jos a trupului acoperită. Arăta ca unul dintre zeii-copii ai lui Zeus, înzestrat cu un trup magnific.

Îşi aruncase tunica pe un umăr, nepăsător. Nu simţea frigul? Madelyne dârdâia deja în vântul slab care intra pe fereastră, iar Duncan se purta de parcă ar fi fost o zi caldă de primăvară. Revenea spre casă cu pas leneş, fără grabă.

Când se apropie, inima Madelynei începu să bată mai repede. Fără doar şi poate, era bine proporţionat. Avea şolduri prelungi, mijloc îngust şi umeri peste măsură de laţi. Razele lunii îi conturau muşchii braţelor şi ai pieptului. Chiar şi de la acea distanţă, răspândea în jur atâta putere, încât o atrăgea şi-n acelaşi timp o îngrijora.

Deodată, Duncan se opri şi, ridicând privirea, o surprinse pe Madelyne uitându-se la el. Instinctiv, fata înălţă o mână în semn de salut, apoi renunţă. Nu-i distingea expresia, dar bănui că se încrunta. Că doar asta era expresia lui obişnuită.

Se întoarse şi reveni la pat, în graba ei uitând să închidă obloanele.

Încă mai era furioasă. De fiecare dată când îi revenea în minte imaginea Adelei, îi venea să urle. Plânsese aproape o oră, până i se umflaseră ochii.

Principalul motiv al furiei sale era Adela. Biata fată trecuse printr-un calvar neasemuit.

Madelyne înţelegea prea bine ce însemna să fii la cheremul altuia. Cunoştea furia din sufletul Adelei şi-i era milă de ea.

Mai era revoltată şi pe fraţii Wexton. Înrăutăţiseră şi mai mult situaţia, purtându-se atât de nepăsător cu sora lor.

Madelyne hotărî ca de-acum încolo să-şi asume ea răspunderea pentru Adela. Nu voia s-o ajute pe sora lui Duncan pentru că Louddon o făcuse să sufere. Faptul că ticălosul era fratele ei n-o făcea să se simtă vinovată. Avea s-o ajute fiindcă era atât de vulnerabilă şi pierdută.

Urma să se poarte blând cu ea şi, desigur, cu timpul, Adela avea să-i accepte mângâierile.

Dumnezeu s-o ajute, începuse să plângă din nou. Se simţea ca prinsă într-o capcană. Era atât de aproape de hotar şi de casa verişoarei sale, Edwythe, dar acum trebuia să mai aştepte până să fugă. Adela avea nevoie de iubire şi ajutor, iar barbarii de fraţi ai ei nu ştiau cum să-i dăruiască niciuna, nici alta. Da, era nevoie de ea, acolo, până când sora lui Duncan îşi revenea în puteri.

Aerul din cameră devenise rece ca gheaţa. Madelyne se înfofoli cu păturile, tremurând, până-şi aminti că lăsase obloanele larg deschise. Atunci se dădu jos din pat, îşi luă pe umeri o blană şi se duse grăbită la fereastră.

Începuse să plouă – o vreme potrivită cu dispoziţia ei. Privi în jos spre lac, doar ca să se asigure că Duncan nu mai era acolo, apoi ridică ochii spre culma colinei care se vedea dincolo de metereze.

În clipa aceea, Madelyne văzu animalul. Fu atât de surprinsă, încât se înălţă pe vârfuri, aplecându-se pe

fereastră, fără să-l scape o clipă din ochi, de teamă că uriaşa fiară s-ar fi putut face nevăzută.

Animalul părea s-o privească. Madelyne îşi dădu seama că-şi pierduse minţile, la fel ca Adela. Dumnezeule mare, fiara arăta întocmai ca un lup şi, Doamne, era un animal magnific!

Clătină din cap, continuând să privească, fascinată. Când lupul îşi arcui gâtul înapoi, se aşteptă să urle, dar sunetul nu ajunse la urechile ei, probabil dus de vânt şi acoperit de ploaia care răpăia pe pietre.

Nu ştia de cât timp stătea lângă fereastră, privind animalul. Închise ochii încet, dar când îi deschise din nou, lupul era în acelaşi loc.

— Nu-i decât un câine, murmură Madelyne. Da, un câine, nu un lup, adăugă ea. Un câine foarte mare.

Dacă ar fi avut o fire superstiţioasă, s-ar fi repezit să tragă concluzia că apariţia lupului era un semn prevestitor.

Madelyne închise obloanele şi se întoarse la pat.

Avea mintea plină de imagini ale fiarei, şi trecu mult timp până să-i vină somnul. Ultimul ei gând, îndărătnic, fu acela că nu văzuse niciun lup. La un moment dat, în timpul nopţii lungi şi reci, frigul o trezi din somn. Îl simţi pe Duncan cuprinzând-o cu braţul şi trăgând-o spre trupul lui cald.

Acest vis ciudat o făcu să zâmbească, adormind la loc.

CAPITOLUL 10

Dacă avea să apuce vârsta coaptă de treizeci de ani, Madelyne jura să nu uite niciodată săptămâna care urmase hotărârii ei de a o ajuta pe Adela.

Fusese o săptămână ca nicio alta, în afară de vremea invaziei Ducelui William, poate – dar la urma urmei, ea pe-

atunci încă nu se născuse, s-o vadă cu ochii ei, aşa că nu se punea la socoteală. Această săptămână îi făcuse praf şi pulbere şi blândeţea, şi mintea, iar Madelyne nu era sigură la care ţinea mai mult, aşa că prefera să şi le păstreze pe amândouă.

Scrâşnea din dinţi de încordată ce era – şi singura pricină, desigur, era familia Wexton.

Madelyne era liberă să umble prin castel şi curte, urmată doar de un soldat, ca o umbră zgomotoasă. Primise permisiunea chiar şi să folosească resturile de mâncare pentru a hrăni animalele, şi cum soldatul îl auzise pe Duncan încuviinţându-i cererea, îi ţinuse partea în faţa paznicilor de la podul mobil. Madelyne urcase până pe culmea colinei de lângă fortăreaţă, cu un sac plin de carne, păsări şi grăunţe. Nu ştia ce obişnuia să mănânce câinele ei sălbatic, aşa că luase cât mai multe, ca să-l îmbie.

Însoţitorul, un oştean chipeş pe nume Anthony, bombănea că distanţa era prea mare, şi mai bine s-ar fi dus călare, dar Madelyne se împotrivise, silindu-l să meargă pe jos. Spunea c-o să le facă bine, când de fapt spera să nu-şi dezvăluie nepriceperea la călărie.

Când se întoarse, Duncan o aştepta. Nu arăta prea mulţumit.

— Nu ţi-am permis să ieşi dincolo de ziduri, declară el cu severitate.

Anthony îi luă apărarea:

— I-ai îngăduit să dea de mâncare la animale.

— Într-adevăr, întări şi Madelyne, cu zâmbetul cel mai suav şi blând.

Duncan dădu din cap. Expresia de pe faţa lui ea înfiorătoare.

— M-am dus doar până-n vârful dealului, continuă ea. Te temeai c-am să merg mai departe, până la Londra?

— Ce rost a avut plimbarea asta? întrebă Duncan, fără să răspundă acelui comentariu ridicol despre fuga spre

Londra.

— Am vrut să-mi ospătez lupul.

Reacţia lui fu mulţumitoare. Pentru prima dată, nu-şi mai putu păstra expresia reţinută. O privi cu uimire. Madelyne zâmbi.

— Poţi să râzi dacă vrei, dar am văzut un câine foarte mare sau un lup sălbatic şi am găsit de datoria mea să-i dau de mâncare, până va fi din nou vreme mai bună ca să poată vâna iar. Desigur, ar însemna să mă ocup de hrana lui toată iarna, dar la primăvară sunt sigură că se va putea descurca singur.

Duncan îi întoarse spatele şi se îndepărtă.

Madelynei îi venea să râdă. Nu-i interzisese să mai iasă din cetate, iar această victorie era de ajuns ca să se umfle în pene.

În fiecare după-amiază, se ducea până la grajduri, cu un bulgăre de zahăr pentru Silenus. Între ea şi armăsarul lui Duncan se formase o legătură strânsă. Calul făcea un tărăboi cumplit, prefăcându-se că voia să dărâme pereţii grajdului, ori de câte ori o zărea pe Madelyne apropiindu-se, şi imediat ce fata începea să-i vorbească, se liniştea. Grăjdarului nu-i conveneau aceste vizite şi-şi afirmase părerea destul de tare ca Madelyne să-l audă. Mai socotea şi că răsfăţa calul, şi o ameninţă că avea să-i spună baronului. Dar nu făcea decât să se grozăvească. La drept vorbind, grăjdarul era uimit de priceperea Madelynei de a se înţelege cu calul. În cea de-a treia după-amiază, începu să-i vorbească fetei, iar până la sfârşitul săptămânii se împrieteniră.

Madelyne află că se numea James şi era căsătorit cu Maude. Fiul lor, William, încă se mai ţinea de fustele mamei, dar James aştepta cu răbdare vremea când băiatul urma să fie destul de mare pentru a-i deveni ucenic. Avea să urmeze tradiţia, îi explică el, plin de importanţă.

— Silenus n-o să te lase să-l călăreşti pe deşelate, îi

spuse el Madelynei, după ce o plimbase pe tot domeniul lui.

Madelyne zâmbi. James se învoise cu numele pe care i-l dăduse ea calului.

— N-am călărit niciodată pe deşelate, îi spuse ea. Adevăru-i că nici n-am călărit prea mult la viaţa mea, James.

— Poate-ai să înveţi să călăreşti cum se cuvine, când s-o mai potoli ploaia, zâmbi James.

Madelyne dădu din cap.

— Da' dacă n-ai învăţat nicicând, continuă grăjdarul, mă-ntreb cum ai mers dintr-un loc în altul.

— Pe jos, răspunse ea.

Expresia lui surprinsă o făcu să râdă.

— Nu mărturisesc un păcat.

— Am o iapă blândă cu care ţi-ai putea începe şcolirea, propuse James.

— Ba, n-aş crede, replică Madelyne. Lui Silenus nu i-ar plăcea. Cred că s-ar putea să se simtă jignit, şi nu putem îngădui asta, nu-i aşa?

James o privi nedumerit.

— Nu putem…?

— Am să învăţ foarte bine cu Silenus.

— Da' ăsta-i armăsarul stăpânului, my lady! se bâlbâi James, cu glas gâtuit.

— Ştiu al cui e. Nu-ţi face griji că-i aşa de mare, l-am mai călărit şi înainte.

— Da' ai îngăduinţa baronului?

— O voi primi, James.

Când Madelyne ieşi din grajd, soldatul de pază o însoţi. Prezenţa lui îi amintea întruna, ei şi celorlalţi, că nu se afla acolo în ospeţie, dar Anthony se purta acum mult mai blând. Îndatorirea lui nu-l irita deloc.

După felul cum îl salutau ceilalţi, Madelyne presupuse că era bine văzut. Nu înţelegea de ce i se poruncise s-o păzească, gândindu-se că această sarcină i s-ar fi potrivit

mult mai bine cuiva de rang mai mărunt, ca Ansel, scutierul.

Curiozitatea îi tot creştea, până când, într-un târziu, se hotărî să-l întrebe:

— L-ai supărat cu ceva pe stăpânul tău?

Anthony nu păru să-i înţeleagă întrebarea.

— Când se întorc soldaţii de la instrucţie, explică Madelyne, văd cu cât jind îi priveşti. Anthony, ai vrea să lucrezi alături de ei, în loc să te tot învârteşti în cerc cu mine.

— Nu-i niciun bai, protestă ostaşul.

— Totuşi, nu înţeleg de ce ţi s-a dat sarcina asta, dacă nu l-ai supărat cu nimic pe Duncan.

— Am o rană care încă nu s-a lecuit de-a binelea, răspunse Anthony, cu glas şovăitor.

Madelyne observă cum se înroşea şi, ca să-i alunge stânjeneala, spuse:

— Şi eu am fost rănită, deloc uşor, pot să-ţi spun.

Suna a lăudăroşenie, dar nu voia decât să-i explice lui Anthony că n-avea de ce să se ruşineze.

— Era să mor, Anthony, dar Edmond a avut grijă de mine. Acum am o cicatrice oribilă, cât mi-e coapsa de lungă.

Anthony continua să pară stingherit de subiect.

— Soldaţii nu găsesc că e nobil să fie răniţi în luptă? întrebă Madelyne.

— Ba da, replică el scurt, grăbind pasul, cu mâinile la spate.

Dintr-odată, Madelyne înţelese că probabil Anthony se jena din cauza locului unde fusese rănit. Braţele şi picioarele îi erau tefere, aşa că nu mai rămâneau decât pieptul şi…

— N-o să mai vorbim despre asta, îl asigură ea, simţind că se înroşea la fată.

Când Anthony încetini iar pasul, Madelyne ghici că

avusese dreptate. Rana era într-un loc necuviincios.

Pe înserat, Madelyne începea să simtă un gol în stomac, şi dureri de cap tot mai mari. Nici nu era de mirare, de vreme ce serile petrecute cu familia Wexton îi puneau răbdarea la grea încercare – încercare căreia Odiseu i-ar fi întors spatele, dar Madelyne n-avea voie s-o facă. Duncan îi poruncea să ia fiecare cină cu familia, după care avea neobrăzarea să plece. Baronul mânca întotdeauna singur, şi nu apărea în sală decât pentru câteva momente, după ce masa era strânsă şi oamenii plecau.

Adela avea o conversaţie foarte însufleţită. În timp ce soldaţii aruncau ciolane peste umăr, sora lui Duncan arunca spre Madelyne ocări după ocări.

Madelyne nu ştia cât avea să mai îndure acel chin. Zâmbetul i se strepezise de parc-ar fi luat aguridă.

În cea de-a treia seară, îşi pierdu răbdarea – şi atât de violent, încât ceilalţi fură prea uluiţi ca să intervină.

Duncan tocmai îi îngăduise să plece din sală. Madelyne se ridică, îşi prezentă scuzele şi porni spre uşă.

Capul îi bubuia de durere, şi nu voia decât s-o ocolească pe Adela cât mai pe departe. Nu mai avea putere pentru încă un şir de urlete. Sora mai mică a lui Duncan tocmai venea spre ea.

Madelyne îi aruncă o privire prudentă şi-l văzu pe micul Willie, fiul lui Maude şi al lui James, uitându-se pe furiş de după uşa bucătăriei. Băieţelul îi zâmbi, iar Madelyne se opri imediat să-i vorbească.

Încântat, Willie se repezi spre ea prin faţa Adelei, care tocmai îşi ridica mâna, într-unul dintre acele gesturi măreţe pe care le făcea întotdeauna când se pregătea să-nceapă iar să arunce măscării spre Madelyne. Dosul mâinii ei îl lovi în obraz, doborându-l pe pardoseală.

Willie începu să orăcăie, Gilard să strige, iar Madelyne scoase un ţipăt asurzitor. Toţi cei din sală rămaseră uluiţi, chiar şi Adela, care făcu un pas înapoi. Era prima oară când

se retrăgea din faţa Madelynei.

Gilard începu să se ridice în picioare. Duncan îl apucă de braţ. Fratele său mai mic vru să protesteze, dar privirea baronului îl opri.

Madelyne se repezi la copil, îl linişti cu o vorbă blândă şi un sărut tandru pe creştet, apoi îl trimise la mama lui. Maude, auzind văicărelile fiului ei, apăruse în uşă, cu Gertie alături.

Apoi, Madelyne se întoarse spre Adela. Şi-ar fi putut stăpâni furia, dacă sora lui Duncan ar fi dat măcar un semn de remuşcare. Însă Adelei nu părea să-i pară rău deloc pentru ceea ce făcuse. Iar când bombăni că băiatul era un neastâmpărat obraznic, Madelyne nu se mai putu stăpâni.

În clipa următoare, îi trânti Adelei o palmă în locul unde o merita cel mai mult: peste gură. Adela tu atât de buimăcită, încât îşi pierdu echilibrul şi căzu în genunchi. Fără să-şi dea seama, astfel o puse pe Madelyne într-o poziţie şi mai avantajoasă.

Înainte ca Adela să se ridice, Madelyne o înhăţă de păr şi i-l răsuci la spate, împiedicând-o să mai riposteze. Apoi îi trase capul înapoi:

— Asta a fost ultima porcărie pe care-ai spus-o, Adela, înţelegi ce-ţi zic?

Toţi se holbau la cele două femei. Edmond fu primul care-şi reveni din uimire.

— Dă-i drumul, Madelyne! răcni el.

Fără să-şi ia ochii de la Adela, Madelyne strigă la Edmond:

— Tu nu te-amesteca, Edmond. Mă faceţi răspunzătoare pentru ceea ce-a păţit sora voastră, şi a venit vremea să se termine! Începând de-acum!

Duncan nu scoase o vorbă.

— Nu te fac răspunzătoare de nimic! strigă Edmond. Dă-i drumul! Mintea ei…

— Mintea ei are nevoie de-o curăţenie zdravănă,

Edmond.

Madelyne văzu că Maude şi Gertie se uitau din uşă. Ţinând-o strâns pe Adela, se întoarse spre ele:

— Cred c-avem nevoie de două ciubere ca să spălăm făptura asta jalnică de toată mizeria. Ocupă-te Gertie. Iar tu, Maude, găseşte nişte haine curate pentru stăpână-ta.

— Vrei să faci baie, my lady? întrebă Gertie.

— Adela o să facă o baie, declară Madelyne.

Întorcându-se spre Adela, o privi încruntată:

— Şi-o să-ţi umplu gura cu săpun ori de câte ori îmi mai spui vreo necuviinţă.

În sfârşit, îi dădu drumul şi-o ajută să se ridice. Sora lui Duncan încercă să se smulgă, dar Madelyne, nici să audă. Furia îi dăduse o putere herculeană.

— Eşti mai înaltă decât mine, dar eu sunt mai puternică, şi-n clipa asta sunt mai rea decât ţi-ai putea închipui vreodată, Adela. De va fi nevoie să te duc în turn numai cu picioare-n fund, o fac cu plăcere!

O smuci de braţ, târând-o spre intrare, în timp ce bombănea destul de tare ca să audă toţi fraţii:

— Şi mor de plăcere când mă gândesc, ca să ţi-o spun pe-a dreaptă!

Adela izbucni în lacrimi. Inima Madelynei, însă, rămase neînduplecată.

— Poţi să plângi cât vrei, Adela, că tot n-o să-ţi ajute la nimic. Ai îndrăznit să-l faci pe micuţul Willie „obraznic”, când cuvântul ăsta ţie ţi se potriveşte cel mai bine, obrăznicătură ce eşti! Dar toate astea se vor schimba de-acum încolo, îţi dau cuvântul meu!

Şi continuă s-o muştruluiască tot drumul până-n camera ei. Nu avu nevoie să-i dea nici măcar un picior.

Când hârdaiele de lemn fură pline cu apă aburindă, Adelei îi pierise orice chef de gâlceavă.

— Ăstora daţi-le foc! porunci Madelyne, dându-i lui Gertie straiele murdare.

Când Adela fu vârâtă în primul ciubăr, Madelyne bănui că încerca s-o imite pe nevasta lui Lot. Stătea ca o statuie, cu privirea în gol. Dar în ochii ei se citea altceva. Da, era limpede că fierbea de furie.

— De ce era nevoie de două putini? întrebă Maude, îngrijorată, căci Adela tocmai îşi schimbase tactica şi o apucase brusc pe Lady Madelyne de păr. Părea hotărâtă să i-l smulgă din cap.

Drept răspuns, domniţa pe care Maude ajunsese s-o considere atât de blândă şi gingaşă o băgă pe Adela cu capul sub apă. Ce voia, s-o înece pe sora baronului?

— Nu cred că Lady Adela poate să respire acolo… remarcă Maude cu teamă.

— Da, da' nu mai poate nici să mă scuipe, i-o întoarse răstit Madelyne.

— Ei, da' niciodată… începu Gertie, şi în clipa următoare se răsuci să iasă în fugă pe uşă, dornică să-i dea vestea Bufonului Wexton înaintea altcuiva.

— Avem nevoie de două ciubere pentru că Adela e-aşa de murdară, că va trebui să facă baie de două ori, răspunse în sfârşit Madelyne la întrebarea lui Maude.

Acesteia îi era greu s-o audă. Adela începuse să dea din picioare şi să zgârie, făcând o ditamai apăraia peste tot, şi mai ales pe Lady Madelyne.

— Dă-mi săpunul, te rog, ceru Madelyne.

Ceasul următor fu un calvar cumplit, vrednic de a fi povestit iar şi iar până la primăvară. Gertie tot vâra capul pe uşă, ca să vadă cum mai mergea treaba, după care dădea fuga jos să le dea raportul lui Edmond şi Gilard.

Când hărmălaia luă sfârşit, Gertie fu cam dezamăgită. Lady Adela stătea cuminte în faţa căminului, în timp ce Lady Madelyne o pieptăna. Sora baronului se moleşise de tot, iar spectacolul se terminase.

Maude şi Gertie plecară din turn, după ce hârdaiele fură golite şi duse de-acolo.

Nici Adela şi nici Madelyne nu-şi adresară una alteia o singură vorbă cuviincioasă. Dintr-odată, Maude apăru în uşă, spunând pe nerăsuflate:

— Încă nu ţi-am mulţumit că mi-ai ajutat băiatul!

Madelyne tocmai se pregătea să-i răspundă, când servitoarea continuă:

— Dacă nu ţi-e cu supărare, eu nu-i port râcă lui Lady Adela. Nu-i vina ei c-a ajuns aşa. Dar te-ai străduit să-l mângâi pe Willie, şi-ţi sunt recunoscătoare.

— N-am vrut să-l lovesc.

Vorbise Adela. Era prima frază civilizată pe care o rostea. Maude şi Madelyne îşi zâmbiră.

Imediat ce uşa se închise în urma lui Maude, Madelyne îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa Adelei.

Adela refuza s-o privească. Îşi ţinea mâinile împreunate în poală, privindu-le ţintă.

Madelyne avu timp destul s-o studieze pe sora lui Duncan. De fapt, Adela era foarte drăguţă. Avea ochi mari căprui şi păr de un auriu închis – lucru surprinzător, dar acum, o dată ce fusese spălat, i se vedeau şi firele blonde.

Nu prea semăna cu Duncan, dar se vedea clar că era la fel de îndărătnică. Madelyne îşi impuse să aibă răbdare.

Trecuse cel puţin o oră, când Adela o privi în sfârşit.

— Ce vrei de la mine?

— Vreau să-mi spui ce ţi s-a întâmplat.

Numaidecât, fata se înroşi în obraji.

— Vrei să auzi toate amănuntele, Madelyne? O să-ţi facă plăcere? întrebă ea, începând să-şi frământe manşeta cămăşii de noapte proaspăt spălate.

— Ba, n-o să-mi facă nicio plăcere, răspunse Madelyne cu tristeţe. Dar ai nevoie să spui. În sufletul tău s-a adunat mult venin, Adela, şi trebuie să scapi de el. După aceea, ai să te simţi mai bine, îţi dau cuvântul meu. Şi nu va mai trebui să continui cu jocul ăsta copilăresc în faţa fraţilor tăi.

Adela făcu ochii mari.

— De unde…?

Deodată, îşi dădu seama că se trădase.

Madelyne zâmbi.

— Până şi cel mai mare nătărău ar vedea limpede că nu mă urăşti. În fiecare zi ni s-au încrucişat drumurile de mai multe ori, şi atunci n-ai ţipat nici măcar o dată la mine. Nu, Adela, ura ta era mult prea calculată.

— Ba te urăsc.

— Nu mă urăşti deloc, insistă Madelyne. N-ai niciun motivă mă urăşti. Nu ţi-am făcut niciun rău. Amândouă suntem nevinovate şi am nimerit la mijloc în războiul acesta între fraţii noştri. Da, suntem inocente amândouă.

— Eu nu mai sunt inocentă, răspunse Adela. Iar Duncan s-a culcat în patul tău noapte de noapte, aşa că mă îndoiesc că şi tu ai mai fi.

Madelyne fu uimită de cuvintele ei. De ce credea că Duncan îşi petrecuse nopţile cu ea? Greşea, desigur, dar deocamdată se străduia să se concentreze asupra problemei Adelei. Îşi putea declara mai târziu nevinovăţia.

— L-aş ucide pe fratele tău dacă mi s-ar ivi prilejul, continuă Adela. De ce nu mă laşi în pace? Vreau să mor în linişte.

— Nu mai da grai unor asemenea gânduri păcătoase, replică Madelyne. Adela, cum aş putea să te ajut, dacă tu…

— De ce? De ce-ai vrea să mă ajuţi? Eşti sora lui Louddon.

— Nu-i port nici cea mai mică loialitate fratelui meu. Mi-a distrus-o de mult. Când l-ai cunoscut? întrebă ea pe cel mai firesc ton, ca şi cum n-ar fi avut nicio importanţă.

— La Londra, răspunse Adela. Şi asta-i tot ce-am să-ţi spun.

— Ba vom vorbi despre asta, oricât de dureros ar fi. Ne avem doar una pe cealaltă, Adela. La mine, secretele tale vor fi în siguranţă.

— Secrete? Nu există niciun secret, Madelyne. Toată lumea ştie ce mi s-a întâmplat.

— Voi auzi din gura ta adevărul, anunţă Madelyne. Fie şi de-ar trebui să stăm aici şi să ne uităm una la alta toată noaptea. Eu nu mă codesc s-o fac.

Adela o privi lung, încercând vizibil să se hotărască. Simţea că era gata să se spulbere într-un miliard de bucăţi. Dumnezeule, era atât de sătulă de toată înşelătoria, şi aşa de singură…

— Şi-ai să-i spui lui Louddon totul, cuvânt cu cuvânt, când te vei întoarce la el?

— N-am să mă mai întorc niciodată la Louddon, răspunse Madelyne, cu furie. Am un plan să mă duc şi să stau la verişoara mea. Încă nu ştiu drumul, dar voi ajunge în Scoţia şi de-ar fi să merg pe jos.

— Te cred că n-ai să-i spui lui Louddon. Dar Duncan? Lui îi vei spune?

— N-am să-i spun nimănui, fără îngăduinţa ta, o încredinţă Madelyne.

— L-am cunoscut pe fratele tău când eram la curte, şopti Adela, încet. E un bărbat chipeş, adăugă ea. Mi-a spus că mă iubea, mi s-a juruit cu legământ…

Începu să plângă, şi trecură câteva momente până să-şi vină iar în fire.

— Eu eram deja logodită cu Baronul Gerald. Aranjamentul se făcuse când aveam zece ani. Am fost mulţumită, până l-am întâlnit pe Louddon. Nu-l mai văzusem pe Gerald de când eram mică. Jur pe Dumnezeu, nici nu-s sigură că l-aş mai recunoaşte. Duncan mi-a permis să mă duc cu Edmond şi Gilard la curte. Gerald ar fi trebuit să fie şi el acolo, şi de vreme ce urma să schimbăm jurămintele matrimoniale în vara viitoare, fraţii mei au socotit că era bine să-mi cunosc viitorul soţ. Duncan credea că Louddon era în Normandia, cu regele, înţelegi, altfel nici nu s-ar fi gândit să mă lase la curte.

Adela trase adânc aer în piept, apoi continuă:

— Gerald nu era acolo. Şi pe bună dreptate, căci casa unuia dintre vasalii lui fusese atacată, şi trebuise să riposteze. Totuşi, am fost supărată şi dezamăgită.

Ridică din umeri. Madelyne întinse mâinile şi i le prinse într-ale ei.

— Şi eu aş fi fost dezamăgită, o consolă ea.

— Totul s-a întâmplat atât de repede, Madelyne... Ne aflam la Londra doar de două săptămâni. Ştiam cât de mult îl detesta Duncan pe Louddon, dar nu înţelegeam de ce. Ne întâlneam în mare taină. Întotdeauna era bun şi atent cu mine. Îmi plăcea consideraţia lui. Şi ne era uşor să ne întâlnim, pentru că Duncan nu se afla acolo.

— Louddon ar fi găsit oricum o cale, spuse Madelyne. Cred că s-a folosit de tine ca să lovească în fratele tău. Eşti foarte drăguţă, dar nu cred că Louddon te-a iubit. El nu-i în stare să iubească pe nimeni, numai pe sine însuşi. Acum ştiu foarte bine asta.

— Louddon nici nu s-a atins de mine.

Afirmaţia căzu între ele ca un trăsnet. Madelyne fu uluită. Se strădui să-şi păstreze calmul, cerându-i:

— Continuă, te rog.

— Ne-am înţeles să ne întâlnim într-o cameră liberă pe care Louddon o găsise cu o zi în urmă. Era foarte departe de restul oaspeţilor, destul de izolată. Ştiam ce făceam, Madelyne. M-am învoit să mă duc la întâlnire. Credeam că-l iubeam pe fratele tău. Ştiam că nu era bine, dar n-aveam încotro. Doamne, era atât de chipeş... Şi, Dumnezeule mare, Duncan m-ar ucide dacă ar şti adevărul.

— Nu te mai chinui, Adela. N-o să ştie nimic, dacă nu-i spui tu.

— Louddon a venit să ne întâlnim. Dar nu era singur. Adusese cu el şi un prieten, şi acela... m-a siluit.

Pe Madelyne o salvă tot antrenamentul ei de a-şi ascunde sentimentele. Nu avu nicio reacţie, la auzul

şocantei dezvăluiri a Adelei.

Sora lui Duncan o privea. Se aştepta să-i vadă pe faţă repulsia.

— Asta nu te face să…

— Zi până la capăt, şopti Madelyne.

Şi astfel se depănă toată povestea aceea necurată, cu întretăieri la început apoi tot mai repede, iar când Adela termină, Madelyne o lăsă câteva momente să se liniştească.

— Cine era omul care venise cu Louddon? Spune-mi numele lui.

— Morcar.

— Îl cunosc pe ticălosul ăla! răspunse Madelyne, neputându-şi ascunde furia din voce.

Izbucnirea ei păru s-o sperie pe Adela. Madelyne încercă să-şi înghită mânia.

— De ce nu i-ai spus lui Duncan toate astea? Nu partea cu hotărârea de a te întâlni cu Louddon, desigur, dar despre participarea lui Morcar.

— N-am putut, răspunse Adela. Mi-era aşa de ruşine… Şi fusesem bătută atât de rău, încât credeam cu adevărat că aveam să mor. Şi Louddon a fost la fel de vinovat ca Morcar… Of, nu ştiu, dar după ce le-am spus lui Gilard şi Edmond numele lui Louddon, n-au vrut să mai audă nimic.

Începu să plângă, dar Madelyne se grăbi s-o oprească.

— Bine, atunci, zise ea pe cel mai firesc ton. Acum trebuie să mă asculţi. Singurul tău păcat a fost acela de a te îndrăgosti de un bărbat care nu te merita. Aş vrea să-i poţi spune lui Duncan despre Morcar, dar asta numai tu poţi hotărî, nu eu. Atâta vreme cât mă ţii legată de jurământ, am să-ţi păstrez taina.

— Am încredere în tine, răspunse Adela. Toată săptămâna te-am privit. Nu semeni deloc cu fratele tău. Nici măcar nu arătaţi la fel.

— Slavă Domnului, murmură Madelyne cu atâta

patimă, încât Adela zâmbi. Încă o întrebare, Adela, te rog. De ce te-ai prefăcut nebună? Numai de ochii fraţilor tăi?

Adela dădu din cap.

— Dar de ce? insistă Madelyne, nedumerită.

— Când am ajuns acasă, mi-am dat seama că n-aveam să mor. Şi atunci, am început să mă tem că s-ar putea să port copilul lui Morcar. Duncan m-ar fi silit să mă mărit, şi...

— Doar nu poţi crede că Duncan te-ar fi măritat cu Louddon! o întrerupse Madelyne.

— Nu, nu, dar ar fi găsit pe cineva. N-ar fi vrut decât să mă ajute.

— Şi eşti grea cu copil?

— Nu ştiu. Nu mi-a venit ciclul, dar nu să simt altfel, şi niciodată nu l-am avut regulat, mărturisi Adela, roşind.

— Poate că e prea devreme ca să ne dăm seama. Dar dacă eşti grea, cum te gândeai să i-o ascunzi lui Duncan? O fi el încăpăţânat, Adela, dar orb nu e.

— Mă gândeam să stau în camera mea până avea să fie prea târziu, cred. Ştiu că acum pare o prostie. N-am cugetat prea limpede. Ştiu doar c-am să mă omor înainte de a mă lăsa măritată cu forţa.

— Şi Baronul Gerald?

— Contractul s-a desfăcut. Nu mai sunt fecioară.

Madelyne oftă.

— Baronul a anunţat asta?

— Nu, dar Duncan spune că de-acum nu va mai trebui să onoreze legământul.

Dând din cap, Madelyne o întrebă:

— Asta-i principala ta grijă, că Duncan te-ar putea căsători cu forţa?

— Da.

— Atunci, să ne ocupăm de asta mai întâi. O să facem un plan ca să scapi de grijă.

— O să-l facem?

Madelyne îi auzi însufleţirea din voce, şi-i văzu şi lucirea de speranţă în ochi, iar asta o făcu să devină cu atât mai hotărâtă. Sări în picioare, începând să se plimbe încet în cerc, în jurul scaunelor.

— Nu cred nicio clipă că fratele tău ar fi atât de lipsit de inimă încât să se silească să te măriţi cu cineva.

Când Adela păru s-o întrerupă, ridică mâna s-o oprească, apoi continuă:

— Totuşi, ce cred eu n-are nicio importanţă. Dacă l-aş face pe Duncan să-mi promită că poţi locui aici oricât de mult vrei, indiferent în ce împrejurări? Asta ţi-ar mai risipi temerile, Adela?

— Ar trebui să-i spui că s-ar putea să fiu grea cu copil?

Madelyne nu-i răspunse imediat. Continua să se învârtească în jurul scaunelor, întrebându-se cum Dumnezeu ar fi putut obţine o făgăduială de la Duncan.

— În nici caz, răspunse ea, zâmbindu-i Adelei când ajunse în faţa ei. Mai întâi, am să-i capăt promisiunea. Restul îl va afla destul de curând, nu-i aşa?

Adela zâmbi şi ea.

— Şireată mai eşti, Madelyne. Acum îţi înţeleg planul. O dată ce Duncan se va învoi, n-o să-şi mai calce cuvântul. Dar se va înfuria pe tine pentru că l-ai păcălit, adăugă ea, cu zâmbetul ştergându-i-se de pe buze.

— Pe mine e furios tot timpul, ridică din umeri Madelyne. Nu mă tem de fratele tău, Adela. E zgomotos ca vântul; dar pe dedesubt are un suflet bun. Nu mă îndoiesc de asta, continuă ea, rugându-se să aibă dreptate. Şi acum, promite-mi că nu-ţi vei mai face griji pentru posibilitatea de a avea copil. Ai trecut printr-un calvar foarte greu, şi s-ar putea şi ca din cauza asta să nu-ţi fi venit ciclul. Mă pricep la asemenea lucruri, înţelegi, pentru că Frieda, nevasta tăietorului de lemne, a fost foarte tulburată când i-a căzut băiatul în fântână şi mult timp n-au putut să-l scoată. A scăpat nevătămat, slavă Domnului, dar Frieda i-a spus unei

servitoare, peste vreo două luni, că nu-i mai venea ciclul. Cealaltă servitoare i-a explicat că e firesc, când treci printr-o asemenea spaimă. Nu-mi mai amintesc cum o chema, altfel ţi-aş spune, dar a avut dreptate, în luna următoare, Friedei i-a revenit ciclul la normal.

Adela dădu din cap.

— Iar dacă porţi copilul în pântec, continuă Madelyne, vom merge până la capăt, nu-i aşa? N-ai să-l urăşti, îmi promiţi, Adela? o întrebă ea, fără să-şi poată ascunde îngrijorarea din voce. Şi el ar fi la fel de nevinovat ca tine.

— Va avea sufletul negru, ca tatăl lui, spuse Adela. Prin venele lor ar curge acelaşi sânge.

— Dacă aşa stau lucrurile, ar însemna că şi eu sunt osândită la focurile iadului, la fel ca Louddon, nu?

— Ba, tu nu semeni cu fratele tău, protestă Adela.

— Şi nici copilul tău nu va semăna cu Morcar. Ai avea tu grijă de asta.

— Cum?

— Iubindu-l şi ajutându-l să fie înţelept, când va fi destul de mare ca să înţeleagă.

Oftă apoi, clătinând din cap.

— S-ar putea ca nici să nu fii grea cu copil, la urma urmei, aşa că să lăsăm asta pentru moment. Văd cât eşti de obosită. De vreme ce în camera ta trebuie să se facă curăţenie înainte de a putea dormi acolo, în noaptea asta ai să te culci în patul meu. Eu îmi voi găsi altul.

Adela o urmă pe Madelyne până la pat, privind-o cum desfăcea aşternutul.

— Când ai să-i ceri lui Duncan promisiunea?

Madelyne o aşteptă să se vâre în pat, înainte de a-i răspunde.

— Am să vorbesc cu el mâine. Îmi dau seama cât e de important pentru tine. N-am să uit.

— Nu vreau să mă mai atingă niciun bărbat, niciodată, se plânse Adela.

Vocea-i era atât de sufocată, încât Madelyne se temu că iar avea să se tulbure.

— Acum taci, o linişti ea, învelind-o cu pătura. Odihneşte-te. Totul o să fie bine.

Felul cum o răsfăţa o făcu pe Adela să zâmbească.

— Madelyne? Îmi pare rău pentru felul cum m-am purtat cu tine. Dacă te-ar ajuta cu ceva, îi voi cere lui Edmond să-i spună lui Duncan să te ducă în Scoţia.

Madelyne observă că Adela se gândea să nu vorbească direct cu Duncan, ci cu Edmond, ceea ce-i confirmă gândul că fata se temea de fratele ei cel mai mare.

Oftând, Adela adăugă:

— Zău că nu vreau să pleci nicăieri, încă. M-am simţit atât de singură… Sunt egoistă oare?

— Nu eşti decât sinceră, replică Madelyne, o calitate pe care o admir foarte mult. Nici eu n-am minţit niciodată în viaţa mea, se lăudă ea.

— Nici măcar o dată?

Auzindu-i chicotitul, Madelyne zâmbi.

— Din câte-mi amintesc, nu. Şi-ţi promit că voi sta aici atâta vreme cât o să ai nevoie de mine. Nici nu vreau să călătoresc pe vremea asta.

— Şi tu ai fost dezonorată, Madelyne. Toată lumea va crede…

— E o prostie ce spui, i-o reteză Madelyne. Niciuna dintre noi nu e vinovată pentru ceea ce s-a întâmplat. Amândouă suntem destul de onorabile, în sufletele noastre. Pentru mine, numai asta are importanţă.

— Ai cele mai neobişnuite atitudini, remarcă Adela. Mă aşteptam să ne urăşti pe toţi, noi, Wextonii.

— Ei, adevărul e că nu i-ar fi uşor nimănui să-i iubească pe fraţii tăi, recunoscu Madelyne. Dar de urât, nu-i urăsc. Ştii că aici mă simt în siguranţă? E remarcabil, nu-i aşa? Să fiu prizonieră, şi în acelaşi timp să mă simt în

siguranţă. Uite, ăsta-i un adevăr la care trebuie să meditez.

Apoi se încruntă, preocupată de uluitoarea mărturisire pe care o făcuse.

— Ei, îşi spuse ea, va trebui să mă gândesc puţin mai mult la treaba asta.

O bătu pe Adela pe braţ, apoi se întoarse să pornească spre uşă.

— N-ai să faci nimic necugetat în legătură cu Morcar, da, Madelyne?

— Ei, şi de ce mă întrebi aşa ceva?

— Datorită privirii pe care ai avut-o când ţi-am spus numele lui, răspunse Adela. N-ai să faci nimic, da?

Părea din nou speriată.

— Ai o imaginaţie prea zglobie, îi spusei Madelyne. În sensul ăsta, ne asemănăm, adăugă ea, evitând să mai vorbească despre Morcar.

Şiretlicul reuşi, căci Adela zâmbi din nou.

— Nu cred c-o să mai am coşmaruri în noaptea asta. Sunt aşa de obosită... Fă bine şi culcă-te cât mai repede, Madelyne. Trebuie să fii odihnită mâine, pentru convorbirea cu Duncan.

— Crezi c-o să mă sece de puteri? întrebă Madelyne.

— Pe tine, nu. Tu-l poţi face pe Duncan să-ţi promită orice.

Doamne, cât de încrezătoare era! Madelyne simţi că i se înmuiau umerii.

— Am văzut cum se uită Duncan la tine. Şi i-ai salvat viaţa lui Gilard. L-am auzit pe Edmond când a povestit. Să-i aminteşti lui Duncan de asta, şi n-o să-ţi poată refuza nimic.

— Dormi acum, Adela.

Madelyne tocmai se pregătea să închidă uşa, când auzi următoarele cuvinte ale Adelei.

— Duncan nu se uită niciodată la Lady Eleanor aşa cum te priveşte pe tine.

Nu se putu abţine să întrebe, încercând să nu pară c-o

interesa prea mult:

— Cine-i Lady Eleanor?

Întorcându-se, o privi pe Adela, şi după felul cum aceasta îi zâmbea, îşi dădu seama că nu reuşise s-o amăgească.

— Femeia cu care se gândeşte Duncan să se însoare.

Madelyne nu avu nicio reacţie vizibilă. Dădu doar din cap, semn că înţelesese.

— Atunci, îi plâng de milă. Va avea o viaţă foarte grea, alături de fratele tău. Nu te supăra, Adela, dar cred că Duncan e prea înfumurat ca să-i fie bine.

— Am spus doar că se gândeşte să se însoare cu ea, Madelyne, dar n-o va face.

Madelyne nu-i răspunse. Închise uşa în urma ei şi reuşi să ajungă pe scară, înainte de a izbucni în lacrimi.

CAPITOLUL 11

Madelyne nu voia s-o surprindă nimeni plângând. Când plecase de la Adela, nici nu ştia unde să se ducă. Voia doar să găsească un loc liniştit, unde să-şi pună în rânduială emoţiile.

Mai întâi alese sala, dar când se apropie de intrare îl auzi pe Gilard vorbind cu cineva. Îşi continuă drumul, coborând scara mai departe, apoi îşi luă mantaua de iarnă din cuiul de lângă cazarma soldaţilor şi se chinui să deschidă uşile grele doar atâta cât să se poată strecura afară.

Era destul de frig pentru a face să tremure până şi un urs. Madelyne îşi strânse mantia pe umeri şi porni grăbită. Luna lumina îndeajuns ca să vadă pe unde păşea, dar după ce trecu de coliba măcelarului, se rezemă de zidul fortăreţei şi începu să plângă ca un copil. Plângea zgomotos, şi nu-i

folosea la nimic, căci nu se simţea deloc mai bine. O durea capul, o usturau obrajii, şi sughiţa întruna.

Furia nu voia să-i treacă.

O dată ce-şi începuse povestea, Adela îi spusese totul. Madelyne nu avusese nicio reacţie vizibilă faţă de acea oroare, dar simţea că-i plesnea inima de durere. Morcar! Ticălosul era la fel de vinovat ca Louddon, dar nimeni n-avea să ştie vreodată despre amestecul lui.

— Ce faci aici?

Madelyne scoase un ţipăt de spaimă. Duncan apăruse lângă ea ca din senin.

Încercă să-i întoarcă spatele. Duncan n-o lăsă. O apucă de bărbie şi o sili să-l privească.

Ar fi trebuit să fie orb ca să nu observe că plânsese. Madelyne vru să-i prezinte o scuză simplă, dar în clipa când mâna lui o atinse, izbucni iar în plâns.

Duncan o cuprinse în braţe, mulţumit s-o ţină astfel până-şi mai reveni. Era clar că tocmai îşi terminase scalda, căci şiroia de apă.

— Ai să îngheţi de moarte, umblând aproape gol pe-afară, îi spuse Madelyne, printre suspine. Iar de data asta, n-am să-ţi mai încălzesc picioarele.

Duncan oftă. Iar îi venise cheful să-i dea ordine. O strânse şi mai tare în braţe, neluându-i în seamă protestele, şi porni cu ea spre castel.

— Adela ţi-a vorbit despre ceea ce i s-a întâmplat? o întrebă el.

— Da, răspunse Madelyne. Dar n-am să-ţi spun o vorbă, oricât de mult ai stărui. Poţi şi să mă torturezi dacă vrei, că tot n-am să…

Oftatul lui prelungit o făcu să se întrerupă.

— Madelyne…

— I-am promis Adelei că n-am să suflu nimic nimănui, şi mai ales ţie. Se teme de tine, Duncan, ceea ce e foarte trist.

Se aşteptase ca vestea să-l înfurie pe Duncan, şi fu surprinsă când acesta dădu din cap.

— Aşa e firesc, declară el, ridicând din umeri. Îi sunt şi frate, dar şi stăpân, iar cel de-al doilea trebuie să aibă întâietate faţă de primul.

— Ba nu e deloc firesc, obiectă Madelyne. O familie ar trebui să fie strâns unită. Ar trebui să ia toate mesele împreună şi să nu se certe niciodată. Ar trebui…

— De unde naiba ştii tu ce trebuie şi ce nu trebuie să facă o familie? i-o reteză Duncan, clătinând din cap exasperat. Tu ai locuit cu unchiul tău.

— Ei bine, ştiu totuşi cum ar trebui să se poarte familiile! replică Madelyne.

— Madelyne, nu discuta metodele mele, mârâi gros Duncan. Şi de ce plângi? o întrebă el, grăbindu-se să schimbe vorba.

— Din cauza a ceea ce i-a făcut fratele meu Adelei, şopti ea, rezemându-şi obrazul de umărul lui Duncan. Louddon va arde în iad pentru veşnicie.

— Într-adevăr.

— E un om care nu merită să trăiască. Nu te condamn pentru că vrei să-l omori, Duncan.

Duncan clătină din cap.

— Şi dacă nu mă condamni, asta te face să te simţi mai bine? o întrebă.

Madelynei i se păru că-i distingea în glas o undă de amuzament.

— Mi-am schimbat părerile despre ucideri, şopti ea. Pentru asta plâng, şi pentru ceea ce trebuie să fac.

O aşteptă să-i explice. Ajunseseră la intrare. Duncan deschise uşa grea, fără pic de efort.

— Şi ce trebuie să faci? întrebă el, neputându-şi stăpâni curiozitatea.

— Trebuie să ucid un om.

Chiar în clipa când Madelyne şopti această

mărturisire, uşa se trânti. Duncan nu era sigur c-o auzise bine. Se hotărî să aştepte până ajungeau în dormitorul lui, ca s-o întrebe mai multe.

Urcă scara cu ea în braţe, neluându-i în seamă protestele că putea merge şi singură, iar când ajunseră la intrarea în turn, coti în direcţia opusă, continuându-şi drumul pe un coridor prea întunecat pentru ca Madelyne să vadă unde ducea.

La capătul culoarului, Duncan deschise o uşă şi o duse pe Madelyne înăuntru. Se vedea clar că acolo erau odăile lui de culcare, iar Madelyne îşi spuse că era foarte mărinimos s-o găzduiască în noaptea aceea.

În cămin ardea un foc vesel, luminând uşor camera aproape goală. O singură fereastră se afla în mijlocul peretelui opus, acoperită cu o blană în loc de oblon. Patul ocupa aproape tot peretele de lângă vatră, iar alături se mai găsea şi un cufăr.

Patul şi cufărul erau singurele mobile din camera curată, aproape nepătată. Madelyne zâmbi. Nu ştia de ce-i plăcea, dar se bucura că nici lui Duncan nu-i plăcea dezordinea.

Atunci, de ce se făcuse o asemenea mizerie în sala cea mare? Nu avea niciun sens, acum, că-i văzuse odăile.

— Ai să mă ţii în braţe toată noaptea? îl întrebă ea, nemulţumită.

Duncan ridică din umeri, aproape făcând-o să cadă. Se agăţă de el iar şi, când îl văzu zâmbindu-i, îşi dădu seama că o făcuse anume, ca să se ţină mai strâns de el.

— Mai întâi să-mi răspunzi la ce te voi întreba, apoi îţi dau drumul.

— Întreabă-mă, şi-ţi răspund.

— Mi-ai spus că vrei să omori un om?

— Da, răspunse ea, privindu-i bărbia.

Aşteptă ca Duncan să comenteze. Probabil avea să-i ţină o predică despre faptul că era prea nevolnică pentru a

putea să ucidă pe cineva.

Numai ca Duncan să râdă nu se aşteptase. Hohotele începură ca un mormăit gros din piept, devenind repede tot mai sonore, până ajunse să se înece de-atâta voie bună.

O auzise bine, la urma urmei. Madelyne îi spusese într-adevăr că avea să ucidă. Era o afirmaţie atât de uluitoare, încât în prima clipă crezuse că glumea. Şi totuşi, expresia ei gravă arăta că vorbea serios.

— Şi cine-i nefericitul pe care ai de gând să-l ucizi? izbuti el într-un târziu să întrebe. Unul dintre noi, Wextonii, întâmplător?

Madelyne se desprinse de lângă el.

— În niciun caz nu e un Wexton, deşi ca să ţi-o spun pe-a dreaptă, dacă eram rea la suflet, dumneata ai fi primul pe lista celor cărora vreau să le fac de petrecanie, my lord.

— Aha, făcu Duncan, continuând să zâmbească. Şi dacă nu e unul dintre noi, bună şi dulce my lady, atunci cui vrei să-i „faci de petrecanie”?

— Drept îţi spun, Duncan, că sunt într-adevăr o fecioară bună şi dulce, şi e timpul să înţelegi acest lucru, replică Madelyne, deşi acum vocea ei numai dulce nu suna.

Se duse la pat şi se aşeză pe marginea acestuia, începând să-şi netezească pe îndelete poalele, după care îşi împreună mâinile pe genunchi.

— Nu-i vei afla numele de la mine, Duncan. E treaba mea, nu a ta.

Duncan nu era de aceeaşi părere, dar se hotărî să mai aştepte.

— Iar când îl vei ucide pe acel om, Madelyne, vei da iar afară din stomac ce-ai mâncat?

Nu-i răspunse. Duncan se gândi că poate-şi dădea seama cât de nebunesc era planul.

— Şi-ai să şi plângi? continuă el, amintindu-i de reacţiile pe care le avusese după ce-l omorâse pe duşmanul care-l ataca pe Gilard.

— Voi ţine minte să nu mănânc nimic înainte de a-l ucide, Duncan, aşa că n-o să mi se facă rău, iar dacă după aceea plâng, voi căuta un loc ascuns, unde să nu mă vadă nimeni. Răspunsul ăsta te mulţumeşte?

Trase adânc aer în piept, încercând cu disperare să-şi păstreze o expresie stăpânită. Dumnezeule, deja se simţea ca o păcătoasă.

— Moartea nu te ia uşor, adăugă ea. Dar nici dreptatea nu poate fi nesocotită.

Duncan izbucni iar în râs, ceea ce o înfurie şi mai mult.

— Acum aş dori să dorm, aşa că te rog să pleci.

— Vrei cumva să-mi spui să plec din odăile mele proprii? întrebă el.

Nu mai râdea, iar Madelyne nu avu curaj să-l privească.

— Da, recunoscu ea. Dacă mă port nerespectuos, îmi cer iertare. Dar ştii că nu mint. Eşti foarte bun că mi-ai oferit patul tău pentru noaptea asta. Chiar îţi sunt nespus de recunoscătoare. Şi am să mă întorc în turn mâine, după ce se face curăţenie în camera Adelei.

Când îşi termină explicaţiile, abia mai sufla.

— Sinceritatea ta e înviorătoare.

— Şi numai necazuri am din cauza ei, oftă Madelyne.

Continuă să-şi privească mâinile, dorindu-şi ca Duncan să plece mai repede. Apoi auzi o bufnitură uşoară, iar când ridică privirea, îl văzu scoţându-şi şi a doua cizmă şi aruncând-o pe podea.

— Şi-aşa era indecent să stai în faţa mea fără cămaşă pe tine, declară Madelyne. Iar acum îţi mai scoţi şi restul hainelor, înainte de a pleca? Şi prin faţa lui Lady Eleanor umbli aşa?

Simţi că roşea. Era hotărâtă să-l ignore pe Duncan. Dacă voia să se fălească sub privirile ei pe jumătate gol, putea foarte bine să închidă ochii. Şi nici vreo vorbă de

rămas-bun n-avea să-i spună.

Când îi ghici gândul, era prea târziu. Până să reacţioneze, Duncan se duse la uşă şi împinse zăvorul gros de lemn prin belciugele de metal.

Madelyne făcu ochii mari de uimire. Era ferecată în dormitorul lui, dar adevărata problemă, după cum vedea ea lucrurile, era că Duncan se afla dincoace de uşă. Şi nici chiar o lady dulce şi blândă de familie bună nu putea interpreta greşit acest fapt.

Scoase un strigăt de indignare, sărind de pe pat, şi o luă la fugă spre uşă. Duncan o privi cum trăgea de zăvor. Când fu convins că nu putea veni de hac încuietorii neobişnuite din spatele zăvorului, se duse la pat. Rămase cu pantalonii pe el, din respect faţă de Madelyne. Părea gata să-şi piardă iar controlul.

— Vino în pat, Madelyne, o chemă el, întinzându-se peste pătură.

— N-am să dorm lângă tine, se bâlbâi Madelyne.

— Am mai dormit împreună.

— Numai o dată, în cortul acela, Duncan, şi pentru că n-aveam încotro. Ne-am încălzit unul pe altul.

— Ba nu, Madelyne, de-atunci încoace, în fiecare noapte am dormit lângă tine, o informă Duncan.

Madelyne întoarse capul spre el, încruntată.

— Nu te cred!

— Ba aşa e.

Îi zâmbea.

— Cum poţi minţi aşa, fără să clipeşti? se răsti ea.

Nu-i lăsă timp să răspundă, ci se întoarse şi începu să smucească iar de zăvor. Nu se alese decât cu o ţeapă de lemn sub pielea degetului mare.

Scoase un ţipăt de furie.

— Iar acum, mi-a mai intrat şi aşchia asta în deget, din cauza ta! mormăi ea, aplecându-se să-şi examineze mai bine înţepătura.

Fără să-i ia în seamă bombănelile, Duncan se duse la consolă şi luă un pumnal tăios, ascuţit aproape ca un ac. Madelyne închise ochii, până simţi prima înţepătură.

Scăpase de aşchie. Nu-i spuse o vorbă, dar îl privi cu o expresie atât de încrezătoare, încât Duncan se încruntă frustrat şi aruncă pumnalul înapoi pe poliţă, după care se întoarse la pat, trăgând-o după el.

— Nici măcar o ţeapă nu poţi să-ţi scoţi din deget, şi te gândeşti să omori un om, mormăi el.

— N-am să dorm cu tine! repetă Madelyne cu tărie, rămânând în picioare, hotărâtă. Eşti cel mai îngâmfat şi încăpăţânat dintre oameni. Am ajuns la capătul răbdării. N-am să-ţi mai îndur multă vreme fumurile!

Abia când strigă aceste cuvinte îşi dădu seama că făcuse greşeala de a se apropia prea mult de el.

Duncan îşi trase braţul înapoi, făcând-o să cadă deasupra lui. Apoi o întoarse într-o parte, continuând s-o ţină de încheietură.

Închise ochii, încercând să n-o mai bage în seamă. Madelyne îl privi în faţă.

— Mă urăşti prea mult ca să dormi lângă mine. M-ai minţit, nu-i aşa, Duncan? N-am dormit nici măcar o dată împreună. Mi-aş aminti.

— Se poate dormi şi în timpul luptei, remarcă el, tot cu ochii închişi, dar zâmbind. Şi să ştii că nu te urăsc, Madelyne.

— Ba cu siguranţă că mă urăşti, replică Madelyne. Să nu-ndrăzneşti să spui acum că te-ai răzgândit.

Aşteptă să-i răspundă. Când Duncan nu scoase o vorbă, începu din nou:

— Am ajuns împreună printr-o întâmplare nefericită. Ţi-am salvat viaţa. Şi ce răsplată primesc? Mă târăşti în locul ăsta uitat de Dumnezeu, abuzând mereu de firea mea blândă, aş putea să adaug. Cred c-ai şi uitat că i-am salvat viaţa şi lui Gilard.

Doamne, cât ar mai fi vrut ca Duncan să deschidă ochii, ca să-i poată vedea reacţia!

— Acum, c-am început să am grijă de Adela, mă întreb dacă nu cumva plănuiseşi asta încă de la bun început.

Se încruntă o clipă, pe gânduri, apoi continuă.

— Trebuie să recunoşti că n-am nicio vină în planul ăsta al tău. Eu sunt cea nedreptăţită. Când mă gândesc prin câte am trecut…

Sforăitul lui Duncan o făcu să amuţească. Dintr-odată, se înfurie atât de tare încât îşi dori să fi avut curaj să-i strige în ureche.

— Eu sunt cea care ar trebui să te urască, mormăi ea.

Îşi potrivi cămaşa şi se întinse pe spate. Era frântă de oboseală.

— Şi-acuma, cum am să te mai fac să-mi promiţi ceva? Şi i-am dat deja cuvântul meu de cinste sărmanei Adela, adăugă ea, cu un căscat.

La asta, Duncan se mişcă din nou. Madelyne fu luată fără veste, Abia avu timp să deschidă ochii, pentru a-l vedea aplecat asupra ei, imobilizând-o cu o coapsă.

— Dacă profiţi de mine, am să te spun lui Lady Eleanor! izbucni ea.

Duncan îşi dădu ochii peste cap.

— Madelyne, o ţii una şi bună, c-aş vrea să profit…

Madelyne îi acoperi gura cu o mână.

— O vorbă să nu mai scoţi, îi ceru ea. Şi altfel, de ce te-ai fi prăvălit peste mine ca o pătură, dacă nu voiai să…

Se întrerupse, apoi oftă la fel de adânc ca el.

— Încerci să mă zăpăceşti de cap.

— Eşti zăpăcită deja, replică Duncan, cu cu gura sub mâna ei.

— Dă-te la o parte de pe mine. Eşti mai greul decât uşile castelului.

Duncan îşi rezemă greutatea pe coate, cu şoldurile

sprijinite peste ale Madelynei. Îi simţea fierbinţeala trupului.

— Ce vrei să-ţi promit?

Întrebarea lui păru s-o nedumerească.

— Pentru Adela, îi reaminti Duncan.

— A... murmură ea, cu sufletul la gură. Mă gândeam să aştept până mâine ca să-ţi vorbesc despre Adela. Nu ştiam că aveai de gând să mă aduci aici, să dorm cu tine. Şi sperasem să te prind mai bine dispus...

— Madelyne... îi rosti el numele prelung, tărăgănat, semn că ajunsese la capătul răbdării.

— Aş vrea să-mi dai cuvântul tău de onoare că Adela poate locui aici, cu tine, oricât vrea, şi că n-ai s-o sileşti să se mărite, indiferent în ce împrejurări. Poftim, aşa e destul de clar?

Duncan se încruntă.

— Am să vorbesc cu Adela mâine, spuse el.

— Sora ta se teme să-ţi vorbească pe faţă, dar dacă-i pot spune că ţi-ai dat cuvântul, cred că vei observa la ea o schimbare remarcabilă. E aşa de îngrijorată, Duncan, şi dac-o putem ajuta să se mai liniştească, o să se simtă mult mai bine.

Duncan îşi stăpâni zâmbetul. Madelyne îşi asumase un rol matern faţă de Adela, întocmai aşa cum se aşteptase el. Era foarte mulţumit că planul îi reuşise.

— Foarte bine. Spune-i Adelei că mi-am dat cuvântul. Va trebui să vorbesc cu Gerald, adăugă el, pe gânduri.

— Gerald va trebui să-şi găsească altă mireasă. Oricum, Adela crede că acum contractul nu mai e valabil, şi-n plus, Gerald îşi doreşte o femeie neîntinată – ceea ce mă face să nu-l pot suferi deloc.

— Nu l-ai cunoscut niciodată, comentă exasperat Duncan. Cum îl poţi judeca atât de uşor?

Madelyne se încruntă. Duncan avea dreptate, deşi-i era aproape dureros s-o recunoască.

— Gerald ştie tot ce i s-a întâmplat Adelei?

— De-acum, toată Anglia o ştie. Va fi avut grijă Louddon.

— Fratele meu e un om rău ca un diavol.

— Unchiul tău Berton avea aceeaşi părere despre el? se interesă Duncan.

— De unde ştii numele unchiului meu?

— Mi l-ai spus tu, răspunse el, zâmbind când văzu cum i se măriră ochii.

— Când? Am o memorie excelentă, şi nu-mi amintesc să-l fi menţionat.

— Când erai bolnavă, mi-ai povestit totul despre unchiul tău.

— Dacă ţi-am spus ceva, nu-mi mai amintesc. Şi e necuviincios că ai ascultat ce vorbeam.

— N-aveam cum să te opresc, zâmbi Duncan, amintindu-şi. Vorbeai numai strigând.

Exagera, doar ca s-o întărite. Când nu se stăpânea, expresiile ei erau foarte înviorătoare.

— Şi ce-am mai spus? întrebă ea, bănuitoare.

— Lista e prea lungă. De-ajuns să zicem că mi-ai spus totul.

— Totul? îl privi îngrozită Madelyne.

Doamne, jenată mai era! Dacă-i spusese şi cât de mult îi plăcea când o săruta?

În ochii lui Duncan licărea o luminiţă. Poate că nu făcea decât s-o tachineze, iar asta nu-i cădea deloc bine. Se hotărî să-i şteargă zâmbetul de pe buze.

— Înseamnă că ţi-am dat şi numele tuturor bărbaţilor cu care m-am culcat, nu-i aşa? Jocul s-a sfârşit, se pare, încheie ea, cu un oftat prefăcut.

— Jocul tău se sfârşise din clipa când te-am întâlnit, replică încet Duncan.

Madelyne avu senzaţia că tocmai o mângâiase. Nu ştia cum să reacţioneze.

— Şi ce-ar vrea să însemne asta?

Duncan zâmbi.

— Vorbeşti prea mult. Ăsta-i încă un cusur pe care ar trebui să ţi-l îndrepţi.

— Dar e ridicol! replică ea. Toată săptămâna nu ţi-am vorbit aproape deloc, iar tu nici nu m-ai băgat în seamă. Cum poţi sugera că vorbesc prea mult? îl întrebă, îndrăznind să-l înghiontească în umăr.

— Nu sugerez nimic, afirm doar nişte fapte, răspunse Duncan, privindu-i ochii care începeau să arunce scântei.

— Îţi displace când spun ce am de spus?

Duncan dădu din cap.

— Atunci, n-am să-ţi mai spun o vorbă. Jur că niciodată n-am să-ţi mai vorbesc. Poftim, acum te bucuri?

Încuviinţă din nou, deşi mult mai încet de astă dată. Madelyne trase aer în piept, pregătindu-se să-i spună ce părere avea despre grosolănia lui, dar Duncan n-o lăsă. Aplecându-şi capul, îi atinse uşor gura cu a sa, amuţind-o.

Madelyne simţi că o străbătea un fior, îşi auzi propriul geamăt întretăiat, în timp ce Duncan se îndepărta iar, fără tragere de inimă.

Cu un geamăt frustrat, Duncan se întoarse în partea lui de pat, o cuprinse pe Madelyne de talie şi o trase spre el.

Madelynei îi venea să plângă. Nu înţelegea de ce-l tot lăsa s-o sărute. Mai important, nu era în stare să se stăpânească nici ea. Era la fel de desfrânată ca o femeie uşoară.

Îl auzi căscând şi trase concluzia că, la urma urmei, sărutul nu însemnase prea mult pentru el.

O irita îngrozitor. Se hotărî să ţină distanţa, chiar în timp ce se potrivea mai strâns lângă el. Tocmai se aranjase comod, când Duncan scoase un geamăt aspru şi o apucă de şolduri, ţinând-o nemişcată.

Madelyne era prea obosită ca să se mai preocupe de temperamentul lui. Căscând la rândul ei, adormi.

Era, fără îndoială, cea mai grea încercare pentru Duncan – şi, dacă Madelyne îşi mai mişca o singură dată dosul, ştia că n-avea să mai reziste.

Niciodată nu mai dorise o femeie aşa cum o dorea pe Madelyne, şi nu era un om răbdător. Dar voia ca toate problemele să fie rezolvate, înainte de a şi-o însuşi. Se resemnă cu gândul că, probabil, avea să facă mai multe băi în lacul îngheţat. Acum nu se mai ducea să înoate ca să se călească, ci pentru a-şi stinge focul din şale.

Cu un mormăit dezgustat, Duncan ieşi şi închise uşa.

CAPITOLUL 12

— Şi uneori, Adela, dacă un copil se năştea cu un cusur vizibil, cât de mic, taţii spartani îl aruncau pe noul născut pe fereastră sau în cea mai apropiată prăpastie, ca să scape de el. Da, văd că eşti şocată, dar unchiul meu Berton mi-a povestit despre acei războinici neînduplecaţi de pe vremuri, şi n-a exagerat poveştile doar ca să le facă mai interesante. Era dator să mi le spună cât mai fidel, înţelegi…

— Şi doamnele spartane cum erau? Unchiul tău Berton ţi-a vorbit şi despre ele? întrebă curioasă Adela.

Sora mai mică a lui Duncan stătea pe marginea patului, în timp ce Madelyne îi aranja mobila din cameră. Încetase orice încercare de a o mai convinge că nu era deloc normal să lucreze ca o slugă. Noua ei prietenă era îndărătnică, aşa că n-avea niciun rost să insiste.

Trecuseră trei săptămâni şi mai bine de la confruntarea lor. O dată ce Adela spusese adevărul, durerea şi vinovăţia i se mai uşuraseră. În privinţa asta, Madelyne avusese dreptate. Iar faptul că nu păruse şocată o ajutase de asemenea pe Adela. Madelyne o înţelegea, dar

nu arăta că i-ar fi fost milă de ea.

Întrerupându-se din curăţenie, Madelyne se rezemă în coada măturii.

— Văd că ţi-am cucerit interesul, remarcă ea. Cred că doamnele spartane erau foarte nedemne. Trebuie să fi fost la fel de îngrozitoare ca bărbaţii lor, Adela. Altfel, cum s-ar fi înţeles cu ei?

Adela chicoti. Transformarea prin care trecuse era foarte îmbucurătoare. În ochi îi licărea o luminiţă, şi zâmbea din ce în ce mai des.

— Acum, că a sosit preotul cel nou, trebuie să avem grijă să nu vorbim aşa în faţa lui, şopti ea.

— Încă nu l-am cunoscut, răspunse Madelyne, deşi aştept cu nerăbdare. E vremea ca fraţii Wexton să aibă un om al lui Dumnezeu care să se îngrijească de sufletele lor.

— Au mai avut şi înainte, spuse Adela. Dar când părintele John a murit, şi apoi biserica a luat foc, nimeni nu s-a mai preocupat de asta.

Ridică din umeri, apoi îi ceru:

— Mai povesteşte-mi despre spartani, Madelyne.

— Ei bine, probabil că toate doamnele se îngrăşau încă de pe la vârsta de doisprezece ani, deşi asta e doar o bănuială, n-am auzit-o de la dragul meu unchi. Ştiu însă că nu se culcau doar cu câte un singur bărbat.

Adela o privi cu gura căscată, iar Madelyne dădu din cap, mulţumită de reacţia ei.

— Cu mai mulţi o dată? întrebă Adela în şoaptă, roşind de stânjeneală.

Madelyne îşi muşcă buza, întrebându-se dacă s-ar fi putut una ca asta.

— Nu cred, răspunse ea în cele din urmă.

Stătea întoarsă cu spatele spre uşă, iar Adela o privea, aşa că niciuna nu-l observa pe Duncan, care apăruse în pragul uşii deschise.

Tocmai se pregătea să-şi anunţe prezenţa, când

Madelyne vorbi din nou.

— Nu cred că e posibil să zaci pe spate cu mai mulţi bărbaţi deasupra ta în acelaşi timp, recunoscu ea.

Adela chicoti. Madelyne ridică din umeri. Duncan îşi dădu ochii peste cap.

După ce rezemă mătura de perete, Madelyne îngenunche în faţa cufărului.

— Pe ăsta va trebui să-l golim, dacă vrem să-l mutăm în alt loc, spuse ea.

— Mai întâi termină-ţi povestea, insistă Adela. Povesteşti cele mai neobişnuite lucruri, Madelyne.

Duncan vru iar să le întrerupă, apoi se răzgândi. I se trezise curiozitatea.

— În Sparta nu exista burlăcie. Ar fi fost o crimă să nu te căsătoreşti. Străzile s-ar fi umplut de femei nemăritate, care mergeau în căutarea bărbaţilor neînsuraţi şi, când îi găseau, s-ar fi năpustit asupra lor.

— S-ar fi năpustit? repetă Adela.

— Da, i-ar fi luat cu asalt, stâlcindu-i în bătaie! strigă Madelyne din cufăr, unde-şi vârâse capul şi umerii. E adevărat ce-ţi spun! adăugă ea.

— Şi altceva?

— Ştiai că tinerii erau închişi într-o cameră întunecoasă, împreună cu femei pe care nu le mai văzuseră niciodată la lumina zilei, şi trebuiau să… ei, înţelegi tu…

Madelyne trase aer în piept şi strănută, din cauza prafului adunat în cufăr.

— Unele femei năşteau copii încă înainte de a-şi fi văzut soţii la faţă.

Se îndreptă, lovindu-se cu capul de capacul cufărului, şi-şi smulse panglica din păr.

— Sună îngrozitor, dar îţi spun eu: când mă gândesc la fratele tău, Duncan, nu mi-e greu să înţeleg de ce-ar prefera Lady Eleanor o cameră întunecoasă.

Madelyne vorbise în glumă, dar Adela scoase o

exclamaţie deznădăjduită. Tocmai îl observase pe Duncan, care stătea rezemat de uşorul uşii.

Înţelegându-i greşit reacţia, Madelyne îşi regretă imediat cuvintele.

— Vorbim aiureli, declară ea. Duncan e stăpânul tău, la urma urmei, şi-ţi mai e şi frate, aşa că n-am dreptul să te tachinez în legătură cu el. Îmi cer iertare.

— Te iert.

Cel care o ierta era Duncan. Madelyne fu atât de surprinsă de glasul lui bubuitor, încât se lovi iar la cap, când se întoarse să-l privească.

— De când stai aici? îl întrebă, înroşindu-se ruşinată, în timp ce se ridica.

Duncan nu-i răspunse. Stătea pe loc, nemişcat, alarmând-o şi mai mult. Madelyne îşi netezi rochia, observă o pată mare deasupra mijlocului şi şi-o acoperi cu mâinile. O şuviţă de păr i se legăna în faţa ochiului stâng, dar nu putea să şi-o dea la o parte, ca să nu descopere pata. Încercă să-şi readucă aminte că era doar captiva lui, iar el, cel care o ţinea prizonieră. Ce importanţă avea dacă avea ţinuta în neorânduială sau nu? Îşi suflă părul din ochi, încercând să-i arunce o privire senină.

Eşua lamentabil, iar Duncan, ghicindu-i intenţiile, zâmbi. Îi era tot mai greu să-şi ascundă gândurile. Acest fapt îi plăcea aproape la fel de mult ca înfăţişarea ei neîngrijită.

Madelyne crezu că făcea haz pe seama rochiei ei pătate, iar Duncan îi întări această părere, măsurând-o cu privirea de sus şi până jos. Zâmbi şi mai larg, arătându-şi crestătura atrăgătoare din obraz.

— Du-te sus în camera ta, Madelyne, şi stai acolo până am să te chem eu.

— Pot mai întâi să-mi termin treaba? întrebă ea, pe un ton cât mai umil.

— Nu.

— Duncan, Adela voia să-şi aranjeze camera, ca să arate mai…

Doamne, voia să-i spună că Adela voia să aibă o cameră la fel de plăcută ca odaia din turn. Atunci, ar fi aflat ce făcuse şi din nou i-ar fi venit dracii.

Aruncă o privire spre Adela. Biata fată îşi ţinea mâinile încleştate, cu privirea în pământ.

— Adela, ai uitat să-l saluţi pe fratele tău aşa cum se cuvine, îi atrase ea atenţia.

— Bună ziua, my lord, şopti numaidecât Adela, fără să-l privească pe Duncan.

— Îl cheamă Duncan. Baron sau nu, e fratele tău.

Apoi se întoarse spre Duncan, privindu-l încruntată, ca să nu se răstească la sora lui.

Văzându-i expresia, Duncan înălţă o sprânceană. Când Madelyne arătă cu capul spre Adela, ridică din umeri. Nu avea nici cea mai vagă idee ce încerca să-i spună.

— Ei? Nu-ţi saluţi sora, Duncan?

Oftatul lui ricoşă din pereţi.

— Îmi dai lecţii? o întrebă.

Părea iritat. Madelyne ridică din umeri.

— Nu-ţi dau voie s-o sperii pe sora ta, declară ea, fără să se poată stăpâni.

Lui Duncan îi veni să râdă. Va să zică era adevărat, aşa cum spuseseră Gilard şi Edmond. Sfioasa Madelyne devenise apărătoarea Adelei. O pisicuţă încercând s-o ocrotească pe alta – atâta doar că acum Madelyne se purta mai degrabă ca o tigroaică, îşi spuse el. În ochi îi scăpărau flăcări albastre, şi o, cât mai încerca să-şi ascundă de el furia!

Duncan îi aruncă o privire din care se înţelegea clar ce părere avea despre ordinul ei. Apoi se întoarse către sora lui, salutând-o:

— Bună dimineaţa, Adela. Te simţi bine azi?

Adela dădu din cap, apoi ridică privirea spre fratele ei,

zâmbind. Duncan înclină şi el capul, surprins că acel salut simplu îi putea schimba aşa starea de spirit.

Apoi se întoarse să plece, hotărât să se îndepărteze cât mai mult de plăpânda lui soră, înainte de a-i spune Madelynei ce avea de spus.

— Nu s-ar putea ca Madelyne să stea aici şi…

— Adela, te rog să nu discuţi ordinul fratelui tău, o întrerupse Madelyne, de teamă ca Duncan să nu ajungă la capătul răbdării. N-ar fi onorabil, adăugă ea, cu un zâmbet încurajator.

Apoi îşi ridică poalele şi-l urmă grăbită pe Duncan, mai spunând peste umăr:

— Sunt sigură că are motive întemeiate.

Fu nevoită să alerge ca să-l ajungă din urmă.

— De ce trebuie să mă întorc în turn? îl întrebă, când fu sigură că Adela nu-i mai auzea.

Ajunseseră pe scară, iar Duncan se întoarse spre ea. Îi venea s-o zgâlţâie, dar îi atrase atenţia mânjitura de praf de pe nasul ei, şi i-o şterse cu degetul mare.

— Eşti murdară pe faţă, Madelyne. Da, acum nu mai eşti desăvârşită. Unde ai zice să te-arunc, pe fereastră, sau într-o prăpastie?

Madelyne avu nevoie de un moment pentru a înţelege ce voia să spună Duncan.

— Spartanii nu-şi aruncau prinşii pe fereastră, răspunse ea. Doar pe copiii diformi. Erau războinici viteji, dar cu inimi negre, mai adăugă.

— Şi domneau cu autoritate deplină, completă Duncan.

Încet, degetul mare îi coborî spre buza ei de jos. Nu se putu abţine s-o mângâie.

— Şi fără pic de îndurare.

Madelyne nu mai putea să se mişte din loc. Îl privi în ochi, încercând să urmărească firul conversaţiei.

— Fără îndurare?

— Da, aşa cum trebuie să domnească un conducător.

— Nu-i adevărat, şopti ea.

Duncan dădu din cap.

— Spartanii erau neînvinşi.

— Vezi tu acum pe-aici vreun spartan, Duncan?

Drept răspuns, baronul ridică din umeri, deşi nu-şi putu stăpâni zâmbetul.

— Or fi fost ei neînvinşi, dar până acum au murit cu toţii.

Doamne, îi tremura vocea… Ştia destul de bine motivul. Duncan o privea atât de insistent, şi o trăgea încet spre el.

Avu parte de o dezamăgire. N-o sărută.

Madelyne oftă.

— Madelyne, n-am să mă mai stăpânesc multă vreme, şopti Duncan.

Îşi ţinea capul aplecat, cu gura la doar câteva degete de a ei.

— Nu? întrebă Madelyne, din nou cu răsuflarea tăiată.

— Nu, n-am s-o fac, mormăi el.

Acum părea furios. Madelyne clătină din cap, nedumerită.

— Duncan, te-aş lăsa să mă săruţi, îi spuse ea. Nu e nevoie să ţi-o refuzi.

Drept răspuns, Duncan o înhăţă de mână şi o trase după el pe scară, spre turn.

— N-ai să mai fii mult timp captivă aici, anunţă el.

— Atunci, recunoşti că ai făcut o greşeală aducându-mă aici? îl întrebă Madelyne.

În voce i se distingea teama.

— Madelyne, eu nu fac niciodată greşeli.

Nu se ostenise s-o privească, şi nu mai scoase o vorbă până când ajunseră la uşa camerei ei. Când Duncan întinse mâna spre clanţă, Madelyne blocă uşa, rezemându-se de ea.

— Pot să-mi deschid şi singură uşa, spuse, iar tu sigur faci greşeli. Eu am fost cea mai mare greşeală din viaţa ta.

Nu voise să formuleze fraza astfel. Dumnezeule, se insultase singură!

Duncan zâmbi. Apoi o dădu la o parte şi deschide uşa odăii. Madelyne se repezi înăuntru, încercând să trântească uşa în urma ei.

N-o lăsă. „Grăsimea a ajuns în foc”, îşi spuse Madelyne, pregătindu-se să-i îndure reacţia la vederea schimbărilor pe care le făcuse.

Lui Duncan nu-i venea să-şi creadă ochilor. Madelyne transformase chilia goală într-o odaie îmbietoare. Pereţii fuseseră văruiţi, iar pe cel din faţa lui se afla o tapiserie mare bej. Imaginile povesteau ultima bătălie din invazia lui William, în culori vii, cu ostaşii brodaţi în fir roşu şi albastru. Era un desen simplu, dar plăcut.

Patul era acoperit cu o pătură albastră. În cealaltă parte se aflau două jilţuri mari, ambele acoperite cu perne roşii, stând oblic în faţa căminului, cu câte un taburet pentru picioare în faţă. Duncan observă o tapiserie neterminată sprijinită de unul dintre scaune. Firele cafenii atârnau până pe pardoseală. Conturul desenului era suficient de clar ca să-şi dea seama ce avea să reprezinte. Era forma lupului închipuit al Madelynei. Un muşchi de pe obraz îi tresări. De două ori. Madelyne nu era sigură ce însemna acest lucru. Aşteptă, înfierbântându-şi temperamentul pentru o replică usturătoare, când Duncan avea să-nceapă să strige la ea. Duncan nu scoase o vorbă. Se întoarse şi ieşi, închizând uşa după el. Mirosul de trandafiri îl urmă în jos pe scară. Îşi ţinu cumpătul până ajunse la intrarea în sală. Gilard îl văzu şi imediat se apropie grăbit, dornic să-i vorbească. Pe un ton plin de însufleţire tinerească, îl întrebă:

— Lady Madelyne a început să primească vizitatori în dimineaţa asta?

Mugetul lui Duncan se auzi tocmai până în turn.

Fratele său făcu ochii mari. Niciodată nu-l mai auzise pe Duncan urlând aşa. Edmond intră în hol tocmai la timp pentru a-l vedea ieşind.

— Ce l-a înfuriat aşa? întrebă Gilard.

— Nu ce, Gilard – cine! îl corectă Edmond.

— Nu înţeleg…

Edmond zâmbi, apoi îşi bătu fratele pe umăr.

— Nici Duncan nu înţelege, dar pun prinsoare c-o să înţeleagă destul de curând.

CAPITOLUL 13

Madelyne lucra la tapiserie, dar mintea nu-i stătea la muncă; îşi tot repeta cuvintele lui Duncan. Ce voise să spună când îi zisese că n-avea să mai fie captivă multă vreme?

Ştia că trebuia să se confrunte cu el în curând. Se purtase ca o laşă şi era destul de cinstită ca să recunoască adevărul. Îi era frică să-i audă răspunsurile.

Deodată, uşa se dădu de perete, şi în cameră năvăli Adela. Sora mai mică a lui Duncan era teribil de deznădăjduită. Părea gata să plângă.

Madelyne sări în picioare.

— Cine te-a necăjit aşa? vru ea să ştie, convinsă deja că Duncan era vinovatul.

Adela izbucni în lacrimi. Madelyne se grăbi să închidă uşa, apoi o conduse la un scaun.

— Stai jos şi linişteşte-te. Nu poate fi ceva chiar atât de îngrozitor.

În sinea ei, se ruga să aibă dreptate.

Adela dădu din cap, dar după ce ridică privirea spre Madelyne, începu să plângă din nou. Madelyne se aşeză pe

scaunul din faţa ei aşteptând cu răbdare.

— Fratele tău a trimis nişte oameni după tine, Madelyne. Duncan l-a primit pe mesager înăuntru. De-asta ţi-a poruncit să stai în camera ta. Nu voia ca ostaşul să te vadă.

— De ce? Toată lumea ştie că sunt prizonieră aici. Louddon…

— Nu m-ai înţeles, o întrerupse Adela. Edmond i-a spus lui Gilard că probabil Duncan nu voia ca mesagerul să vadă că eşti tratată bine.

Făcu o pauză, ştergându-se la ochi cu manşeta de la mâneca rochiei.

— Eşti şi tu de acord c-ai fost tratată bine, nu-i aşa, Madelyne?

— Dumnezeule mare, şi de-asta plângi? exclamă Madelyne. Sigur c-am fost tratată bine. Uită-te numai în jurul tău, Adela, adăugă ea cu un uşor zâmbet. Nu arată camera mea destul de confortabilă?

— N-ar fi trebuit să ascult ce-i spunea solul lui Duncan, dar am ascultat. Erau acolo şi Gilard şi Edmond, şi au auzit şi ei fiecare cuvânt. Duncan nu le-a cerut să plece. Iar pe mine nu m-a observat nimeni, Madelyne. Sunt sigură.

— Mesagerul venise de la rege sau de la fratele meu? întrebă Madelyne.

În sinea ei, era extrem de alarmată, dar ştia că trebuia să-şi ascundă de Adela teama. Fata depindea de forţa ei, şi n-o putea lăsa singură tocmai acum.

— Nu ştiu de la cine era solia, răspunse Adela. N-am auzit de la început ce spunea.

— Atunci, spune-mi măcar ce-ai auzit, îi ceru Madelyne.

— Trebuie să fii dusă numaidecât la curtea regelui, mesagerul a spus că, şi dacă ai fost… pângărită…

Vocea i se frânse, şi făcu o pauză ca să se reculeagă. Madelynei îi venea s-o ia de umeri şi s-o zgâlţâie până afla

de la ea toată povestea.

— Urmează să te măriţi de îndată ce ajungi la Londra.

— Înţeleg… şopti Madelyne. Mă aşteptam, Adela. Ştiam că Louddon avea să facă ceva. Ai auzit numele bărbatului cu care urmează să mă mărit?

Adela dădu din cap.

— Morcar.

Şi-şi acoperi faţa cu mâinile, izbucnind într-un plâns nestăpânit. Acum nu mai era nevoie ca Madelyne să-şi ascundă expresia. Îi venea să verse.

— Şi Duncan ce-a spus, Adela? abia reuşi ea să bâiguie. Ce i-a răspuns mesagerului? A fost de acord?

— N-a scos o vorbă. Soldatul a dat citire soliei, apoi s-a întors la ceilalţi, care-l aşteptau dincolo de ziduri.

— Câţi ostaşi a trimis Louddon?

— Nu ştiu, şopti Adela. După ce solul a plecat, Edmond şi Gilard au început să strige unul la altul. Duncan nu spunea nimic. Stătea doar nemişcat, în faţa focului, cu mâinile la spate.

— Se separă… remarcă Madelyne.

— Nu înţeleg.

— Fratele tău trebuie să aibă două poziţii în casa asta, Adela. E şi baron, şi frate. Îmi dau seama în legătură cu ce se certau Gilard şi Edmond. Edmond voia să-i fiu dată lui Louddon cât de curând posibil, în timp ce Gilard susţinea să se lupte ca să mă ţină aici.

Adela începuse să clatine din cap încă înainte ca Madelyne să fi terminat cu supoziţiile.

— Ba, Edmond nu vrea să fii dată pe mâna oamenilor lui Louddon, o contrazise ea.

— Edmond m-a apărat?

— Da. Şi, a propus ca eu să fiu trimisă la sora mea, Catherine, într-o scurtă vizită. E îngrijorat că toate astea vor fi prea tulburătoare pentru mine. Dar eu nu vreau să plec nicăieri. Catherine e mult mai mare decât mine, iar soţul ei

e un om foarte neobişnuit…

Madelyne se ridică şi porni încet spre fereastră. Deschise obloanele şi se uită afară în sălbăticie. Ştia că trebuia să-şi potolească furia care-i clocotea în suflet.

— Ştiai, Adela, că la spartani copiii erau luaţi de mici de lângă mamele lor şi duşi să trăiască alături de soldaţi? Băieţaşii erau învăţaţi să fure. Îndemânarea hoţilor era considerată o mare iscusinţă.

— Madelyne, ce tot spui? De poveşti îţi arde ţie acum?

Încet, Madelyne se întoarse, fără să-şi ascundă lacrimile care-i şiroiau pe obraji. Adela n-o mai văzuse niciodată plângând, şi o privi uimită.

— În poveştile de demult îmi găsesc alinarea, Adela. Îmi sunt familiare. După ce mă liniştesc, am să pot chibzui limpede. Şi atunci, voi putea hotărî ce e de făcut.

Uluită de durerea pe care o vedea în ochii prieteni sale, Adela nu putu decât să dea din cap.

Madelyne se întoarse iar spre fereastră, privind spre creasta de jos. „Cine îi va da de mâncare lupului în lipsa mea”? se întrebă ea. Curios, în minte i se ivi imagina lui Duncan.

— Unchiul meu şi cu mine stăteam seară de seară în faţa focului, la moşia Grinsteade. Baronul Morton era foarte bătrân. Pe urmă, au venit să stea cu noi şi părinţii Robert şi Samuel. Se înţelegeau bine, dar eu eram singura care juca şah cu Baronul Morton. Trişa, ceva de speriat! Unchiul spunea că nu era un păcat, doar un comportament strengăresc şi mofturos, fiindcă era aşa de bătrân.

Mult timp, Madelyne nu mai scoase o vorbă. Privea afară, în noapte, în timp ce Adela privea focul.

De data asta, nu mai mergea. Madelyne nu reuşea să-şi recapete controlul. Simţea cum îşi pierdea cumpătul. Înăuntrul ei se înteţea furia.

— Trebuie să găsim pe cineva care să te apere, şopti Adela.

— Dacă sunt silită să mă întorc la Londra, praful se va alege de toate planurile mele. Voiam să mă duc în Scoţia. Edwythe m-ar fi primit cu bucurie în casa ei.

— Dar, Madelyne, în Scoţia…

Adela se pregătea să-i explice că în Scoţia locuia Catherine, care era măritată cu un văr al regelui ţării.

Nu apucă să-i spună.

— De ce Dumnezeu îmi pasă mie că mi se dau planurile peste cap? Louddon mă va ucide, sau mă va da lui Morcar, după care Morcar mă va ucide el.

Râse aspru, făcând-o pe Adela să simtă un fior prin picioare.

— Nici acum nu-mi vine să cred că Louddon îşi mai bate capul cu mine. Când s-a luat după Duncan, care-i distrusese fortăreaţa, am crezut că voia doar să se răzbune. Acum, însă, a trimis după mine…

Făcu o pauză, clătinând din cap.

— Nu înţeleg nimic.

Înainte ca Adela s-o poată consola, Madelyne se întoarse dintr-odată, pornind spre uşă.

— Madelyne, trebuie să rămâi aici! Duncan nu ţi-a dat permisiunea…

— Trebuie să-mi găsesc un protector, Adela, nu aşa se face? strigă ea peste umăr. Ei bine, Duncan e destul de potrivit pentru treaba asta.

— Ce vrei să faci?

— Fratele tău îi va alunga pe oamenii lui Louddon, şi mă duc să i-o spun chiar acum.

Adela nu mai apucă să spună nimic. Prietena ei ieşise deja pe uşă şi cobora în goană treptele.

— Madelyne, vrei să-l înveţi pe fratele meu ce să facă? întrebă Adela, alergând după ea, îngrijorată.

— Da! strigă Madelyne.

Adela fu nevoită să se aşeze pe trepte. Era uluită de schimbarea petrecută cu Madelyne. Buna ei prietenă îşi

pierduse minţile. O privi cum cobora mai departe pe scara circulară, cu părul fluturându-i în urmă. Abia când dispăru la etajul următor, Adela îşi dădu seama că ar fi trebuit s-o ajute. Oricât o înspăimânta gândul, era hotărâtă să-l înfrunte pe Duncan alături de Madelyne. Ar fi fost în stare chiar şi să-l sfideze.

Madelyne ajunse la intrarea în sală şi se opri să-şi tragă respiraţia. Edmond şi Gilard stăteau aşezaţi faţă-n faţă, la masă. Duncan stătea cu spatele spre uşă, drept în faţa focului învăpăiat.

Edmond tocmai termina de vorbit, iar Madelyne îi auzi doar ultimele cuvinte:

— Atunci, ne-am înţeles: Duncan o s-o ia…

Imediat, Madelyne se repezi să tragă concluzia că toţi se învoiseră să le-o dea oamenilor lui Louddon.

— Nu mă duc nicăieri!

Strigătul ei le atrase pe loc atenţia. Duncan se răsuci încet, privind-o. Madelyne se uită lung la el, apoi întoarse capul spre fraţii lui. Gilard avu îndrăzneala să zâmbească, ca şi cum izbucnirea ei l-ar fi amuzat, în timp ce Edmond, fără să se dezmintă, se încruntă.

Duncan nu avu nicio reacţie. Ridicându-şi fustele, Madelyne merse încet până în faţa lui.

— M-ai capturat, Duncan. A fost decizia ta. Acum, am luat şi eu o decizie. Rămân captivă. E destul de clar?

În ochii lui se citi surprinderea. Când văzu că nu făcea decât s-o privească în continuare, Madelyne crezu că voia s-o sperie. Ei bine, de data asta n-avea să-i mai meargă.

— N-ai să scapi de mine, Duncan.

La naiba, îi tremura vocea!

Edmond se ridică, răsturnându-şi scaunul, cu un zgomot care-i atrase Madelynei atenţia. Cu mâinile în şolduri, fata porni spre masă.

— Poţi să nu te mai încrunţi aşa, Edmond, altfel jur pe Dumnezeu c-am să-ţi dau una!

Gilard o privea. Niciodată n-o mai văzuse atât de furioasă. Chiar credea că Duncan ar fi trimis-o înapoi la Louddon? Acest gând îl făcu să zâmbească. Era clar că nu-l cunoştea prea bine pe Duncan, şi nu era conştientă nici de propria ei importanţă. Nu-şi putu stăpâni râsul.

Auzindu-l, Madelyne se întoarse spre el, la fel de încruntată.

— Te amuză ceva, Gilard?

Gilard făcu greşeala de a da din cap. Ridică privirea tocmai la timp ca s-o vadă aruncând spre el un ulcior cu bere. Gilard se feri, iar când Madelyne ridică altul, Edmond întinse braţul peste capul ei şi i-l luă din mână. Madelyne îi dădu un brânci puternic cu şoldul, iar fratele cel mijlociu îşi pierdu echilibrul şi căzu de pe marginea platformei.

Şi-ar fi putut amortiza căderea, dacă nu i se încurca taburetul printre picioare. Madelyne îl privi cum se chinuia să se ridice, înainte de a se întoarce iar spre Gilard.

— Să nu mai râzi niciodată de mine! îi porunci ea.

— Madelyne, vino aici, o chemă sever Duncan. Stătea rezemat de consolă şi părea destul de plictisit ca să adoarmă.

Madelyne se supuse fără crâcnire, şi abia când ajunse pe la jumătatea încăperii îşi dădu seama ce făcea. Se opri, clătinând din cap.

— Nu mai primesc ordine de la tine, Duncan. N-ai nicio putere asupra mea. Pentru tine, nu sunt decât o momeală. Ucide-mă dacă vrei. Prefer asta, decât să fiu trimisă înapoi la Louddon.

Unghiile i se înfigeau în palme. Nu-şi putea stăpâni tremurul mâinilor.

Duncan nu-şi lua o clipă privirea de la ea.

— Edmond, Gilard, lăsaţi-ne acum, le ceru el încet, dar tăios. Şi luaţi-o şi pe sora voastră cu voi.

Adela stătuse ascunsă după perete, lângă intrare. Când auzi ordinul lui Duncan, se repezi în cameră.

— Aş dori să rămân aici, Duncan. Poate că Madelyne are nevoie de mine.

— Ai să te duci cu fraţii tăi, declară Duncan. Tonul îi devenise mult mai rece, retezând categoric orice altă replică.

Gilard o luă pe Adela de braţ.

— Dacă vrei să mai rămân, Madelyne…

— Nu-l contrazice pe fratele tău! îl întrerupse Madelyne, strigând fără voia ei.

Adela începu să plângă, făcând-o să se înfurie iar. O bătu pe umăr, dar de zâmbit, nu reuşi.

— N-am să mă mărit cu Morcar, spuse ea. De fapt, n-am să mă mărit cu nimeni.

— Ba ai să te măriţi, replică Duncan, cu un zâmbet pe buze.

Madelyne avu senzaţia că o pălmuise. Făcu un pas înapoi, clătinând din cap.

— Nu mă mărit cu Morcar.

— Da, nu cu el te măriţi.

Răspunsul lui o făcu să tacă, nemaiînţelegând nimic.

Duncan îşi privi fraţii cum mergeau cu Adela spre uşă. Toţi trei păşeau agale, ca şi cum ar fi avut nişte platoşe ţintuite de tălpi. Se vedea clar că voiau să audă cât mai mult din discuţia lui cu Madelyne. Duncan punea pe umerii ei vina nesupunerii lor neaşteptate. Da, numai ea era cauza. Înainte de a apărea Madelyne în viaţa lor, fuseseră destul de înţelegători.

Dar, din clipa când Lady Madelyne pusese piciorul în casa lui, totul şi toate se întorseseră cu susu-n jos.

Duncan îşi spuse că nu-i plăceau schimbările, deşi recunoştea că mai urmau şi altele. Era convins că avea să întâmpine rezistenţă, mai ales din partea lui Gilard. Fratele cel mai tânăr era principalul aliat al Madelynei. Duncan oftă. Prefera oricând o luptă, decât problemele de familie.

— Edmond, găseşte-l pe preotul nostru cel nou şi adu-

l la mine! strigă el dintr-odată.

Edmond se întoarse, cu o privire întrebătoare.

— Numaidecât! se răsti Duncan.

Glasul lui rece o îngheţă pe Madelyne până-n măduva oaselor. Se întoarse spre Edmond să-i spună ceva, dar următoarea poruncă a lui Duncan o opri.

— Şi să nu-ndrăzneşti să-i ceri să nu mă asculte, Madelyne, că de nu, aşa să-mi ajute Dumnezeu, te înşfac de părul ăla roşu şi-ţi leg gura cu el!

Madelyne scoase o exclamaţie de indignare. Satisfăcut, Duncan crezu că o făcuse să-ţi dea seama cât de vulnerabilă îi era poziţia. Dorea să şi-o supună, căci avea nevoie de docilitatea ei pentru ceea ce se pregătea.

Când Madelyne porni spre el, cu o expresie ucigaşă în ochi, Duncan ajunse la concluzia că ameninţarea nu avusese prea mult efect; numai docilă nu părea.

— Cum îndrăzneşti că mă insulţi aşa? strigă ea. Părul meu nu e roşu, dracului, şi-o ştii foarte bine! E castaniu! E un ghinion să ai părul roşcovan, iar eu nu-l am!

Nu-i venea să creadă ce auzea. Contradicţiile ei deveneau tot mai frecvente.

Madelyne se opri din mers la un pas în faţa lui. Destul de aproape ca s-o înhaţe, îşi spuse Duncan.

— Insultele tale nu mai cunosc margini, îi spuse ea.

În clipa următoare, începu să plângă. Nu-l mai putea privi, şi din acest motiv, cu siguranţă, îl lăsă s-o cuprindă în braţe.

— N-ai să te întorci la Louddon, Madelyne, spuse el, cu un glas morocănos.

— Atunci, am să stau aici până la primăvară.

Edmond apăru în uşă, împreună cu preotul cel nou.

— A venit Părintele Laurance, anunţă el.

Madelyne se desprinse din braţele lui Duncan, întorcându-se spre preot. Văzu cu surprindere că era foarte tânăr, şi-i părea vag familiar, deşi nu ştia unde l-ar mai fi

putut întâlni. Foarte puţini preoţi tineri veneau în vizită la unchiul ei Berton.

Clătină din cap, spunându-şi că n-avea unde să-l fi văzut.

Deodată, Duncan o trase lângă el. Preotul părea îngrijorat. Nu arăta foarte atrăgător, având chipul ciupit de vărsat şi un aspect neîngrijit.

Gilard năvăli şi el în sală, cu o expresie în care se citea că era gata să se ia la bătaie.

— Duncan, eu am să mă însor cu Lady Madelyne! Sunt gata să fac sacrificiul ăsta! anunţă el.

Era roşu la faţă şi folosise anume cuvântul „sacrificiu”, pentru ca Duncan să nu ghicească profunzimea sentimentelor lui faţă de Madelyne.

Cum Duncan nu-i răspunse imediat, adăugă:

— Mi-a salvat viaţa!

Duncan ştia prea bine ce se petrecea în mintea lui Gilard. Fratele lui era străveziu ca apa. Credea că o iubea pe Madelyne.

— Nu-mi veni cu argumente, Gilard. Hotărârea mea e luată, şi am s-o onorez. Înţelegi ce-ţi spun, frate?

Glasul lui Duncan era scăzut dar ameninţător, iar Gilard, după ce scoase un oftat sonor şi furios, dădu încet din cap.

— N-am să te sfidez.

— Căsătorie? şopti Madelyne, ca şi cum ar fi rostit o blasfemie.

Următorul cuvânt îl răcni:

— Sacrificiu?!?

CAPITOLUL 14

— Nu mă mărit cu nimeni...

Madelyne voise să strige, dar cuvintele îi ieşiseră în şoaptă. N-avea ce face, căci înţelesese în sfârşit ce intenţiona Duncan. Poate că Gilard nu-i nesocotea decizia, dar ea, cu siguranţă, avea s-o facă.

Duncan părea hotărât. Fără să ia în seamă eforturile Madelynei de a scăpa de el, îi făcu semn preotului să înceapă ceremonia.

Părintele Laurance era atât de stânjenit, încât nici măcar cele mai simple fraze nu şi le putu aminti bine, iar Madelyne era aşa de indignată, că nu-i dădea nici cea mai mică atenţie. Ţipa într-una la omul care o strângea cu braţul mai-mai să-i taie răsuflarea.

Când îl auzi pe Duncan făgăduind s-o ia de soţie, clătină din cap. Apoi, preotul o întrebă dacă şi ea îl lua pe Duncan de bărbat. Madelyne răspunse pe dată:

— Ba, nu-l iau!

Lui Duncan puţin îi păsă de răspunsul ei. O strângea atât de tare, încât Madelyne credea că voia să-i zdrobească oasele.

Înhăţând-o de păr, Duncan îi trase capul pe spate, silind-o să-l privească.

— Mai răspunde-i o dată, Madelyne, îi ceru el. Expresia din ochii lui fu cât pe ce s-o facă să se răzgândească.

— Mai întâi dă-mi drumul.

Convins că se înduplecase, Duncan o eliberă, cuprinzându-i iar umerii cu braţul.

— Întreab-o din nou, îi spuse el preotului. Părintele Laurance părea gata să leşine.

Bâlbâindu-se, repetă întrebarea.

Madelyne nici nu acceptă, nici nu negă. Rămase mută. N-aveau decât să stea acolo până a doua zi, ce-i păsa ei? Pe ea n-o silea nimeni să participe la toată mascarada.

Nu se aşteptase la intervenţia lui Gilard. Acesta părea

gata să-l ucidă pe Duncan. Când îşi duse mâna la garda spadei, făcând un pas ameninţător înainte, Madelyne scoase o exclamaţie involuntară. Dumnezeule mare, voia să-şi provoace fratele la duel!

— Te iau, Duncan! izbucni ea.

Continuă să-l privească pe Gilard cu ochi mari, îi văzu nehotărârea de pe faţă, şi adăugă:

— De bunăvoie şi nesilită de nimeni.

Mâinile lui Gilard căzură pe lângă trup.

Umerii Madelynei căzură uşuraţi.

Adela trecu între Edmond şi Gilard, zâmbindu-i Madelynei. Edmond zâmbea şi el. Madelynei îi venea să urle la amândoi, dar nu îndrăznea, când vedea cât de înnebunit arăta Gilard.

Preotul oficie în grabă şi restul ceremoniei, iar după ce le dădu o binecuvântare stângace, se scuză şi ieşi, aproape în fugă. Se făcuse verde la faţă. Era clar că se temea de Duncan, iar Madelyne îl înţelegea prea bine.

În sfârşit, Duncan îi dădu drumul. Numaidecât, Madelyne se răsuci spre el.

— Căsătoria asta a fost o prefăcătorie, îi şopti astfel încât Gilard să n-audă. Preotul nici măcar nu ne-a binecuvântat cum se cuvine.

Duncan avu îndrăzneala să-i zâmbească.

— Mi-ai spus că nu faci greşeli niciodată, Duncan, continuă ea. Dar de data asta, e limpede că ai greşit. Ţi-ai distrus viaţa. Şi cu ce scop? Dorinţa ta de a te răzbuna pe fratele meu nu cunoaşte fruntarii, aşa e?

— Madelyne, căsătoria a fost cât se poate de valabilă. Du-te sus şi aşteaptă-mă în camera mea, nevastă. Vin şi eu, curând. Accentuase anume cuvântul nevastă. Madelyne se holbă la el cu uimire. În ochi i se citea o lucire caldă.

În camera lui...?

Tresări când Adela o atinse pe umăr, ca să-i spună că totul avea să fie în regulă. Cu siguranţă, îi era uşor să

vorbească; nu ea se măritase cu un lup.

Trebuia să scape de Wextoni. Avea atâtea lucruri de desluşit... îşi ridică poalele rochiei şi porni încet spre ieşirea din sală.

Când ajunse la uşă, Edmond îi puse mâna pe braţ.

— Aş vrea să-ţi urez bun-venit în familia noastră, îi spuse el.

Chiar părea să vorbească serios. Acest lucru o înfurie pe Madelyne aproape la fel de tare ca zâmbetul lui nesuferit. Ar fi preferat să se uite urât la ea.

— Nu-ndrăzni să-mi zâmbeşti, Edmond, că-ţi dau una. Să vezi numai de nu!

Edmond păru destul de surprins pentru a o face să se mai liniştească.

— Parcă-mi amintesc c-ai ameninţat că mă loveşti tocmai pentru contrariul, Madelyne.

N-avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbea, şi nici nu-i prea păsa, căci mintea-i era ocupată cu alte lucruri, mai importante. Se îndepărtă, mormăind că spera să-i stea cina-n gât, şi ieşi din sală.

Gilard încercă să se ia după ea, dar Edmond îl apucă de braţ.

— Acum e nevasta fratelui tău, Gilard. Respectă-le legătura, spuse el încet, pentru ca Duncan să n-audă. Fratele cel mare le întorsese spatele, privind din nou în foc.

— Aş fi făcut-o fericită, Edmond. Madelyne a avut parte de atâta suferinţă în viaţa ei... Merita puţină mulţumire.

— Eşti orb, frate? N-ai văzut-o cum se uită la Duncan, şi cum se uită şi el la ea? Ţin unul la celălalt.

— Te înşeli. Madelyne îl urăşte pe Duncan.

— Madelyne nu urăşte pe nimeni. Nu-i în stare să urască, îi zâmbi Edmond. Dar nu vrei tu să recunoşti adevărul. De ce crezi că eram aşa de furios pe ea? La naiba, încă de la început am observat. Cât a fost bolnavă,

Duncan nu s-a desprins un moment de la căpătâiul ei.

— Numai fiindcă se simţea răspunzător pentru ea, insistă Gilard.

Fratele cel mic încerca disperat să-şi stăpânească furia, dar argumentele lui Edmond începeau să pară rezonabile.

— Duncan s-a însurat cu Madelyne pentru că aşa a vrut. Ştii, Gilard, e foarte remarcabil că fratele nostru s-a căsătorit din dragoste. În vremurile astea, e o raritate. N-o să se-aleagă nici cu averi, nici cu pământuri – numai cu nemulţumirea regelui.

— N-o iubeşte, mormăi Gilard.

— Ba o iubeşte, îl contrazise Edmond. Numai că încă nu ştie.

* * *

Madelyne era încă destul de îngrijorată. Se întorsese în camera ei tremurând de furie, apoi fusese nevoită să aştepte până i se umplea copaia cu apă. Maude începuse deja pregătirile pentru baia de seară. Zăvorul era în locul unde-l ascunsese, sub pat. După ce-l împinse prin belciugele de fier ale uşii, scoase un oftat de uşurare.

Stătu mult timp în apă, aşteptând să se Liniştească. Şi totuşi, pe toţi sfinţii, după baie nu se simţea cu nimic mai calmă. O munceau grijile.

Îl auzi pe Duncan urcând scara tocmai când ieşea din covată. Cu mâini tremurătoare, îşi luă halatul.

Paşii se opriră. Duncan era chiar în faţa uşii. Madelyne simţi un nou fior de teamă, şi-şi înnodă grăbită cingătoarea halatului, tremurând ca un copil.

— Madelyne, pleacă de la uşă.

Glasul lui suna nespus de blând. Madelyne se încruntă, aşteptând să înceapă ameninţările. Şi de ce-i cerea să nu stea lângă uşă?

Primi răspunsul destul de curând. Zgomotul fu atât de puternic, încât făcu un salt înapoi, lovindu-se cu capul de perete, când zăvorul se rupse ca un vreasc. Şi-ar fi făcut semnul crucii, dacă şi-ar fi putut descleşta mâinile.

Uşa zbură în ţăndări, iar Duncan smulse cu uşurinţă frânturile care mai rămăseseră pe margini.

Era hotărât s-o ducă pe sus în camera lui, dar când o văzu cum se chircise în colţ, i se înmuie inima. Se mai temea şi să nu sară pe fereastră, înainte de a apuca să ajungă la ea. Părea destul de speriată pentru a fi în stare să încerce.

Nu voia s-o sperie. Oftă prelung, deliberat, apoi se rezemă de uşă. Îi zâmbi Madelynei, aşteptând-o să-şi vină în fire.

Avea să folosească raţiunea şi vorbele blânde pentru a o face să vină la el.

— Puteai să ciocăneşti, Duncan.

Schimbarea se produsese într-o clipită. Acum îl privea încruntată, cu o expresie care parcă-i spunea că n-avea de gând să se arunce pe nicio fereastră. S-ar fi putut, totuşi, să-ncerce să-l împingă pe el.

— Şi mi-ai fi deschis uşa, nevastă? o întrebă el, pe un ton ademenitor.

— Nu-mi spune nevastă, Duncan. Am fost silită să rostesc acele legăminte. Şi uită-te ce-ai făcut cu uşa mea. Acum voi fi nevoită să dorm în curent, şi numai din cauza nesocotinţei tale.

— Aha, deci mi-ai fi deschis uşa? zâmbi el.

— Sigur că nu ţi-aş fi deschis-o, Duncan, dar tot trebuia să ciocăneşti, izbucni Madelyne, simţindu-se ca o netoată. Numai de nu s-ar mai fi uitat la ea aşa, de parcă ar fi vrut să…

— Tu n-ai minţit niciodată? o întrebă el, când văzu teama revenindu-i în ochi.

Întrebarea o luă pe nepregătite, aşa cum Duncan şi

urmărise.

— Întotdeauna am spus adevărul, oricât de neplăcut ar fi fost, replică Madelyne. Şi o ştii destul de bine, de-acum.

— Vrei să te duc în camera mea pe umăr, ca pe-un sac de tărâţe, sau vii de bunăvoie, cum se cuvine să facă o nouă nevastă? o întrebă el.

Încet, o întoarse cu faţa, silind-o să-l privească.

— De ce nu mă laşi în pace? întrebă Madelyne, înfruntându-i în sfârşit privirea.

— Am încercat, Madelyne.

Glasul lui părea să sune ca o mângâiere, blând precum adierea verii.

Dintr-odată, o ridică în braţe, zâmbind când o văzu cum îşi înhăţa poala halatului care i se despărţise la genunchi. Fu cât pe ce să-i spună că sfiala ei n-avea niciun rost, de când o îngrijise în timpul bolii. Dar Madelyne îi stătea în braţe ţeapănă ca un vătrai, şi preferă să nu aducă vorba de acel lucru.

Când ajunseră la jumătatea scării, Madelyne îşi dădu seama cât de nepregătită era să-şi petreacă noaptea cu Duncan.

— Mi-am lăsat cămaşa de noapte sus, se bâlbâi ea. Aş putea dormi şi în halatul de zi, dar ăsta-i aşa de gros, şi…

— N-o să ai nevoie de nimic, o întrerupse Duncan.

— Ba o să am, mormăi Madelyne.

Duncan nu-i răspunse. Uşa dormitorului se trânti în urma lor.

O puse pe Madelyne în mijlocul patului şi se întoarse la uşă, unde trase zăvorul.

— Încerci anume să mă sperii? îl întrebă ea, cu o voce înspăimântată.

Duncan clătină din cap.

— Nu vreau să-ţi fie teamă.

Porni spre ea.

— Te prefer neînfricată, deşi înţeleg că unei fecioare îi poate fi frică prima oară.

Nu reuşi s-o liniştească. Madelyne sări numaidecât de pe pat.

— Prima oară?! strigă ea. Duncan, doar n-ai să te culci cu mine!

— Ba da.

— Una-i să fiu forţată să dorm lângă tine, da-n noaptea asta n-o să se întâmple nimic altceva.

— Madelyne, acum suntem căsătoriţi. E firesc ca un soţ şi o soţie să-şi petreacă împreună noaptea nunţii, în acelaşi pat.

— La fel de firesc ca şi a lua o femeie de nevastă cu de-a sila? întrebă ea.

Duncan ridică din umeri. Văzu că părea gata să plângă, aşa că se hotărî s-o întărâte din nou. Prefera furia în locul lacrimilor.

— A fost necesar.

— Necesar? Comod, vrei să spui, nu? Ia zi, Duncan, la fel de necesar va fi şi să mă iei cu forţa în noaptea asta?

Nu-i lăsă timp să-i răspundă.

— Nici măcar n-ai stat să-mi explici motivele acestei căsătorii. E de neiertat ce-ai făcut!

— Chiar te aşteptai să-ţi explic motivele mele? mugi el.

Aproape imediat îşi regretă ieşirea, căci Madelyne se aşezase la loc pe pat, frângându-şi mâinile.

Duncan încercă să se calmeze. Se duse în faţa focului şi, cu o încetineală deliberată, începu să-şi dezlege băierile de la gulerul tunicii. Nu-şi lua o clipă ochii de la Madelyne, ca să se asigure că vedea ce făcea.

— Mă crezi o târfă, izbucni ea dintr-odată. Da, şi că am trăit cu un preot caterisit... Aşa ai spus, Duncan, îi reaminti. Şi că nu vrei să te culci cu o târfă.

Se ruga să aibă dreptate.

Văzând cum încerca să-l influenţeze, Duncan zâmbi.

— Târfele au anumite avantaje pe lângă fecioarele neînvăţate, Madelyne. Iar tu, desigur, înţelegi ce vreau să spun.

Nu, în niciun caz nu înţelegea, dar nu i-o putea spune, nu? Amăgirea începuse să scape de sub control.

— N-au nici nu fel de avantaje, mormăi ea.

— N-aveţi, vrei să spui?

Se lăsă păgubaşă. Nu era o târfă, şi ştia că şi el îşi dădea seama de asta.

Când Madelyne nu-i răspunse, Duncan subînţelese că ar fi fost nevoită să mintă.

— O târfă ştie tot felul de metode pentru a satisface un bărbat, Madelyne.

— Nu-s o târfă, şi-o ştii foarte bine.

Duncan zâmbi. O, cât îi mai plăcea sinceritatea ei! Era un om obişnuit cu trădările, dar ştia cu cea mai mare certitudine că Madelyne nu l-ar fi minţit niciodată.

Îşi scoase şi restul de haine, apoi trecu în cealaltă parte a patului. Madelyne stătea întoarsă cu spatele, iar umerii i se încordară când îl simţi ridicând pătura şi vârându-se în pat.

— Madelyne.

Nu putea suferi felul cum îi rostea numele când era iritat din cauza ei. Duncan prelungea mereu ultima silabă, ca şi cum ar fi chemat-o „Madelane”.

— Nu mă cheamă Lane, bombăni ea.

— Vino-n pat.

— Nu sunt obosită.

Era un răspuns prostesc, dar Madelyne se temea prea tare ca să mai judece. Ar fi trebuit să asculte mai atentă povestirile Martei. Acum era prea târziu.

— Nu ştiu ce să fac…

Şoapta ei chinuită îi sfâşie lui Duncan inima.

— Madelyne, îţi mai aminteşti prima noapte pe care

am petrecut-o împreună în cortul meu?

Glasul îi era blând şi senzual. Madelyne bănui că încerca s-o calmeze.

— În noaptea aceea, ţi-am promis că nu te voi forţa niciodată. Mi-am călcat eu vreodată cuvântul faţă de tine, indiferent în ce privinţă?

— De unde să ştiu eu? replică ea. Niciodată nu mi-ai dat cuvântul tău de cinste.

Se întoarse să vadă dacă voia s-o înhaţe. Aceasta fu o greşeală, căci Duncan nu se ostenise să se acopere cu pătura. Era gol ca un lup. Madelyne apucă pătura şi o aruncă spre el.

— Acoperă-te, Duncan. E indecent să mă laşi să-ţi văd... picioarele.

Roşea din nou. Duncan nu ştia cât timp se mai putea preface nepăsător.

— Te doresc, Madelyne, dar vreau să mă doreşti şi tu. Te voi face să te rogi de mine în genunchi, chiar şi de va trebui să treacă toată noaptea.

— Eu nu mă milogesc niciodată.

— Ai s-o faci.

Madelyne îl privi în ochi, căutând să descopere dacă încerca s-o păcălească sau nu. Dar în expresia lui nu se citea nimic. Îşi muşcă buza de jos, îngrijorată.

— Îmi promiţi? întrebă ea în cele din urmă. Chiar n-ai să mă forţezi?

Duncan nu-şi mai ascunse exasperarea. Totuşi, dădu din cap. Se hotărî ca abia a doua zi să-i spună că nu se cădea să-l pună la îndoială într-un asemenea mod. Deocamdată, avea s-o ierte.

— Am încredere în tine, şopti ea. E ciudat, dar cred că dintotdeauna am avut.

— Ştiu.

Îngâmfarea acestui răspuns o făcu să zâmbească. Apoi oftă uşurată. Se simţea din nou în siguranţă.

— De vreme ce nu mă laşi să-mi aduc cămaşa de noapte, va trebui să folosesc una dintre cămăşile tale, spuse ea.

Şi, fără să-i aştepte permisiunea, se duse la cufăr, îl deschise şi începu să cotrobăiască printre haine, până găsi o cămaşă. Abia o acoperea până la genunchi, şi se grăbi să se vâre sub pături – motiv pentru care se lovi accidental de Duncan.

Duncan n-avea idee ce se petrecea în capul ei. Trecuse mult mai mult timp decât se aşteptase, până s-o convingă să intre în pat. Fu surprins s-o vadă privindu-l, căci se aşteptase să se ascundă sub pătură.

— Noapte bună, Duncan, îi şopti ea, cu un zâmbet.

Dar pentru Duncan atâta lucru era prea puţin.

— Sărută-mă când îmi urezi noapte bună, nevastă.

Vorbea pe un ton arogant, dar Madelyne nu se lăsă atinsă. Îl privi încruntată.

— Te-am şi sărutat de noapte bună, îi reaminti ea, cu glas dulce. A fost un sărut atât de neînsemnat încât l-ai şi uitat deja?

Încerca să-l provoace? Duncan conchise că da, probabil pentru că se simţea în siguranţă. Îi cuprinse talia cu braţul, hotărât să n-o sărute cu forţa, ci doar s-o ţină lângă el până găsea o cale de a o convinge.

Gura i se lăsă peste a ei într-un sărut uşor, menit să-i risipească orice rezistenţă. Îi absorbi oftatul, mângâind-o cu mâna pe gât, în timp ce cu degetul mare îi freca în cerc pielea deasupra pulsului pe care i-l simţea palpitând în venă.

Madelyne voia să se îndese cât mai mult în căldura lui. Sărutul îi dădea o senzaţie minunat de firească. Îl cuprinse cu braţele pe după gât, iar când Duncan îşi manifestă plăcerea printr-un mârâit gros, zâmbi cu buzele lipite de ale lui.

Sărutul deveni fierbinte şi aprig. Madelyne gemu,

apropiindu-se şi mai mult, frecându-i cu degetele de la picioare părul aspru de pe glezne.

Duncan înălţă capul, privind-o. Ochii ei erau îngreunaţi, neguroşi…

— Îţi place să mă săruţi, Duncan?

Nu era pregătit pentru această întrebare şi-i răspunse numai când îşi regăsi graiul.

— Da, Madelyne, îmi place să te sărut.

Apoi zâmbi.

— La fel de mult cum îţi place şi ţie să mă săruţi pe mine.

— Îmi place, şopti ea. Dar mi-e frică…

— Să nu-ţi fie, o linişti Duncan, cu glasul plin de tandreţe. Cuprinde-mă cu braţele.

Tonul îi era stăpânit, iar mâinile, nespus de blânde, când începură să-i mângâie sânii. Abia mai putea aştepta. În străfundurile minţii, ştia că încă nu-i dăduse îngăduinţa. Înălţă capul s-o privească şi-i văzu lacrimile lucind în ochi.

— Vrei să mă opresc?

Chiar în timp ce vorbea, se întrebă cum Dumnezeu ar fi fost în stare să se mai oprească.

— Spune-mi de ce plângi, Madelyne, îi ceru el, prinzându-i cu degetul mare lacrima care i se rostogolise de pe gene.

Nu-i răspunse. Duncan o apucă de păr, brutal. Degetele lui se încleştară între şuviţele mătăsoase.

— Dă-mi cinstea ta, nevastă, acum, cu măsură întreagă. Pot să-ţi văd patima în ochi. Rosteşte cuvintele, Madelyne.

Îi simţea fierbinţeala. Trupul ei se frământa lângă al lui, agitat.

— Nu se cade să te doresc, dar ăsta-i adevărul, şopti Madelyne. Te doresc chinuitor de mult.

— Acum eşti soţia mea, răspunse Duncan, cu glasul răguşit. Faci ceea ce se cade.

Se aplecă şi o sărută din nou, fierbinte, dogoritor, fără nicio reţinere. Madelyne îi răspunse cu aceeaşi pasiune.

— Spune-mi că mă vrei în tine, Madelyne. Acum. Spune-mi.

O privi în ochi, în timp ce-i despărţea încet picioarele cu genunchiul. Înainte ca Madelyne să-i înţeleagă intenţia, mâna lui se strecură în desişul moale de bucle care-i acoperea locul cel mai sensibil, mângâind-o până ajunse fierbinte şi umedă de dorinţă. Şi, tot timpul, îi urmărea reacţiile pline de pasiune.

Degetul lui o penetră încet. Instinctiv, Madelyne se arcui. Era incredibil de arzătoare – iar fierbinţeala aceea îi aparţinea lui.

— Încetează cu chinul ăsta, Duncan. Vino…

Duncan îi gemu numele chiar înainte ca gura lui s-o captureze iar pe a ei. Cât putea de încet, se potrivi între coapsele ei cu piele mătăsoasă, îi ridică şoldurile şi începu s-o pătrundă. Madelyne se răsuci, atrăgându-l spre ea.

Se opri când îi simţi pavăza fecioriei.

— Încercuieşte-mă cu picioarele, gemu el.

Îi şterse cu sărutări încordarea de pe faţă, în timp ce începea să intre.

Madelyne îi încălecă şoldurile, cu un geamăt de voluptate. Ultimul lui gând coerent fu o revelaţie.

CAPITOLUL 15

Duncan se considerase întotdeauna un om practic. Recunoştea că era încăpăţânat, că le ştia numai pe ale lui, dar nu considera defecte aceste trăsături de caracter. Îi plăcea ca zilele să urmeze acelaşi program, convins că previzibilitatea însemna siguranţă şi confort. Ca baron peste un număr atât de mare de oameni, era obligatoriu să-

i păstreze ordinea şi disciplina. Fără un plan bine pregătit pentru fiecare zi, ar fi domnit haosul.

Ha – haos! Acest cuvânt îi amintea lui Duncan de blânda lui soţioară. Deşi n-o spunea prin viu grai, considera că Madelyne dădea un sens nou cuvântului zăpăceală. Numai Dumnezeu ştia cât de dezordonată şi imprevizibilă devenise viaţa lui de când luase hotărârea de a se căsători cu ea. Recunoştea, deşi numai faţă de sine însuşi, desigur, că acea căsătorie era prima faptă nepractică pe care o săvârşise în viaţa lui. Duncan crezuse sincer că şi-ar fi putut continua viaţa fără nicio întrerupere. Mai crezuse şi că o putea ignora pe Madelyne la fel ca înainte de a schimba legămintele matrimoniale. Şi se înşelase amarnic în ambele privinţe.

Madelyne era mult mai încăpăţânată decât crezuse el. Altă scuză nu găsea pentru modul neruşinat în care îi desconsidera poziţia.

Duncan nu putea suferi schimbările. În sinea lui, credea că Madelyne o ştia. Îl privea cu atâta nevinovăţie când îi cerea să nu se mai tot amestece, după care continua nepăsătoare să schimbe încă ceva, şi încă ceva…

Modificările nu erau nici măcar subtile. Cea mai impresionantă, şi care i-ar fi dat cele mai puţine motive de a se plânge, era schimbarea radicală din sala mare. Fără permisiunea lui, Madelyne poruncise ca platforma cea şubredă să fie luată de-acolo. Masa veche şi zgâriată fusese dusă în cazarma soldaţilor, iar un tâmplar construise o masă mai mică, nouă şi imaculată, la comanda Madelynei, fără a-i cere lui Duncan permisiunea.

Madelyne scotea servitoarele din minţi cu crizele ei de curăţenie, cum le numeau ele. Probabil că servitoarele o credeau nebună, deşi niciuna n-ar fi spus aşa ceva în faţa stăpânului. Totuşi, şi Duncan observase cum se grăbea fiecare să îndeplinească ordinele Madelynei, ca şi cum scopul lor cel mai scump ar fi fost acela de a-şi mulţumi

stăpâna.

Podelele fuseseră frecate cu peria, iar pereţii, zugrăviţi şi împodobiţi. Acum deasupra căminului era agăţat un stindard uriaş, de un albastru regal, având brodat cu alb impresionantul blazon al lui Duncan, iar Madelyne pusese două jilţuri cu spătar înalt drept în faţa şemineului. În multe privinţe, sala imita camera din turn. Madelyne îi redusese întinderea, amenajând câteva zone de stat jos. De ce-ar fi vrut cineva să se aşeze în sală, Duncan nu pricepea, şi pace. Deşi arăta atrăgător, sala era făcută doar pentru ca oamenii să mănânce, şi poate să stea în picioare câteva momente în faţa focului, ca să se încălzească. Nimeni nu trebuia să piardă vremea pe-acolo. Şi totuşi, soţia lui nu părea în stare să înţeleagă acest fapt simplu, şi-i transformase sala într-o încăpere care îmbia la trândăveală.

Duncan mai observase şi că ostaşii aveau grijă să-şi cureţe cizmele înainte de a intra în sală. Nu ştia dacă să se bucure sau nu. Până şi războinicii lui respectau edictele tacite ale Madelynei.

Câinii îi dăduseră cel mai mult de furcă. Madelyne îi tot ducea cu forţa la parter, iar câinii se tot întorceau. Dar rezolvase şi această problemă. O dată ce stabilise care animal era şeful haitei, îl ademenise jos legănându-i în faţă o bucată de carne de oaie, după care îl împiedicase să mai urce scara, până se stabilise clar sistemul mâncatului la parter.

Nimeni nu-şi mai arunca peste umăr ciolanele. Madelyne stătea în capul mesei şi le explica dulce tuturor că de-acum încolo aveau să mănânce ca nişte oameni civilizaţi – sau deloc. Soldaţii nu se plânseseră. Păreau la fel de dornici ca servitorii să-i facă pe plac.

Da, acum era mai degrabă tigroaică decât pisicuţă. Dacă găsea că oricare servitor nu se purta respectuos cu un Wexton, îi trăgea o săpunealăde toată frumuseţea.

Dacă stătea să se gândească, Duncan îşi dădea

seama că şi lui îi ţinea predici. Cu el, era puţin mai supusă, dar tot spunea destul de des ce-i trecea prin cap.

Îi contrazicea încontinuu opiniile. Duncan îşi amintea un incident care avusese loc cu o zi înainte, când Madelyne îl asculta vorbind cu Gilard despre Regele William şi fraţii lui, Robert şi Henry. Imediat ce Gilard ieşise din sală, Madelyne îi spusese lui Duncan că era îngrijorată în legătură cu fraţii regelui. Pe un ton foarte autoritar, declarase că nici unuia dintre fraţi nu i se atribuise suficientă responsabilitate. După părerea ei, întrucât cei doi erau atât de desconsideraţi, cu siguranţă avea să-i ajungă nemulţumirea, cauzând probleme pentru rege.

Nu ştia ce vorbea, desigur. Cum ar fi putut o femeie să înţeleagă politica? Duncan îi explicase cu răbdare că fratele cel mai vârstnic, Robert, primise Normandia, pentru numele lui Dumnezeu, o comoară mult mai mare decât Anglia, şi-şi dovedise deja responsabilitatea obţinând din ţară destui galbeni pentru cruciada fratelui său.

Neluându-i în seamă argumentele logice, Madelyne insistase că şi el se purta ca Regele William, pentru că-şi ţinea fraţii sub aripă şi nu-i lăsa să ia nicio hotărâre.

Până la urmă, Duncan o înhăţase-n braţe şi o sărutase. Era singurul mod în care o putuse face să se gândească la altceva – o metodă cât se putea de satisfăcătoare.

Duncan fusese convins că ar fi putut face dragoste pătimaşă cu ea în fiecare noapte, pentru ca apoi, în timpul zilei, să nu-i mai dea atenţie. I se părea destul de rezonabil. Madelyne îşi croise drum până în inima lui, dar asta nu însemna că avea să-i afecteze şi stilul de viaţă.

Adevărul îl sâcâise în tot acel timp, la fel de iritant ca primele tunete în depărtare. Vineri după-amiază, la doar două săptămâni după ce se căsătorise cu Madelyne, izbucni furtuna. O furtună năprasnică.

* * *

Duncan tocmai se întorsese în curtea de sus, când îi atrase atenţia un strigăt al lui Edmond. Se întoarse tocmai la timp pentru a o vedea pe Madelyne mergând spre grajduri. Uşa hambarului era deschisă. Silenus scăpase. Animalul galopa spre Madelyne, cu capul plecat, duruind din copite, gata s-o calce în picioare.

Grăjdarul fugea după cal, cu un căpăstru în mâini, urmat îndeaproape de Anthony. Amândoi strigau spre Madelyne, dar zgomotul copitelor le acoperea glasurile.

— Nu! răcni Duncan, din adâncul sufletului, simţind că i se smulgea inima din piept.

Toţi alergau spre Madelyne, încercând s-o salveze.

Şi nici măcar nu era nevoie.

Madelyne nu observase hărmălaia din jurul ei. Îl privea numai pe Silenus. Se ducea să-l viziteze, cu o gustare în mână, când calul ieşise din grajd, repezindu-se spre ea, iar acum bănuia că voia să-i iasă în întâmpinare.

Silenus fu cât pe ce s-o ucidă. Se stârni un nor de praf, când armăsarul se opri brusc la un pas în faţa ei. Madelyne risipi praful cu mâna, iar Silenus o atinse imediat cu botul, în căutarea bulgărelui de zahăr.

Toţi rămaseră prea uluiţi ca să se mai mişte. Madelyne râse, încântată de efuziunile calului, şi în cele din urmă desfăcu palma, oferindu-i zahărul.

După ce Silenus se ospătă, Madelyne îi văzu pe James şi Anthony în spatele lui. Anthony se sprijinea de grăjdar, ca să nu cadă. Madelyne le zâmbi.

— Te mai supără rana, Anthony? Pari puţin cam palid.

Anthony clătină din cap cu tărie. Apoi Madelyne se întoarse spre James, văzând cu ce ochi sticloşi o privea.

— Va să zică, mieluşelul meu a spart uşa în sfârşit? De mult tot încerca.

Văzând că grăjdarul nu-i răspundea, Madelyne

conchise că era speriat de armăsar.

— Vino, Silenus, cred că l-ai supărat pe James, îl chemă ea, pornind încet spre grajd. Silenus o urmă ascultător.

Duncan vru să pornească după ea, hotărât s-o omoare pentru să-l speriase atât de rău. Constată însă că nu-l ascultau picioarele.

Anthony îi puse o mână pe umăr.

— Voiam să-ţi spun ceva, Duncan.

Duncan îşi privi furios aghiotantul.

— Ce vrei să-mi spui?

— Soţia ta e hotărâtă să-l călărească pe Silenus.

— Doar când oi fi eu mort, să nu mai văd! Anthony avu obraz să zâmbească. Se întoarse, încercând să-şi ascundă chipul.

— Apoi, când nevastă-ta îşi pune ceva în cap, nimic n-o mai poate opri!

— Mi-a distrus cel mai credincios cal! strigă Duncan.

— Chiar aşa, răspunse ostaşul, fără să-şi poată ascunde amuzamentul din glas. Praf ţi l-a făcut.

Duncan clătină din cap.

— Dumnezeule, credeam c-am pierdut-o.

Dar, când îşi privi mâinile şi văzu cum tremurau, se înfurie imediat din nou.

— Am s-o omor. Poţi veni şi tu să vezi, dacă vrei.

Striga iar. Anthony nu se lăsă intimidat. Rezemându-se de perete, întrebă doar atât:

— De ce?

— Ca să te simţi mai bine pe ziua de azi.

La asta, Anthony râse.

— Nu, baroane, voiam să te întreb de ce ai de gând s-o ucizi.

Râsul lui nu-i convenea deloc lui Duncan.

— Cum ţi-ar plăcea ca noua ta sarcină să fie aia de a te îngriji de apă? îl ameninţă el. Te-ai distra bine cărând

găleţi după găleţi la bucătărie? Ar fi o muncă destul de bărbătească pentru tine, Anthony? Era o sugestie umilitoare pentru un oştean de rangul lui Anthony, dar acesta nu păru deloc spăşit.

— Îmi încredinţezi o misiune periculoasă, baroane. Întreabă-l doar pe Ansel ce grea e.

— Ce vrei să spui?

— Mai deunăzi, scutierul tău era să se înece. Tocmai ajunsese pe scară cu troaca în care se adunase apă de ploaie, când l-a lovit o minge între umeri. Şi-a pierdut echilibrul, şi…

Duncan ridică mâna, întrerupându-l. Nu voia să mai audă. Închise ochii, rugându-se să nu-şi piardă răbdarea. Îşi văzuse şi el soţia învăţându-i pe copii un joc nou, în după-amiaza trecută.

Edmond se apropie şi el.

— Ce te amuză aşa, Anthony? întrebă, încă prea zguduit ca să poată găsi ceva hazliu în tot incidentul.

— Stăpânul nostru vrea să-şi omoare nevasta, răspunse Anthony.

Edmond făcu o mutră exasperată.

— Pentru numele înduratului Dumnezeu! mormăi el. Ia uitaţi-vă voi acum la stăpânul nostru, adăugă, zâmbind în sfârşit. Niciun mieluşel n-ar fi în stare să ucidă.

La naiba, umilitor mai era! Se vedea clar că Edmond o auzise pe Madelyne numindu-l pe armăsarul lui „mieluşel”. Toţi auziseră, iar de nu, Edmond avea să le spună cu siguranţă.

— Se pare, Anthony, că prizoniera noastră a prins şi ea pe cineva.

— N-am chef de şaradele tale, Edmond, se răsti Duncan.

— N-ai chef nici să recunoşti că o iubeşti pe Madelyne. Uită-te-n ce hal ai ajuns, frate…

Şi, clătinând din cap, Edmond se îndepărtă încet.

— E uşor să iubeşti o femeie ca Madelyne, baroane, comentă Anthony, când rămaseră iar singuri.

— Uşor? La fel de uşor ca şi să înghiţi o ghioagă.

Erau complet nepotriviţi unul pentru altul. Duncan era rigid ca un trunchi de copac bătrân, iar Madelyne, zglobie ca vântul.

— N-am să îngădui nicio dezordine în viaţa mea, proclamă el cu aprindere.

— Poate, cu timpul, totul se va linişti…

— Când Madelyne va fi prea bătrână ca să se mai dea jos din pat, îl întrerupse Duncan. Numai atunci voi avea din nou linişte.

— Liniştea poate fi plictisitoare, remarcă Anthony zâmbind. Nevastă-ta ţi-a însufleţit casa, Duncan.

După expresia cruntă a baronului, înţelese că nimic nu-l putea îndupleca. Poate că stăpânul lui abia acum îşi dădea seama cât de mult însemna Madelyne pentru el. Dacă aşa stăteau lucrurile, Anthony conchise că această descoperire nu-i cădea deloc bine lui Duncan.

Hotărându-se să-l lase cu gândurile lui, făcu o plecăciune şi se îndepărtă.

Duncan se bucură că rămăsese singur. Madelyne îi capturase calul, la fel cum îl capturase şi pe el. Când îşi dădu seama ce ispravă grea izbutise, Duncan reuşi în sfârşit să zâmbească. Edmond avea dreptate. Madelyne îi luase prizonieră inima.

Porni după soţia lui, cu gândul de a-i ţine o predică, după care s-o sărute.

Îl opri un nou strigăt. Fergus, soldatul care stătea de strajă pe zidul dinspre miazăzi, anunţa că un vizitator se apropia de fortăreaţă. După culorile stindardului care flutura în vânt, străjerul ştia că Baronul Gerald şi suita lui cereau să intre.

Lui Duncan numai atâta-i mai lipsea ca să-i strice complet ziua. Fir-ar să fie, trimisese la Gilard un mesager

cu explicaţii amănunţite despre starea Adelei, şi se aşteptase ca baronul să-i trimită un sol cu acordul de anulare a contractului. Era limpede că această problemă încă nu fusese rezolvată.

La naiba, trebuia să fie diplomat. Iar Adelei urma să-i revină probabil nebunia, când afla că fostul ei logodnic venise acolo în vizită.

Fergus strigă din nou, întrerupându-i şirul gândurilor, iar Duncan răspunse, poruncind ca Baronului Gerald să i se deschidă numaidecât porţile.

Madelyne tocmai ieşea din grajd, când Duncan o luă în primire.

— Adela e în casă, Madelyne. Du-te şi spune-i că a venit Baronul Gerald. Îl va întâlni la cină.

La auzul veştii, Madelyne făcu ochii mari.

— Ce caută aici, Duncan? L-ai invitat tu?

— Nu, şi fă ce ţi-am spus, nevastă.

— Întotdeauna fac ce-mi spui, zâmbi Madelyne.

Şi, întorcându-se, porni spre castel.

— Avem musafiri, Adela! anunţă ea veselă, imediat ce intră.

Adela se bucură s-o vadă, până când auzi cine erau vizitatorii.

— Nu mă mişc din camera asta până nu pleacă! strigă ea. Duncan mi-a dat cuvântul lui. Cum l-a putut chema pe Gilard aici?

Madelyne observă cât de speriată era Adela. Mâinile îi căzură în poală, iar umerii i se înmuiară.

— Nu Duncan l-a invitat pe Gilard. Nu te nelinişti, Adela. Ştii bine că fratele tău nu şi-ar fi călcat promisiunea.

Adela dădu din cap.

— Poate că, dac-am să mă port ca atunci când ai venit tu aici, Gilard va fi atât de scârbit încât o să plece imediat.

— Ce prostii vorbeşti! declară Madelyne, retezându-i

entuziasmul. Gilard te va găsi doar vrednică de milă, şi nimic mai mult. S-ar putea să creadă că încă nu ţi-ai revenit. Dacă arăţi cât poţi de frumos şi-l saluţi cu respect, cred că-şi va da seama că eşti hotărâtă şi pur şi simplu că nu vrei să te măriţi cu el. Şi-n plus, Duncan e cel care trebuie să-i dea socoteală lui Gilard, Adela, nu tu.

— Dar, Madelyne, nu pot apărea în faţa lui Gilard. Pur şi simplu nu pot! ţipă Adela. Ştie ce mi s-a întâmplat. Mi-ar crăpa obrazul de ruşine.

— Pentru numele lui Dumnezeu! exclamă Madelyne, prefăcându-se exasperată. Nu din vina ta s-a întâmplat ce s-a întâmplat, iar Gilard ştie asta.

Argumentele ei nu păreau s-o uşureze pe Adela, aşa că încercă să schimbe puţin vorba.

— Spune-mi ce-ţi mai aminteşti despre Baronul Gerald. Cum arată la chip?

— Are păr negru şi ochi de culoarea alunelor, cred, ridică din umeri Adela.

— Deci s-ar putea să fie un bărbat chipeş?

— Nu ştiu.

— E bun la suflet?

— Baronii n-au suflet bun.

— De ce? întrebă Madelyne, apropiindu-se de Adela pentru a începe să-i împletească părul.

— Nu trebuie să fie buni. Şi ce contează dacă e plăcut la înfăţişare sau nu, Madelyne? o întrebă ea, încercând să întoarcă spere Madelyne capul.

— Nu te mai mişca, altfel o să-ţi iasă coada strâmbă, îi atrase atenţia Madelyne. Eram doar curioasă în legătură cu baronul, atâta tot.

— Nu pot să mă duc jos, insistă Adela.

Şi începu să plângă. Madelyne nu mai ştia ce să facă.

— Nu trebuie să faci niciun lucru pe care nu-l vrei, Adela. Dar Duncan şi-a dat cuvântul, şi sunt de părere că ai putea măcar să stai lângă el şi să-l tratezi pe Gilard ca pe

un oaspete respectabil.

Fu nevoită să mai insiste o vreme, şi în cele din urmă o înduplecă pe Adela.

— Vii şi tu jos cu mine? o întrebă fata. Ai să-mi stai alături?

— Sigur că da. Aminteşte-ţi, Adela: împreună, putem face faţă oricărei provocări.

Adela dădu din cap. Madelyne căută s-o mai înveselească.

— Teamă mi-e că-ţi atârnă cosiţa peste ureche, spuse ea. Trebuie să ţi-o refaci, apoi să-ţi schimbi şi rochia. Eu acum am de făcut pregătirile pentru cină, după care va trebui să mă schimb la rândul meu.

O bătu pe umăr, cu o mână tremurătoare, la gândul calvarului prin care trebuia să treacă Adela.

Continuă să zâmbească până când închise uşa în urma ei. Abia atunci lăsă să i se vadă îngrijorarea. Madelyne începu să se roage pentru un miracol. Şi pentru ca să aibă curaj.

CAPITOLUL 16

După ce-i dădu lui Gertie instrucţiunile necesare pentru cină, Madelyne se urcă în odaia din turn.

Trecuseră două săptămâni de când Duncan sfărâmase uşa şi o săptămână de când fusese înlocuită. Dar uşa cea nouă nu avea belciuge, iar Madelyne zâmbea ori de câte ori observa această schimbare. Pesemne Duncan o poruncise ca să nu-l mai poată zăvori afară.

Îşi alese o rochie albastră, apoi se pieptănă îndelung, dorindu-şi să fi avut o oglindă, după care îşi spuse că degeaba îşi dorea o asemenea extravaganţă deşartă.

Când în sfârşit bătu la uşa fetei, Adela era gata. Purta

o tunică trandafirie, peste rochia de un roz mai deschis, şi avea părul împletit în formă de coroniţă. Madelyne găsi că-i stătea fermecător.

— Adela, porumbiţo, arăţi splendid!

Fata zâmbi. Îmi găseşti atâtea denumiri caraghioase, ca şi cum aş fi mai tânără decât tine, când ştii prea bine că am cu aproape doi ani mai mult.

— Nu aşa se răspunde la un compliment, o învăţă Madelyne.

— Atunci, îţi mulţumesc. Madelyne, tu întotdeauna arăţi minunat. În seara asta văd că ţi-ai pus culorile lui Duncan. Fratele meu n-o să-şi mai poată lua ochii de la tine!

— Probabil nici nu mă va observa.

— A, o să te observe, ba bine că nu!

— Madelyne, ce-ai vrut să spui când ai zis că speri ca Duncan să se împace cu soarta?

— Fratele tău a făcut un sacrificiu căsătorindu-se cu mine. A renunţat la Lady Eleanor. Aş vrea numai să nu fie nefericit…

— Te consideri pe tine însăţi un sacrificiu? Nu-ţi dai seama cât de importantă ai devenit pentru noi toţi?

Când Madelyne nu-i răspunse, Adela o întrebă:

— Îl iubeşti pe fratele meu?

— Nu-s chiar atât de proastă. Toţi cei pe care i-am iubit mi-au fost răpiţi. Şi-n plus, n-am să-i dăruiesc inima mea unui lup. Nu doream decât să trăim în linişte laolaltă atâta timp cât eram împreună.

Adela zâmbi.

— Duncan e om, Madelyne, nu e lup. Şi cred că nu-mi spui adevărul.

— Eu spun întotdeauna adevărul! protestă Madelyne, indignată.

— Ei bine, atunci înseamnă că te minţi singură, fără să-ţi dai seama. Poate încerci să-ţi aperi inima în ideea că l-

ai putea pierde pe Duncan, dar cred că totuşi începi să-l şi iubeşti, altfel întrebarea mea nu te-ar fi tulburat aşa de tare.

— Nu sunt tulburată deloc! se răsti Madelyne.

Numaidecât, îşi regretă ieşirea furioasă.

— Of, Adela, viaţa nu-i aşa de simplă cum ar trebui să fie. Aproape că-mi pare rău pentru Duncan. A trebuit să-şi schimbe viitorul, numai ca să-şi potolească pofta de răzbunare, iar acum e împovărat cu mine ca nevastă. Cred că-şi regretă fapta pripită, dar e prea încăpăţânat ca să recunoască.

— Duncan n-a făcut în viaţa lui nimic pripit! declară cu însufleţire Adela.

— Toate au un început, replică Madelyne, ridicând din umeri.

— Maude l-a văzut sărutându-te, afară, şopti fata.

— Şi s-a şi repezit să-ţi spună, nu?

— Sigur că da, râse Adela. Maude şi cu Gertie se iau la întrecere... Fiecare vrea să fie prima care va răspândi cele mai proaspete bârfe.

— A fost foarte ciudat, Adela. Duncan m-a sărutat de faţă cu toată lumea...

Făcu o pauză, oftând.

— Cred că s-ar putea să-nceapă să se mai dezgheţe.

Ajunseseră la baza scării, lângă intrarea în sala cea mare. Adela se opri.

— Doamne, mi-e aşa de frică, Madelyne...

— Şi mie, Adela, recunoscu prietena ei.

— Ţie? De ce? Şi-apoi, nu arăţi deloc speriată. Şi de ce ţi-e frică?

— Pentru că sunt sigură că Baronul Gerald mă urăşte. Sunt sora lui Louddon. Cred că cina asta va fi un adevărat calvar.

— Duncan nu-l va lăsa pe Gertie să te ofenseze, Madelyne. Acum eşti soţia lui.

Madelyne dădu din cap, dar fără pic de convingere. Când Adela o luă de mână şi i-o strânse, îi zâmbi.

Apoi se opri iar, în faţa uşii. Strânsoarea Adelei devenea dureroasă.

Motivul era limpede. Duncan şi Gilard stăteau împreună în faţa căminului. Amândoi le priveau. Ciudat, dar păreau cam surprinşi, şi niciunul nu arăta furios.

Madelyne îi zâmbi Baronului Gerald şi numaidecât îşi privi soţul. Duncan se uita foarte atent la ea, fără să zâmbească.

Chiar atunci, în urma lor intră Edmond.

— Seara bună! strigă el în tăcerea care se lăsase.

Madelyne tresări. Adela se întoarse, zâmbindu-i forţat lui Edmond. Baronul Gerald înclină din cap în semn de salut.

— E o seară minunată, nu-i aşa, Duncan? declară vesel Edmond. Dumnezeule, Gilard, de ultima oară când te-am văzut, ai ajuns un boşorog pocit!

— E timpul să ne aşezăm la masă! anunţă Duncan.

Şi, luând-o pe Madelyne de braţ, o conduse spre locul ei.

Madelyne nu-i înţelegea graba. Se aşteptase ca înainte de cină să aibă loc puţină conversaţie, dar expresia din ochii soţului ei o preveni să nu comenteze.

Duncan se aşeză în capul mesei, cu Madelyne la stânga. Nu-şi ascunse surprinderea când lângă el apăru Ansel, începând să-l servească. Deşi scutierii aveau datoria să înveţe toate modurile de a-şi servi stăpânii, Duncan îl instruise pe băiat numai pentru luptă.

O altă schimbare instituită de Madelyne, desigur, şi tot fără să-i ceară permisiunea. Clătină din cap, nemulţumit, şi o privi încruntat.

Madelyne avu îndrăzneala să-i zâmbească.

— Ştiai, Duncan, că asta e prima masă pe care o luăm împreună? şopti ea, încercând să-i abată gândul de la

scutier.

Duncan nu părea dispus să-i răspundă. Ba chiar, abia dacă vorbi în timpul cinei. Gilard veni cu întârziere, făcându-l să se încrunte. Madelyne era recunoscătoare că nu-l dojenise de faţă cu musafirul.

— Ce mai faci, Adela? întrebă politicos Gerald, îmi pare rău că nu te-am întâlnit când ai fost la…

Dintr-odată, se făcu roşu la faţă – dar nu la fel de roşu ca biata Adela. Din neatenţie, îi amintise despre incident.

Duncan oftă, apoi spuse:

— Şi Adela a regretat că nu v-aţi întâlnit la Londra, Gerald. Adela? Baronul te-a întrebat cum te mai simţi.

Glasul lui Duncan era tandru şi plin de înţelegere, dar Madelyne începu să se îngrijoreze.

— Mă simt foarte bine, Gerald, răspunse Adela.

— Şi arăţi la fel de bine.

— Îţi mulţumesc.

Madelyne îşi văzu soţul dându-şi ochii peste cap.

— Madelyne, niciodată n-am mai avut parte de-o cină aşa de bună, o lăudă Gerald.

— Mulţumesc, Gerald.

— M-am ghiftuit cu de toate, continuă baronul.

Apoi se întoarse spre Adela.

— N-ai vrea să facem o plimbare prin curte, după masă, Adela?

Aruncând o privire spre Duncan, adăugă în grabă:

— Cu permisiunea fratelui tău, desigur, înainte ca Adela să poată refuza cererea.

Duncan se declară de acord. Imediat, fata se uită la Madelyne, în aşteptarea unui ajutor.

Madelyne nu ştia ce să facă, aşa că spuse doar atât:

— Ce idee minunată, o plimbare pe-afară, după cină!

Duncan se încruntă. Zâmbind, Madelyne continuă:

— Duncan şi cu mine am vrea să venim şi noi – nu-i aşa, bărbate?

— Nu, n-am vrea, replică el, pe un ton blajin. Refuzul lui le făcu pe ambele femei să se încrunte.

— Şi de ce n-am vrea? îl întrebă Madelyne.

— Pentru că, Madelyne, după cină aş vrea să-ţi vorbesc între patru ochi.

— Despre ce? se interesă ea, cu o expresie nemulţumită.

— Despre bărbaţi şi caii lor.

Edmond pufni; Gilard râse de-a binelea. Madelyne se uită urât la amândoi, înainte de a se întoarce din nou spre Duncan. Imediat, însă, se hotărî să nu-l mai bage în seamă.

Zâmbind, Duncan îl privi pe Gerald şi dădu din cap spre el, semn că amândoi ghiciseră jocul Madelynei. Baronul abia îşi mai stăpânea râsul.

— Cu permisiunea lui Duncan, am un dar pentru tine, Adela.

— Un dar...? repetă fata, surprinsă de generozitatea lui Gerald. O, n-aş putea primi nimic de la tine, Gerald, deşi ai fost foarte bun că ţi-ai dat osteneala să-mi aduci ceva.

— Ce i-ai adus? se interesă Gilard.

Nu era o întrebare politicoasă, dar Baronul Gerald nu păru ofensat. Zâmbind, clătină din cap.

— Ei, insistă Gilard.

— Un instrument muzical, răspunse Gerald. O harpă.

— Şi Catherine avea una, spuse Gilard, întorcându-se spre Madelyne. Sora noastră cea mare nu reuşea să înveţe să cânte. Slavă Domnului c-a luat-o cu ea când s-a măritat, adăugă el, zâmbind. Strepezea dinţii doar din câteva acorduri.

Întorcându-se spre vizitator, adăugă:

— E un gest mărinimos, Gerald, dar aici nu va face decât să adune praful. Adela nu ştie cum să cânte la coarde, şi dacă vine Catherine s-o înveţe, Dumnezeu să ne aibă în paza Lui pe toţi!

— Ştie Madelyne! izbucni Adela.

Îşi amintea că Madelyne cântase la acel instrument pentru unchiul ei, în fiecare seară. Se simţea jenată de felul cum încerca fratele ei să denigreze darul.

— Şi o să mă înveţe şi pe mine cum se cântă, nu-i aşa, Madelyne?

— Sigur că da, răspunse Madelyne. Foarte frumos din partea dumitale c-ai adus un asemenea dar, baroane.

— Da, şi eu îţi mulţumesc! se repezi Adela.

— Ei bine? întrebă Gerald, privindu-l pe Duncan.

Duncan dădu din cap. Gerald zâmbi, Adela reuşi să surâdă şi ea, iar Madelyne oftă.

— Merg acum să ţi-o aduc, anunţă Gerald, ridicându-se. Poate-o convingem pe Madelyne să ne cânte ceva înainte de plimbare, Adela, dacă discuţia lui Duncan despre bărbaţi şi caii lor mai poate aştepta puţin.

Şi ieşi, râzând în hohote.

Gilard se ridică şi el.

— Unde te duci? îl întrebă Edmond.

— Să-i aduc Madelynei încă un scaun. Ăsta cred că are un picior şubred, mereu pare gata să se răstoarne cu ea.

Madelyne se întoarse încet spre Duncan, privindu-l încruntată. Dacă scotea o vorbă, avea să-l arunce pe fereastră.

Adela găsea că era o idee minunată ca Madelyne să cânte la harpă – orice, numai să amâne cât mai mult plimbarea cu Gerald. O rugă să le cânte tuturor.

— Ştii, Adela, nu cred că-n seara asta e momentul cel mai potrivit…

— Eşti atât de nerăbdătoare să rămâi singură cu soţul tău? întrebă în şoaptă Duncan.

Madelyne se întoarse iar spre el, revoltată, şi fu răsplătită cu unul dintre acele zâmbete care-i opreau inima-n loc.

— Şi dacă am să cânt ca o broască, Duncan, şi te fac

de râs? îl întrebă.

— Pe mine n-ai putea să mă faci niciodată de râs, replică Duncan. Eşti soţia mea, Madelyne. Nimic din ce-ai face n-ar putea să mă facă de ruşine.

— De ce? îl întrebă ea, aplecându-se mai aproape ca să nu-i audă ceilalţi.

— Fiindcă eu te-am ales, răspunse Duncan, aplecându-se la rândul lui. E un motiv foarte simplu, chiar şi pentru o femeie fără…

— Dacă mă faci femeie fără minte, voi fi nevoită să iau darul Adelei şi să-ţi dau în cap cu el până nu te mai scoli de jos.

Madelyne păru mai şocată de propria ei ameninţare decât Duncan. Acesta o luă de mână şi o trase mai aproape.

— Nu mă mai atinge! şopti ea.

Aruncă o privire spre ceilalţi Wextoni. Gilard povestea o întâmplare hazlie, iar Adela şi Edmond îl ascultau.

— Nu.

Când îl auzi pe Duncan refuzându-i cererea, întoarse iar capul spre el.

— Nu-mi place, Duncan.

— Ba îţi place, Madelyne. Când eşti în braţele mele, îţi place tot ce-ţi fac. Gemi şi te rogi de mine să…

Mâna lui îi acoperi gura, în timp ce Madelyne se făcea mai roşie ca focul din cămin. Duncan râse bubuitor, iar Edmond şi Gilard întrebară amândoi ce se întâmplase. Madelyne începu să se roage, ţinându-şi respiraţia.

Şi reîncepu să respire, când Duncan nu făcu decât să ridice din umeri, schimbând subiectul.

Întâmplător, Madelyne observă că Adela îşi îndrepta mânecile rochiei. Îşi mai aranja şi părul.

Apoi, înţelese. Dumnezeule, ce neatentă fusese! Adela voia să arate bine pentru Gerald.

Dacă stătea să se gândească, reieşea că şi Gerald

încă se mai simţea atras de Adela. Se vedea clar în felul cum o privea.

În clipa următoare, începu să-şi facă griji. Adela era hotărâtă să rămână în sânul familiei. Duncan îşi dăduse cuvântul că avea s-o lase. Iar acum, situaţia începea să se complice.

— De ce te încrunţi, Madelyne? o întrebă Gilard. La ce te gândeşti acum?

— Mă gândeam doar cât de complicată devine viaţa pe măsură ce îmbătrânim, răspunse Madelyne.

— Doar nu putem rămâne copii o veşnicie, interveni Edmond, ridicând din umeri.

— Pun pariu că tu abia ai aşteptat să creşti mare, îl tachină Madelyne.

Edmond păru descumpănit de observaţia ei. Începu să se încrunte, dar se opri la timp. Madelyne izbucni în râs.

— Nu-mi mai aduc aminte mare lucru din copilărie, spuse el. Dar pe Gilard mi-l amintesc limpede de când era mic. Mereu făcea câte-o boroboaţă.

Baronul Gerald se întoarse cu harfa şi o puse în faţa Adelei, tocmai când Gilard tuşea forţat ca să nu fie nevoit să răspundă. Instrumentul triunghiular era făcut din lemn albit şi avea douăsprezece corzi. Madelyne o privi pe Adela cu invidie cum îşi trecea degetul peste ele.

— Părintele Laurance va trebui să binecuvânteze instrumentul, spuse Adela.

— Da, la liturghia de mâine, adăugă Gilard. I-am spus s-o oficieze în sală, zi de zi, până se repară capela.

Duncan dădu din cap, ridicându-se, semn că masa luase sfârşit.

Imediat ce toţi ceilalţi se întoarseră cu spatele, Duncan o cuprinse pe Madelyne în braţe.

— De ce te încrunţi? o întrebă el.

— Pentru că mă tot tachinezi, Duncan, şi nu-mi place deloc.

— De ce?

— Pentru că atunci devii previzibil, şi pentru că-mi dă senzaţia că vrei să cred că eşti bun cu mine. Prefer să fii furios în mod previzibil, mormăi ea. Şi dacă mai trebuie să mă uit mult la tine aşa, am să-mi frâng gâtul.

— Nu vrei să fiu bun cu tine? întrebă el, fără să-i vină a crede ce auzea.

— Nu! răspunse cu vehemenţă Madelyne.

— De ce naiba?

Madelyne nu mai voia să-i răspundă. Ar fi trebuit să-i vorbească sincer.

— O să stăm aici toată noaptea, până-mi răspunzi! nu se lăsă Duncan.

— Ai să râzi.

— Mă îndoiesc.

— Of, bine, se învoi Madelyne. Când eşti bun cu tine, îmi vine să te iubesc. Poftim, acum eşti mulţumit?

Era foarte mulţumit. Iar dacă Madelyne l-ar fi privit, ar fi văzut cât îl bucuraseră cuvintele ei.

Dumnezeule mare, strigase la el! Trase adânc aer în piept, privindu-i bărbia, apoi şopti:

— Şi atunci, mi s-ar frânge inima, nu?

— Ţi-aş fi apărat-o eu, răspunse Duncan.

Madelyne îl privi exasperată. Când îi văzu gura ajunsă atât de aproape de a lui, Duncan nu se mai putu stăpâni. Se aplecă şi o pecetlui cu un sărut arzător.

— Pentru Dumnezeu, Duncan, toţi aşteptăm ca Madelyne să cânte la harfă! strigă Edmond.

Duncan oftă încet, înainte de a se retrage. Degetul lui mare masă uşor buza de jos a Madelynei.

— Am uitat că nu suntem singuri, mărturisi el, cu un zâmbet.

— Şi eu, şopti Madelyne, roşind.

O luă de braţ şi o conduse spre un scaun liber.

— Aici ai să stai tu, îi spuse Madelyne. Jilţul ăsta are

spătarul cel mai înalt.

Când fu clar că n-avea de gând să înceapă până când nu se aşeza unde voia ea, Duncan se supuse – zâmbind chiar.

Edmond împinse alt scaun spre Madelyne.

— Pe ăsta ai să stai mai comod, îi spuse el, văzând-o că voia să-şi ia un taburet.

Madelyne îi mulţumi şi se aşeză. Gerald îi dădu harfa. Cu mâini tremurătoare, şi-o potrivi în poală. Era îngrozitor de nervoasă. Nu suporta ca toată lumea să fie atentă la ea.

Gerald rămăsese în spatele scaunului ei, cu braţul pe spătar. Gilard şi Edmond stăteau în picioare, rezemaţi de colţurile şemineului. Toţi o priveau.

— A trecut atâta timp de-atunci… spuse Madelyne, privind instrumentul. Şi cântam numai pentru unchiul meu şi prietenii lui. Nu m-am instruit cu adevărat.

— Sunt convinsă că unchiul tău şi prietenii lui te găseau minunată, o asigură Adela, care observase cum îi tremurau mâinile şi voia s-o încurajeze.

— A, nu mă găseau minunată deloc, recunoscu Madelyne, zâmbind. Dar, la o adică, toţi erau surzi.

Duncan se aplecă mai în faţă, pentru ca toţi să-l vadă clar. Expresia de pe chipul lui avertiza ca nu care cumva să râdă vreunul.

Baronul Gerald tuşi. Gilard se întoarse cu privirea spre foc. Madelyne crezu că se săturaseră s-o mai aştepte.

— Aş putea să vă cânt unul dintre cântecele noastre latineşti din timpul Paştilor, propuse ea.

— Mai bine cântă-ne despre Polyfem, interveni Edmond.

— Cine e Polyfem – sau ce? se interesă Baronul Gerald.

— Un uriaş cu un singur ochi, îi răspunse Edmond, zâmbind spre Madelyne.

— Era căpetenia ciclopilor, spuse Madelyne. Ştii

poveştile despre Odiseu? îl întrebă ea apoi pe Edmond.

— Pe ici, pe colo, răspunse el.

Nu adăugă că tot ce ştia aflase de la Madelyne, în timpul febrei.

Tuturor părea să li se fi stârnit interesul. Madelyne se întoarse spre Duncan, îl văzu dând din cap şi începu să cânte la harfă.

În primele momente, făcu un număr de greşeli, după care se concentra asupra baladei despre întâlnirea dintre Odiseu şi ciclopi. Poemul captă atenţia ascultătorilor. Duncan era vrăjit de vocea ei. Parcă ar fi depănat farmece în jurul lor.

Când Madelyne îşi termină recitalul, toţi cerură să le mai cânte ceva, dar nu înainte de a se repezi să spună care părţi le plăcuseră mai mult.

— Odiseu a fost foarte dibaci când i-a spus lui Polyfem că numele lui este Nimeni, afirmă Gilard.

— Într-adevăr, fu Gerald de aceeaşi părere. Iar când ciclopii l-au auzit pe Polifem strigând pentru că Odiseu îl orbise, şi l-au întrebat cine-l chinuia…

— … el a răspuns că Nimeni, aşa că au plecat de-acolo! completă Edmond, râzând şi el.

Madelyne zâmbi, bucuroasă că povestea le plăcuse. Se întoarse să-l privească pe Duncan. Soţul ei privea în foc. Zâmbea, cu o expresie satisfăcută.

Şi, în acel moment nepreţuit, privindu-şi bărbatul, Madelyne îşi dădu seama că visul ei din copilărie se adeverise. Duncan era Odiseu al ei. Era iubitul ei, apărătorul ei, omul care o salvase de Louddon.

Dumnezeule mare, îl iubea!

CAPITOLUL 17

— Madelyne, ce-i cu tine? Ţi-e rău? întrebă Adela, apropiindu-se grăbită de prietena ei.

Madelyne părea gata să leşine. Din obraji îi pierise orice culoare, iar dacă Adela n-ar fi întins mâinile la timp, frumoasa harfă ar fi căzut pe jos.

Madelyne clătină din cap. Dădu să se ridice, apoi trase concluzia că n-o ţineau picioarele. Încă mai tremura, după revelaţia pe care o avusese. Îl iubea pe Duncan.

— N-am nimic, Adela. Sunt doar puţin obosită, atâta tot. Te rog, nu te agita aşa.

— Te simţi destul de bine ca să ne mai cânţi un cântec?

Chiar atunci se apropie şi Gerald, iar Madelyne îi spuse:

— I-ai dăruit Adelei un instrument foarte bun. Ai ales cu multă băgare de seamă, Gerald.

Baronul zâmbi.

— Şi Duncan a ales cu băgare de seamă.

Răspunsul lui ciudat o nedumeri pe Madelyne. Imediat, Edmond şi Gilard o lăudară pentru cum cântase. Observă, însă, că Duncan nu comentase nimic, şi se întrebă dacă şi lui îi plăcuse la fel de mult.

Gerald o luă pe Adela de mână, conducând-o spre uşă. Sora lui Duncan se tot uita peste umăr spre Madelyne, cu o expresie rugătoare.

— Să nu stai mult, Adela! strigă Madelyne după ea. S-ar putea să răceşti!

Adela dădu din cap cu recunoştinţă, înainte ca Gerald s-o tragă după el afară.

Gilard şi Edmond ieşiră şi ei. Dintr-odată, Duncan şi Madelyne rămaseră singuri.

Îl simţea pe Duncan privind-o.

— Ai dori să-mi vorbeşti despre bărbaţi şi caii lor

acum, Duncan, înainte de a-ţi face baia în lac? îl întrebă ea.

— Ce…? murmură Duncan, privind-o nedumerit.

— Ai spus că vrei să-mi vorbeşti despre bărbaţi şi caii lor. Nu mai ţii minte?

— A, aia…

Cu un zâmbet calm, o chemă:

— Vino mai aproape, nevastă, şi am să-mi încep instrucţiunile.

— Te porţi foarte ciudat, Duncan, remarcă ea, când îi veni alături. Şi arăţi foarte relaxat. Nu eşti deloc în apele tale.

Întinse mâna şi i-o puse pe frunte.

— N-ai febră.

Duncan avu impresia că era dezamăgită. O înhăţă în braţe, luând-o pe genunchi.

Potrivindu-şi rochia, Madelyne se aşeză în cea mai decentă poziţie de care era în stare, cu mâinile împreunate în poală.

— Eşti îngrijorată de ceva? o întrebă el, mângâindu-i buza de jos cu degetul mare.

Sigur că era îngrijorată. Duncan se purta ca un străin.

Madelyne oftă. Îşi dădu la o parte o şuviţă de păr din ochi, lovindu-l involuntar pe Duncan cu cotul în bărbie.

Îşi ceru iertare, jenată că era atât de stângace.

Duncan dădu din cap, resemnat.

— Nu cânţi ca o broască.

Madelyne zâmbi, spunându-şi că era cel mai frumos compliment pe care-l primise vreodată.

— Îţi mulţumesc, Duncan, spuse ea. Iar acum, ai să mă înveţi despre obiceiurile bărbaţilor şi ale cailor.

Duncan dădu din cap. Încet, mâna i se ridică pe umărul ei. Mişcarea o făcu pe Madelyne s-o furnice pielea. Apoi o trase înainte, rezemând-o la pieptul lui.

— Noi, bărbaţii, ne formăm un ataşament deosebit faţă de caii noştri, Madelyne, începu el, cu un glas la fel de

cald ca focul din cămin.

Madelyne se cuibări şi mai aproape, căscă şi închise ochii.

— Da, contăm pe ei să ne asculte fiecare comandă. Un cavaler nu poate lupta vitejeşte dacă trebuie să piardă vremea strunindu-şi calul. L-ar putea costa viaţa, dacă bătălia e aprigă, iar animalul, neascultător.

Mai continuă cu explicaţiile câteva minute.

— Tu, nevastă, cu farmecele tale, mi-ai făcut armăsarul să se îndepărteze de mine. Ar trebui să fiu furios. Şi dacă stau să mă gândesc, chiar sunt furios, mormăi el. Da, mi l-ai stricat pe Silenus. Poţi să protestezi acum, dacă aşa vrei, dar m-am şi hotărât să ţi-l dau ţie. Aşa că mai întâi am să-ţi ascult scuzele pentru că m-ai lăsat fără cal, iar apoi îţi voi aştepta cuvintele de mulţumire pentru darul pe care ţi l-am făcut.

Nu auzi niciuna, nici alta.

Madelyne dormea adânc. Probabil nu auzise o vorbă din tot ce-i spusese. În loc s-o trezească, o sărută. Madelyne se strânse şi mai tare la pieptul lui, cuprinzându-l cu braţele pe după gât.

Edmond intră în sală tocmai când Duncan îi depunea un al doilea sărut pe creştet.

— A adormit? întrebă el.

— A leşinat de spaimă, auzindu-mi predica, răspunse sec Duncan.

Fratele său râse, apoi coborî glasul, amintindu-şi că Madelyne dormea.

— Nu-ţi face griji c-ai s-o trezeşti, Edmond. Doarme ca o pisicuţă sătulă.

— A muncit mult azi, nevastă-ta. Mâncarea la cină a fost delicioasă, şi numai pentru că Madelyne n-a îngăduit nicio abatere de la slugile ei. Patru tarte am mâncat, recunoscu Edmond. Şi ştiai că i-a dat lui Gertie propria ei reţetă!

— Slugile ei?

— Da, acum îi sunt loiale Madelynei.

— Şi tu, Edmond? Îi eşti şi tu loial Madelynei?

— E sora mea de-acum, Duncan. Mi-aş da şi viaţa ca s-o apăr.

— Nu mă îndoiesc, replică Duncan.

— Atunci de ce mă mai întrebi? Ai primit de la Gerald vreo ştire în legătură cu ea?

Duncan dădu să încuviinţeze, dar imediat ce mişcă din cap, Madelyne şi-l strecură pe al ei sub bărbia lui, făcându-l să zâmbească.

— Gerald a adus într-adevăr veşti. Regele nostru e încă în Normandia, dar Louddon îşi adună trupele. Gerald e alături de noi, desigur.

— Eu trebuie să mă întorc la Baronul Rhinehold în trei săptămâni, remarcă Edmond. Deşi i-am jurat credinţă, înainte de toate îi sunt vasal regelui, apoi ţie, iar lui Rhinehold, numai în al treilea rând. De-asta, Rhinehold îmi va îngădui să stau aici atâta timp cât va fi nevoie.

— Rhinehold se va alia şi el cu Gerald şi cu mine împotriva lui Louddon, dacă va fi nevoie. Împreună, trebuie să putem aduna peste o mie de oameni.

— Ai uitat de alianţa cu scoţienii, îi reaminti Edmond lui Duncan. Soţul Catherinei poate să strângă şi el opt sute de oameni, dacă nu chiar mai mulţi.

— N-am uitat, dar nu vreau să implic şi familia Catherinei în discordia asta, răspunse Duncan.

— Şi dacă regele i se alătură lui Louddon?

— N-o s-o facă.

— Cum poţi fi atât de sigur? întrebă Edmond.

— Există multe neînţelegeri în legătură cu regele nostru, Edmond. Am luptat de multe ori alături de el. E considerat un om cu un temperament nestăpânit – şi totuşi, într-o luptă, unul dintre oamenii lui l-a trântit fără voie la pământ. Ostaşii l-au înconjurat pe William, fiecare jurând

să-l ucidă pe vasalul neatent. Regele a râs de toată întâmplarea, l-a bătut pe umăr pe soldatul care-l doborâse şi apoi i-a cerut să încalece pe cal şi să aibă grijă de apărare.

Edmond căzu pe gânduri.

— Se spune că Louddon are o influenţă neobişnuită asupra gândurilor lui.

— Mă îndoiesc că regele nostru ar lăsa pe cineva să-i înrâurească gândurile.

— Mă rog să fie cum spui tu, frate.

— Şi mai e un lucru pe care vreau să-l discut cu tine, Edmond. Moşia Falcon.

— Ce-i cu ea? se încruntă Edmond.

Pământurile domeniului Falcon erau necultivate, dar socotite rodnice, şi se aflau în proprietatea lui Duncan. Acopereau regiunea cea mai din miazăzi a moşiilor clanului Wexton.

— Aş dori să supraveghezi domeniul, Edmond. Construieşte-ţi o fortăreaţă acolo. Ţi-aş da ţie pământul, dacă ar fi posibil. Dar regele n-ar îngădui, decât dacă am găsi o cale de a-l mulţumi şi pe el.

Făcu o pauză, cu gândul la toate complicaţiile problemei. Edmond era uimit.

— Dar nu s-a mai auzit nicicând de un asemenea plan…! se bâlbâi el.

Pentru prima oară în viaţa lui, Edmond era răscolit de-a binelea – însă, deşi considera totul foarte improbabil, în inimă i se aprinsese o luminiţă de speranţă. Să aibă propriile lui pământuri, peste care să domnească… Pur şi simplu nu putea să-şi revină.

— De ce-ai vrea să iau în primire domeniul Falcon? întrebă el.

— Pentru Madelyne.

— Nu înţeleg.

— Soţia mea a ascultat când Gilard şi cu mine am

discutat despre fraţii regelui. După ce Gilard a ieşit, Madelyne mi-a atras atenţia cât de neliniştiţi erau Robert şi Henry. Consideră că era din cauză că niciunul dintre ei nu căpătase responsabilităţi destul de mari.

— Dumnezeule Sfinte, Robert a primit Normandia! replică Edmond.

— Da, zâmbi Duncan, dar fratele cel mai mic al regelui n-a primit decât aur şi o moşioară neînsemnată de la tatăl lui, şi înţeleg de ce nu-i convine. E un conducător înnăscut, lipsit din naştere de dreptul de a domni.

— Dacă există vreo asemănare, abia aştept s-o aud, se repezi Edmond.

— Madelyne m-a pus pe gânduri. Tu îmi eşti vasal, ca şi lui Rhinehold, iar aceste îndatoriri trebuie să rămână neatinse, dar dacă am putea obţine acordul regelui, atunci tu ai lua în primire moşia Falcon şi ai face-o să rodească. Te pricepi să faci dintr-un galben zece, Edmond.

Fratele lui zâmbi, mulţumit de compliment.

— Dacă din cererea noastră nu se alege nimic, tot ai să-ţi construieşti casa acolo şi vei lucra ca trimis al meu. Regele se va bucura de zeciuiala pe deasupra şi n-o să-i pese care frate îşi aduce contribuţia.

— Sunt de acord cu planul tău! se bucură Edmond.

— Gilard se va întoarce curând la Baronul Thormont, ca să-şi încheie cele patruzeci de zile, continuă Duncan.

— Gilard ştie să-i conducă pe alţii şi în curând va ajunge primul la comandă, la fel cum Anthony ţi-a devenit ţie aghiotant, spuse Edmond.

— Mai întâi, va trebui să înveţe să-şi stăpânească temperamentul, comentă fratele său.

Edmond dădu din cap a încuviinţare.

— Mai trebuie să-mi spui ce veşti ne-a adus Gerald în legătură cu Madelyne.

— Gerald e convins că fratele regelui, Henry, s-ar putea să aţâţe zâzanie. I s-a cerut să vorbească cu el.

— Când? Unde?

— Familia Clare îl va primi pe Henry în ospeţie. Nu ştiu când va avea loc întâlnirea.

— Şi crezi că Henry îi va cere lui Gerald să-i fie loial împotriva regelui? Dar tu? Ai fost şi tu invitat la întâlnirea asta?

— Ba. Ştie c-am să rămân alături de rege, răspunse Duncan.

— Va să zică, sugerezi că Henry se va întoarce împotriva lui William?

— Dacă aş fi convins de asta, aş sta în faţa cârmuitorului nostru şi mi-aş da viaţa pentru el. Onoarea mă obligă să-l apăr.

Edmond dădu din cap, satisfăcut.

— Gerald a spus că numărul nemulţumiţilor e în creştere. Se urzesc tot felul de comploturi ca să-l ucidă. Nu e deloc neobişnuit. Şi tatăl lui avea la fel de mulţi duşmani.

Când Duncan nu comentă, fratele lui vorbi mai departe:

— Gerald crede că a fost poftit la întrunirea asta pentru că e prieten cu mine. Bănuieşte că Henry vrea să ştie dacă-l voi cinsti ca rege, în ideea că William moare.

— Aşteptăm să vedem ce deznodământ va avea întâlnirea asta?

— Da, aşa vom face.

Edmond se încruntă.

— Trebuie să ţinem seama de multe, frate.

— Ia spune-mi, Edmond, schimbă Duncan vorba, Gilard îşi mai închipuie că e îndrăgostit de Madelyne?

Edmond ridică din umeri.

— I-a fost destul de greu să se împace cu gândul căsătoriei voastre, recunoscu el. Dar de-acum cred că i-a trecut. O iubeşte pe Madelyne, dar ea îi tot spune frate, şi asta-l mai potoleşte. Totuşi, mă mir că ai observat.

— Gilard îşi poartă gândurile scrise pe faţă, remarcă

Duncan. Ai văzut cum a dus mâna la spadă în timpul ceremoniei de nuntă, când a crezut că voiam s-o silesc pe Madelyne?

— Păi ai şi silit-o, replică Edmond zâmbind. Şi, da, am observat. Şi Madelyne a văzut. Cred că numai din cauza asta s-a învoit să te ia de bărbat.

Duncan zâmbi.

— Că bine zici, Edmond. Madelyne va încerca mereu să-i apere pe cei pe care-i socoate mai slabi. În clipa aia, m-am temut c-o să riposteze.

Duncan începu să-şi mângâie soţia pe spate. Edmond se ridică şi porni spre uşă.

— Ştii, e mare păcat… spuse el, peste umăr.

— Ce e păcat?

— Că n-am prins-o eu primul.

Fratele său zâmbi.

— Ba nu, Edmond, ai avut mare noroc. Jur pe Dumnezeu că ţi-aş fi luat-o.

Madelyne se trezi tocmai la timp ca să-l audă. Se îndreptă de spate, zâmbindu-i cu sfială soţului ei.

— Ce i-ai fi luat fratelui tău, Duncan? îl întrebă, cu voce răguşită.

Îşi aranja părul, iar Duncan se feri de coatele ei înainte de a răspunde:

— Nu te priveşte, Madelyne.

— Ar trebui să-mi împărtăşeşti şi mie tot ce are de-a face cu fraţii tăi.

Era clar că Edmond auzise. Hohotele i se auziră răsunând în urma lui.

Chiar atunci, năvăli în sală Adela. De cum o văzu pe Madelyne, izbucni în lacrimi.

— Gerald stăruie că logodna a rămas în picioare, Madelyne! Ce mă fac? Tot mai vrea să se însoare cu mine!

Madelyne sări de pe genunchii lui Duncan tocmai în timp ce Adela i se arunca în braţe.

Duncan se ridică, oftând exasperat de istericalele surorii lui.

— Pe mine ar trebui să mă întrebi asta, Adela, se răsti el.

O apucă pe Madelyne de braţ, neluând în seamă faptul că Adela se ţinea lipită de ea ca o rochie udă, şi începu s-o tragă spre intrare.

— N-o putem lăsa pe sora ta în starea asta! obiectă Madelyne. Duncan, îmi smulgi braţul!

Baronul Gerald intră şi el în goană, dar înainte de a apuca să scoată o vorbă, Duncan îl şi întrebă:

— Mai vrei să te însori cu Adela?

— Da! răspunse Gerald, pe un ton provocator. Va fi soţia mea!

— I-am dat Adelei cuvântul meu că poate rămâne aici cât de mult timp doreşte, Gerald.

Pe chipul lui Gerald se citea furia. Lui Duncan îi venea să mârâie.

— N-am făcut bine că i-am promis aşa ceva, spuse el, recunoscându-şi greşeala în faţa lui Edmond, a Madelynei, a Adelei şi a lui Gerald.

Era o mărturisire uluitoare din partea unui om ca el. La vederea uimirii de pe chipurile celorlalţi, Duncan zâmbi.

Se întoarse spre Madelyne, şoptindu-i:

— Obsesia ta cu spusul adevărului a început să mă afecteze, nevastă. Şi acum, ţine-ţi gura, iubito. Totul o să fie bine.

Încet, Madelyne dădu din cap. Îi zâmbi soţului ei, arătându-şi încrederea.

— Iar tu, Adela, ceru în continuare Duncan, nu mai chiţăi ca o purcică şi spune-i Baronului Gerald ce anume ţi-am promis.

Tonul lui categoric o făcu pe Adela să se desprindă de Madelyne, spunând:

— Ai zis că pot sta aici până mor, dacă aşa vreau.

Gerald făcu un pas spre Adela, dar privirea lui Duncan îl opri pe loc.

— Ei, Gerald? Şi ţie, ce ţi-am promis?

Vorbea pe un ton blajin, ca şi cum conversaţia l-ar fi plictisit. Madelyne îl strânse de mână.

Gerald, în schimb, îi răspunse strigând:

— Că eşti de acord ca Adela, cu binecuvântarea regelui, să devină soţia mea!

Edmond nu-şi mai putu ţine gura.

— Cum Dumnezeu ai să onorezi ambele legăminte? îl întrebă el pe Duncan.

— Gerald, continuă Duncan, neluându-şi în seamă fratele, cuvântul pe care i l-am dat Adelei depinde de dorinţa ei de a rămâne aici. Cred că ţie îţi revine sarcina de a o face să se răzgândească.

— Sugerezi să…

— Eşti binevenit ca oaspete în casa mea pentru cât de mult timp pofteşti, răspunse Duncan.

Gerald îl privi uimit, apoi pe chip i se aşternu un zâmbet îngâmfat. Se întoarse spre Adela, declarându-i cu aroganţă:

— Adela, dacă nu vrei să pleci, nu-mi mai rămâne decât să stau aici, cu tine.

— Ce să faci…?!?

Adela începuse iar să chirăie, dar în ochi nu i se mai citea teama, ci numai neîncrederea şi furia.

— Aşa cum a spus fratele tău, cât de mult timp va fi necesar, ca să te fac să înţelegi că sunt hotărât să mă însor cu tine. Auzi ce-ţi spun?

Sigur că-l auzea, îşi spuse Madelyne. Până şi străjerul de la miazăzi l-ar fi auzit.

Adela era prea furioasă ca să mai lege două vorbe cu şir.

— Ai să fii bătrân şi… şi albit şi… şi zbârcit ca o… ca o prună uscată, până să-mi mut eu gândul, Gerald!

Baronul îi zâmbi.

— Îmi subestimezi iscusinţa, Adela.

— Eşti cel mai îndărătnic om de pe lume! continuă ea. Ple… plebeule!

Şi, întorcându-i spatele, ieşi din sală.

Totul avea să fie bine. Madelyne o simţea în adâncul inimii. Deşi furioasă, Adela nu mai era înspăimântată.

— Ce-i ăla plebeu? îl întrebă Gerald pe Edmond.

Ridicând din umeri, Edmond o privi pe Madelyne.

— Altul dintre cuvintele tale?

— Da, recunoscu Madelyne.

— Şi e la fel de scârbavnic ca Polyfem? întrebă Edmond.

Madelyne clătină din cap.

— Cel puţin, pe tine Adela pune mai mult preţ, Gerald, decât punea Madelyne pe mine prima dată când ne-am întâlnit, remarcă Edmond zâmbind.

Madelyne nu înţelegea ce voia să spună. Duncan îşi luă rămas-bun de la toată lumea şi ieşi, trăgând-o după el afară înainte de a-l lua pe Edmond la întrebări.

Niciunul nu scoase o vorbă până când ajunseră în dormitorul lui Duncan. Acolo, Madelyne uită să-l mai întrebe despre Adela sau Edmond. Îi atrase atenţia ceea ce văzu în cameră. Duncan îi adusese în odăile lui toate lucrurile ei din turn. Cele două scaune încadrau căminul, pătura era întinsă pe patul lui uriaş, iar tapiseria ei, agăţată deasupra consolei.

Madelyne tocmai se pregătea să comenteze, când Duncan i-o luă înainte.

— Te iubesc, Madelyne, spuse el încet.

Cuvintele îi pieriră în gâtlej.

Făcu ochii mari, şi abia atunci Duncan îşi dădu şi el seama ce-i spusese.

Nu era deloc aşa cum plănuise. Ea ar fi trebuit să-i spună că-l iubea. Zâmbi la gândul gafei pe care o făcuse, în

timp ce o aştepta cu răbdare să-şi revină şi să-i spună şi ea acelaşi lucru.

Dar Madelyne începu să plângă. Duncan nu mai ştiu ce să înţeleagă din asta.

— Plângi fiindcă ţi-am spus că te iubesc?

Soţia lui clătină din cap.

— Nu, şopti ea.

— Atunci, de ce eşti necăjită? Nu ţi-am făcut o bucurie?

Era vizibil îngrijorat. Madelyne îşi şterse lacrimile, lovindu-l în bărbie.

— Mi-ai făcut o bucurie, da, dar sunt aşa de speriată, Duncan… N-ar trebui să mă iubeşti. Duncan oftă. Se hotărî să mai aştepte câteva momente, până-i putea da o explicaţie limpede. Tremura prea tare.

— De ce ţi-e frică? întrebă el după un timp, când deşi se vârâseră amândoi în pat, Madelyne încă nu scosese nicio vorbă. E atât de îngrozitor că te iubesc?

Glasul îi era plin de tandreţe, iar acest lucru o făcu să plângă din nou.

— Pentru noi nu poate exista nicio speranţă, Duncan. Regele o să…

— O să ne dea binecuvântarea lui, Madelyne. Regele nostru va trebui să aprobe căsnicia asta.

Părea atât de sigur pe sine! Încrederea lui o mai încuraja cât de cât.

— Spune-mi de ce crezi că regele va fi de partea ta. Ajută-mă să înţeleg. Nu vreau să-mi mai fie teamă.

Duncan oftă.

— Regele William şi cu mine ne cunoaştem din copilărie. Are multe cusururi, dar s-a dovedit un cârmuitor destoinic. Ţie-ţi displace din cauza povestirilor pe care le-ai auzit despre el de la unchiul tău. Iar unchiul tău reflectă doar părerile bisericii din care face parte. Regele a pierdut sprijinul preoţimii, fiindcă a luat odoare din mănăstirile lor,

şi nici nu s-a grăbit vreodată să înlocuiască vreun mare cleric. Nu se încovoaie în faţa edictelor lor, de-aia îl înjosesc.

— Dar de ce crezi…

— Nu mă întrerupe când îţi dau lecţii, i-o reteză Duncan, strângând-o uşor în braţe, ca să-şi îmblânzească vorbele. Deşi nu vreau să mă laud, adevăru-i că l-am ajutat pe regele nostru să facă unirea cu scoţienii şi să convieţuiască în pace cu ei. Regele îmi cunoaşte virtutea. Am o armată bine instruită, pe care o poate chema la ceas de nevoie, Madelyne. Se bazează pe loialitatea mea. Nu l-aş trăda niciodată, şi o ştie şi pe asta.

— Dar, Duncan, Louddon e prietenul lui de seamă, interveni Madelyne. Aşa mi-a spus Marta, şi am mai auzit şi de la prietenii unchiului meu.

— Cine-i această Marta?

— Una dintre slujnicele unchiului meu.

— A, deci vorbele ei sunt la fel de sfinte ca ale papei, replică Duncan. Aşa gândeşti întotdeauna?

— În niciun caz, bombăni Madelyne. Fratele meu chiar se laudă ce putere are asupra lui William.

— Ia spune-mi, nevastă, îi porunci Duncan, ce înţelegi prin „prieten de seamă”?

Madelyne scutură din cap cu îndârjire.

— Nu pot să spun aşa ceva. Aş păcătui. Exasperat, Duncan oftă. Ştia prea bine ce plăceri avea regele, şi ghicise de mult că Louddon era mai mult decât un oarecare la curtea lui William. Dar se mira că inocenta lui soţioară avea asemenea cunoştinţe.

— Va trebui să ai încredere-n mine, Duncan, când îţi spun că între fratele meu şi rege e un pact păcătos.

— N-o să aibă nicio importanţă, replică el. Nu vom mai vorbi mult despre asta, de vreme ce pare să te stânjenească. Ştiu ce înseamnă „prieten de seamă”, Madelyne. Totuşi, regele nu-şi va trăda baronii. În discordia

asta, onoarea e de partea mea.

— Întâmplător, vorbim despre aceeaşi onoare care te-a făcut să fii legat de un stâlp în fortăreaţa lui Louddon? Eşti atât de onorabil, încât te-ai încrezut în el să respecte acea pace trecătoare, nu-i aşa?

— A fost un plan gândit cu multă băgare de seamă, răspunse Duncan. Niciodată n-am avut încredere în fratele tău.

— Ar fi putut să te ucidă înainte ca oamenii tăi să pătrundă în cetate, replică ea. Ba chiar, puteai şi să mori îngheţat. Eu, desigur, te-am salvat. Onoarea n-a avut nicio legătură cu asta.

Duncan n-o contrazise. Bineînţeles, supoziţiile Madelynei erau greşite, dar nu găsea de cuviinţă să i-o spună.

— Louddon se va folosi de mine ca să-ţi facă rău.

Aceste cuvinte nu aveau niciun sens.

— Madelyne, în toată Anglia nu există niciun baron care să nu fi auzit despre Adela. Dacă regele întoarce spatele adevărului, va fi prima lui greşeală cu adevărat prostească. Mai sunt şi alţi baroni loiali care-mi vor sta alături. Cu toţii suntem legaţi prin onoare de cârmuitorul nostru, da, dar şi între noi trebuie să ne purtăm onorabil. Altminteri, legământul nostru de credinţă nu mai înseamnă nimic. Ai încredere-n mine, Madelyne. Louddon nu poate câştiga războiul ăsta. Ştiu eu ce e de făcut.

Madelyne se gândi câteva clipe la spusele lui, apoi şopti:

— Întotdeauna am avut încredere în tine, din noaptea aceea când am dormit împreună în cortul tău. Mi-ai promis că nu mă vei atinge în timp ce dormeam, şi te-ai ţinut de cuvânt.

Amintirea îl făcu pe Duncan să zâmbească.

— Acum îţi dai seama ce absurd a fost că m-ai crezut în stare să profit de tine fără ştirea ta?

Madelyne dădu din cap.

— Dorm foarte adânc, Duncan, îl tachină ea.

— Madelyne, nu te voi lăsa să treci peste ce-am vorbit la început. Tocmai ţi-am jurat dragoste. Tu n-ai nimic să-mi spui în schimb?

— Ba da, bărbate. Că-ţi mulţumesc.

— Îmi mulţumeşti? strigă el.

Dintr-odată, îşi pierdu răbdarea. Madelyne ar fi trebuit să-i spună cât de mult îl iubea, nu să-i aducă mulţumiri.

— Îndrăzneşti să glumeşti cu mine?

— Nu glumesc, răspunse Madelyne. Tocmai mi-ai făcut cel mai minunat dar, Duncan. Sunt copleşită.

Duncan aşteptă să mai audă.

— Eşti singurul bărbat care mi-a spus vreodată că mă iubeşte, şopti ea.

Cu o cută brăzdându-i fruntea, adăugă:

— Cum aş putea să nu te iubesc la rândul meu?

Duncan uită cu totul de somn. Îşi lăsă soţia să-l învăluie în vraja ei. Se gândea că, fără îndoială, era cel mai bogat om din lume – şi numai fiindcă Madelyne îl iubea.

După care, nu mai putu gândi deloc.

CAPITOLUL 18

Baronul Gerald se întoarse pe domeniul Wexton în ultimele zile ale lunii iunie, ca să facă încă o încercare de a o curta pe Adela. Duncan îl întâmpină în curte. Aveau veşti importante unul pentru celălalt. Duncan tocmai primise o solie cu pecetea regelui. Baronul de Wexton ştia să citească, lucru pe care soţia lui nu-l aflase, iar scrisoarea îl pusese pe jar. Era prea preocupat ca să-l salute pe Gerald aşa cum se cuvenea.

Gerald părea şi el în aceeaşi stare de spirit. După ce

făcu o plecăciune scurtă în faţa lui Duncan, îi dădu lui Ansel frâul calului şi se întoarse spre baron…

— Tocmai m-am întors de la Clare, anunţă el în şoaptă.

Duncan îi făcu semn lui Anthony să se apropie.

— Avem multe de vorbit, şi aş vrea să fie de faţă şi Anthony.

Gerald dădu din cap.

— Fratele regelui, Henry, a fost şi el acolo. Mi-a pus multe întrebări despre tine, Duncan.

Toţi trei porniră încet spre intrarea în sală.

— Cred că încerca să înţeleagă care-ţi va fi poziţia, dacă ar fi ca el să ne devină rege, mărturisi Gerald.

Duncan se încruntă.

— Şi ce întrebări ţi-a pus?

— Au vorbit cu reţinere. Parcă toţi ar fi ştiut nişte lucruri de care eu nu am cunoştinţă. Nu prea înţelegi ce vreau să zic, nu-i aşa?

— Va fi nevoie să-l apărăm pe William? Crezi că Henry s-ar putea să-l provoace la luptă?

— Nu cred, răspunse Gerald cu convingere, deşi mi s-a părut ciudat, totuşi. Tu n-ai fost poftit, dar toate întrebările care mi s-au pus erau despre tine.

— Te-au întrebat despre loialitatea mea?

— De loialitatea ta n-a venit niciodată vorba, răspunse Gerald. Dar comanzi o oştire formată din cei mai puternici luptători din Anglia, Duncan. I-ai putea ţine uşor piept regelui, dacă ţi s-ar năzări.

— Şi Henry crede că m-aş răzvrăti împotriva seniorului meu? întrebă uimit Duncan.

— Ba, toţi ştiu că eşti un om de onoare, Duncan. Totuşi, n-am prea desluşit rostul acestei întâlniri. Domnea o atmosferă foarte încărcată.

Ridică din umeri, apoi spuse:

— Henry te admiră, dar mi-am dat seama că-l

îngrijora ceva. Ce anume, doar Dumnezeu ştie.

Urcară treptele spre sala cea mare. Înăuntru, Madelyne stătea în picioare lângă masă, aranjând nişte mănunchiuri de flori într-un ulcior pântecos. Trei băieţei stăteau aşezaţi la picioarele ei, mâncând tarte.

Când îi auzi pe cei trei bărbaţi apropiindu-se, Madelyne ridică privirea. Zâmbi văzând că Gerald venise iar în vizită. Cu o plecăciune, îi salută pe toţi trei.

— Cina e gata într-o oră. Gerald, mă bucur că te revăd. Adela va fi foarte încântată.

Cei trei izbucniră în râs.

— E adevărat ce vă spun, insistă Madelyne.

Apoi se întoarse spre copii:

— Mergeţi şi terminaţi-vă gustarea afară. Willie, te rog, du-te şi caut-o pe Lady Adela. Spune-i că are un musafir. N-ai să uiţi? îl mai întrebă ea.

Copiii săriră în picioare şi alergară afară din sală. Dintr-odată, Willie se întoarse spre Madelyne şi-i îmbrăţişă picioarele. Duncan îşi văzu soţia ţinându-se de masă cu o mână, în timp ce cu cealaltă îl mângâia pe cap.

Îşi simţi sufletul încălzit de blândeţea ei. Toţi copiii o iubeau pe Madelyne. Se ţineau după ea oriunde se ducea. Fiecare îi dorea zâmbetele şi laudele, şi niciunul dintre micuţi nu rămânea vreodată dezamăgit.

Când Willie îi dădu în sfârşit drumul şi o luă la fugă spre uşă, rochia Madelynei era acoperită cu pete de pe faţa lui.

Privind murdăria, Madelyne oftă. Apoi strigă după copil:

— Willie, ai uitat să te mai înclini o dată în faţa stăpânului tău!

Băiatul se opri poticnit, se întoarse şi schiţă o plecăciune stângace. Duncan dădu din cap. Zâmbind, Willie o luă la fugă iar.

— Ai cui sunt copiii? se interesă Gerald.

— Ai servitorilor, răspunse Duncan. Se ţin scai după nevastă-mea.

Un strigăt deznădăjduit le întrerupse convorbirea. Duncan şi Gerald oftară la unison. Era clar că Willie tocmai o informase pe Adela de sosirea vizitatorului.

— Nu te mai încrunta aşa, Gerald, îl linişti Madelyne. De când ai plecat ultima oară, Adela a fost foarte amărâtă. Cred sincer că i-a fost dor de tine. Nu eşti de aceeaşi părere, Anthony?

Duncan îşi dădu seama după expresia vasalului său că acesta nu era de acord. Râse când îl auzi spunând:

— Dacă aşa crezi tu, atunci consimt că s-ar putea…

Gerald zâmbi.

— Diplomat ca întotdeauna, nu-i aşa, Anthony?

— Nu vreau să-mi dezamăgesc stăpâna! anunţă aghiotantul.

— Mă rog la Dumnezeu să ai dreptate, Madelyne, spuse Gerald.

Se aşeză lângă Duncan şi Anthony, la masă. Madelyne îi dădu un pocal cu vin, iar Gerald bău îndelung, cu sete.

— Gilard şi Edmond sunt aici? întrebă el apoi.

Duncan clătină din cap. Luă cupa de vin oferită de Madelyne, dar îi ţinu mâna într-a lui. Madelyne se rezemă de umărul său, zâmbindu-i.

— Duncan, Părintele Laurance va oficia în sfârşit slujba, anunţă ea.

Apoi se întoarse spre Gerald, ca să-i explice:

— Imediat după ce ne-a cununat, preotul şi-a ars mâinile. Bietul om a avut nevoie de foarte mult timp ca să se vindece. A fost un accident îngrozitor, deşi nu ne-a explicat cum anume i s-a întâmplat.

— Dacă-l lăsa pe Edmond să-i vadă arsurile, s-ar fi lecuit mai repede, remarcă Anthony. Acum Edmond a plecat, desigur, adăugă el, ridicând din umeri.

— Voiam să-i spun vreo două vorbe Părintelui

Laurance, mormăi Duncan.

— Nu-ţi place de el? întrebă Gerald.

— Nu.

Madelyne fu surprinsă de atitudinea soţului ei.

— Duncan, nu vă întâlniţi aproape niciodată. Cum se poate să-ţi placă sau să nu-ţi placă? Abia dacă-l cunoşti.

— Madelyne, omul ăsta nu-şi face datoria. Tot timpul stă ascuns în capela lui. E prea sfios ca să-mi fie mie pe plac.

— Nu ştiam că eşti un om aşa de religios, interveni Gerald.

— Nici nu e, preciză Anthony.

— Duncan nu vrea decât ca preotul să facă ceea ce are de făcut aici, spuse Madelyne, turnând din nou vin în şipul lui Anthony.

— Mă insultă, declară Duncan. Azi-dimineaţă, un mesager de la mănăstirea lui a adus un răvaş. Am cerut să fie înlocuit. Madelyne mi-a scris petiţia, încheie el, pe un ton lăudăros.

Madelyne îl înghionti în braţ, aproape răsturnându-i cupa cu vin. Duncan ştia că nu voia să spună nimănui că învăţase să scrie şi să citească. Îi zâmbi, amuzat că se ruşina cu un talent atât de remarcabil.

— Şi ce scria în răvaş? întrebă Madelyne.

— Nu ştiu. Aveam alte treburi de făcut, mai importante, nevastă. Poate aştepta până după cină.

Un nou răget le întrerupse conversaţia. Se vedea clar că Adela îşi ieşise iar din pepeni.

— Madelyne, pentru numele lui Dumnezeu, du-te şi fă-o pe Adela să înceteze cu urletele. Gerald, încep să mă îngrozesc la gândul vizitelor tale, îi spuse Duncan prietenului său.

Madelyne se repezi să atenueze efectul.

— Soţul meu n-a vrut să fie grosolan, îi spuse ea lui Gerald. Dar îl frământă multe probleme însemnate.

Duncan oftă lung, făcând-o să se întoarcă spre el.

— Nu e nevoie să-mi scuzi comportamentul, Madelyne. Şi acum, du-te şi vezi de Adela.

Madelyne dădu din cap.

— Am să-l invit şi pe Părintele Laurance la masă. N-o să vină, dar îl voi pofti totuşi. Dacă însă ne învredniceşte cu prezenţa lui, te rog, fii politicos cu bietul om până ia sfârşit cina. Pe urmă, poţi răcni la el cât pofteşti.

Duncan se încruntă.

Soţia sa îi zâmbi.

Imediat ce Madelyne ieşi din sală, Gerald şopti:

— Regele nostru s-a întors în Anglia.

— Eu sunt gata, declară Duncan.

— Am să vin şi eu cu tine, când va sosi cererea, îl încredinţă Gerald. Duncan clătină din cap.

— Doar nu poţi crede că regele va ignora căsătoria voastră, Duncan. Va trebui să dai socoteală pentru faptele tale. Şi am şi eu dreptul să-l sfidez pe Louddon, la fel ca tine, poate chiar mai mult. Sunt hotărât să-l ucid pe ticălosul ăsta.

— Jumătate din Anglia ar dori să-l ucidă, interveni Anthony.

— Cererea a şi sosit, remarcă Duncan.

Vorbise pe un ton atât de blajin, încât ceilalţi nu reacţionară imediat.

— Când? întrebă Gerald.

— Chiar înaintea ta.

— Şi când pornim? vru să ştie Anthony.

— Regele îmi porunceşte să vin numaidecât la Londra, răspunse Duncan. Poimâine nu va fi prea târziu. Anthony, de data asta, tu rămâi pe loc.

Vasalul nu avu nicio reacţie vizibilă, deşi era nedumerit, căci de obicei călărea împreună cu stăpânul său.

— O iei şi pe Madelyne cu tine? se interesă Gerald.

— Nu, aici va fi mai la adăpost.

— La adăpost de mânia regelui, sau de răzbunarea lui Louddon?

— De Louddon. Regele ar apăra-o.

— Ai mai multă încredere în el decât mine, recunoscu Gerald.

Duncan îl privi pe Anthony.

— Îţi las în grijă cea mai de preţ comoară a mea, Anthony. S-ar putea să ni se întindă o cursă.

— În ce fel? întrebă Gerald.

— Cred că Louddon are acces la sigiliul regal. Instrucţiunile din misivă n-au fost dictate de gura regelui. Asta bănuiesc.

— Câţi oameni îţi vei lua, şi câţi vei lăsa s-o păzească pe Madelyne? întrebă Anthony. Ar putea fi şi un plan de a te îndepărta de-aici, pentru ca Louddon să poată ataca fortăreaţa. Ştie, cred, că n-ai s-o iei pe Madelyne cu tine.

Duncan dădu din cap.

— M-am gândit şi la asta.

— Eu am acum cu mine doar o sută de oameni, interveni Gerald. Îi pot lăsa aici, cu Anthony, dacă vrei, Duncan.

Gerald şi Anthony începură să discute despre numărul trupelor, în timp ce Duncan se ducea să stea în faţa focului. Întâmplător, se întoarse tocmai la timp ca s-o vadă pe Madelyne plecând. Probabil se ducea să-i vorbească Părintelui Laurence. Băieţaşul, Willie, i se ţinea de fuste, alergând ca să ţină pasul cu ea.

Duncan nu se mai gândi la soţia lui, când Gerald şi Anthony i se alăturară din nou. Discutară o vreme cu aprindere despre apărarea fortăreţei Wexton. Anthony şi Gerald se aşezară, iar Duncan ocupă şi el jilţul despre care Madelyne declarase că-i aparţinea lui.

Dintr-odată, Willie intră în fugă. La vederea lui Duncan, se opri, alunecând pe pardoseală. În ochi avea o

privire înnebunită de spaimă.

Duncan îşi spuse că băiatul arăta de parcă tocmai l-ar fi văzut pe dracul gol. Cu sfială, Willie înaintă până lângă scaunul lui.

— Ce e, băiete? Vrei să-mi vorbeşti? întrebă Duncan, vorbind cu blândeţe, ca să nu-l sperie şi mai rău.

Anthony dădu să-l întrebe ceva, dar Duncan îl opri cu un gest al mâinii.

— O bate, şopti Willie.

Duncan sări de pe scaun, răsturnându-l, şi din câţiva paşi fu la uşă.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Gerald pe Anthony, când vasalul porni după stăpânul lui.

— Madelyne! strigă aghiotantul.

Sărind în picioare, Gerald se luă şi el după cei doi, cu spada scoasă.

Duncan ajunse primul la capelă. Uşa era zăvorâtă, dar nu-i luă mult ca s-o smulgă din ţâţâni.

Furia turbată îi înzecea puterile.

Zgomotul îl puse în alertă pe Părintele Laurance. Când Duncan năvăli în antreu, preotul o ţinea pe Madelyne în chip de pavăză, cu un pumnal îndreptat spre gâtul ei.

Duncan nu-şi privi soţia. Nu îndrăznea. Atunci, ar fi explodat de mânie. Se uita numai la omul scos din minţi care-l provoca.

— Dacă mai faci un pas, îi tai gâtu’! zbieră preotul.

Se retrăgea încet, târându-şi ostatica după el.

La fiecare pas înapoi al preotului, Duncan făcea câte un pas înainte.

Preotul se ciocni de o măsuţă pătrată, plină cu lumânări aprinse. Îndrăzni să arunce o privire scurtă în spate, judecând distanţa prin jurul obstacolului până la uşa laterală, iar acest moment fu cel pe care adversarul său îl aşteptase.

Duncan atacă. Smulse cuţitul de lângă faţa Madelynei,

împingând lama prin gâtul preotului, dintr-o mişcare iute şi ucigătoare. Preotul zbură înapoi, în timp ce Duncan o smulgea pe Madelyne din braţele lui.

Părintele Laurance muri înainte de a atinge pardoseala.

Masa se răsturnă lângă peretele din fund, cu lumânările căzând pe jos. Imediat, flăcările începură să se întindă peste lemnăria uscată.

Duncan nu luă în seamă focul. O ridică uşor pe Madelyne în braţe. Soţia sa i se ghemui la piept.

— Ce mult ţi-a luat până să vii, şopti ea, cu vocea întretăiată, plângând încet. Duncan trase aer în piept, adânc, ca să se calmeze. Încerca să-şi alunge furia, ca să se poată purta blând cu ea.

— Eşti bine? izbuti el într-un târziu s-o întrebe, deşi glasul îi era încă răguşit de mânie.

— Am avut momente şi mai bune, şopti Madelyne.

Răspunsul ei calm îl mai linişti. Apoi Madelyne ridică privirea spre el. Când văzu ce păţise la faţă, Duncan se înfurie din nou. Ochiul stâng îi era deja umflat. În colţul gurii avea sânge, iar pe gât, numeroase zgârieturi.

Lui Duncan îi venea să-l mai omoare o dată pe preot. Madelyne simţea tremurul care-l străbătea pe soţul ei. Furia i se oglindea în ochi. Ridică mâna şi-i atinse obrazul cu vârfurile degetelor.

— A trecut, Duncan. S-a terminat.

Gerald şi Anthony năvăliră în biserică. Gerald văzu flăcările şi imediat alergă înapoi afară, strigând după ajutor.

Anthony rămase lângă stăpânul lui. Când Duncan se întoarse şi porni spre uşă, vasalul ridică o scândură ca să-i facă loc – tot ce mai rămăsese din uşa distrusă de Duncan.

Madelyne observă cât de îngrijorat era Anthony, şi încercă să-l liniştească.

— Ai remarcat, Anthony, ce mult îi place soţului meu să treacă prin uşi? Anthony o privi surprins un moment,

apoi pe chip i se ivi încet un zâmbet.

Când ajunseră în camera lui Duncan, Madelynei îi clănţăneau dinţii. Duncan o înveli în pături şi o luă pe genunchi, începând să-i oblojească loviturile de pe faţă.

— Duncan? Ai văzut ce privire de nebun avea? îşi aminti Madelyne, înfiorându-se. Voia să... Duncan? Dacă mă siluia, m-ai mai fi iubit?

— Taci acum, iubirea mea, o linişti Duncan. Am să te iubesc toată viaţa. Ce întrebări prosteşti sunt astea?

Răspunsul lui mustrător o mai mângâie. Câteva momente, stătu tăcută, cu capul rezemat de pieptul lui. Duncan crezu că adormise, când izbucni pe neaşteptate:

— A fost trimis aici ca să mă omoare.

Se întoarse în braţele lui, privindu-l. Expresia din ochii lui o făcu să îngheţe.

— A fost trimis? întrebă încet Duncan.

— M-am dus la biserică să-i spun Părintelui Laurence că era invitat la cină. L-am luat pe nepregătite, şi nu avea sutana pe el. Era îmbrăcat ca un ţăran, dar asta trebuie c-ai observat-o şi tu, desigur. Oricum, nici mâinile nu-i erau acoperite cu bandaje.

— Şi mai departe?

— Nu avea nicio cicatrice. Mai ţii mine că spunea că-şi arsese mâinile. Nu putea oficia slujba din cauza rănilor. Dar nu avea nicio arsură.

Duncan îi făcu semn cu capul să continue.

— M-am prefăcut că n-am observat, şi, – am spus că primiserăm de la mănăstirea lui o scrisoare despre care voiai să-i vorbeşti, după cină. Asta a fost greşeala mea, deşi atunci n-am ştiut. L-au apucat furiile. Mi-a spus că Louddon îl trimisese aici, cu misiunea de a mă ucide, dacă regele îţi acorda ţie favorurile lui, nu lui Louddon. Duncan, cum se poate ca un om al lui Dumnezeu să aibă un suflet de diavol? Probabil că în acel moment Părintele Laurance şi-a dat seama că fusese demascat. A zis că avea să fugă, dar

nu înainte de a mă omorî.

Se cuibări din nou la pieptul lui Duncan.

— Te-ai temut, Duncan? îl întrebă ea, în şoaptă.

— Eu nu mă sperii niciodată! se răsti soţul ei.

Era atât de revoltat de trădarea preotului, încât abia mai putea să gândească.

— Voiam să te întreb dacă erai îngrijorat, nu speriat, se corectă Madelyne.

— Ce?

Duncan clătină din cap, străduindu-se să-şi alunge mânia. Madelyne avea nevoie de încurajările lui.

— Îngrijorat? La naiba, Madelyne, eram turbat de furie!

— Mi-am dat seama, răspunse ea. Îmi aminteai de lupul meu, la pândă.

Se ridică de pe genunchii lui şi-l luă de mână, trăgându-l după ea până la pat. Duncan îşi scoase tunica. Era lac de năduşeală, de la căldura din cameră. Se aşeză lângă soţia lui, cuprinzând-o de umeri.

— Madelyne, ţie ţi-a fost frică?

— Puţin, răspunse ea.

— Numai puţin?

— Ei, ştiam că aveai să vii după mine, aşa că nu mi-a fost foarte frică. Totuşi, am început să mă enervez când am văzut că nu mai apăreai în uşă. Începuse să-mi sfâşie rochia…

— Ar fi putut să te ucidă, o întrerupse Duncan, cu glasul tremurându-i de furie:

— Ba, nu l-ai fi lăsat tu.

Doamne, câtă încredere avea în el! Duncan se simţea de-a dreptul umilit.

Cercurile pe care le desena încet Madelyne cu degetele se apropiau de locul dintre picioarele lui.

O apucă de mână, ţinându-i-o strâns pe coapsă. Probabil era atât de tulburată, încât nici nu-şi dădea seama

ce făcea.

— Doamne, ce cald s-a făcut aici, şopti Madelyne. De ce trebuie să ardă focul pe vremea asta, Duncan?

— Tremurai, îi aminti el.

— Acum mi-e mai bine.

— Atunci, mă duc jos să aduc scrisoarea de la mănăstire. Sunt curios ce aveau să ne spună superiorii lui.

— Nu vreau să cobori încă.

Numaidecât, Duncan se întoarse iar spre ea.

— Trebuie să te odihneşti, îi spuse el. La naiba, numai eu sunt de vină. Ar fi trebuit să mă ocup şi de casă, la fel de atent cum mă îngrijesc de instrucţia ostaşilor.

Madelyne îi puse mâinile pe umeri.

— Datoria casei îmi revine mie. Deşi, acum, dacă stau să mă gândesc, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă…

Oftatul lui o făcu să se întrerupă.

— Ştiu, nu s-ar fi întâmplat nimic, dacă eram eu cu tine, ca să te apăr.

— Voiam să-ţi spun doar că toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă ştiam cum să mă apăr singură.

— Cum adică? întrebă Duncan.

N-avea idee ce se petrecea în mintea ei. Dar imediat zâmbi, căci tocmai îşi dăduse seama cât de rar îi ghicea gândurile.

— Părintele Laurance nu era mult mai înalt decât mine, spuse Madelyne. Iar Ansel are exact statura mea.

— Ce legătură are scutierul meu cu ceea ce discutam?

— Ansel învaţă arta apărării, îi aminti Madelyne. Prin urmare, trebuie să mă instruieşti şi pe mine cum să mă apăr. Înţelegeţi ce vreau să spun, nu?

Nu înţelegea, dar preferă să n-o contrazică.

— O să vorbim despre asta mai târziu, declară el.

Madelyne dădu din cap.

— Atunci, e timpul să te ocupi de nevoile mele,

Duncan. Îţi poruncesc.

Tonul ei glumeţ îl făcu s-o întrebe, pe un ton la fel de mucalit:

— Şi ce poruncă îndrăzneşti să-i dai soţului tău? Drept răspuns, Madelyne îşi desfăcu încet panglica de la gulerul cămăşii. Veşmântul îi alunecă de pe umeri.

Duncan clătină din cap.

— Eşti prea lovită ca să…

— Vei găsi tu o cale, îl întrerupse ea. Ştiu că acum nu arăt prea atrăgător, nu-i aşa?

— Cu vânătăile astea, eşti urâtă ca un ciclop din ăia ai tăi. Abia suport să mă uit la tine.

Cuvintele lui o făcură să râdă. Ştia că o tachina, căci încerca s-o tragă peste el şi în acelaşi timp să-i scoată cămaşa.

— Atunci, va trebui să închizi ochii când faci dragoste cu mine, îl sfătui ea.

— Am să îndur.

— Încă-i mai simt atingerea, şopti Madelyne, cu un tremur în voce. Am nevoie ca acum să mă atingi tu. Mă vei face să uit. Am să mă simt din nou curată, Duncan. Înţelegi?

Drept răspuns, Duncan o sărută. Curând, Madelyne uită de orice altceva. În câteva momente, ajunseră să conteze numai ei doi.

Şi se simţi purificată la trup şi la suflet.

CAPITOLUL 19

Printr-o ironie a sorţii, atacul suferit de Madelyne i-a ajutat pe Gerald şi Adela să se împace.

Madelyne insistase să ia cina cu familia şi oaspetele lor. Când ea şi Duncan au intrat în sală, Adela era deja

aşezată la masă. Gerald se plimba prin faţa căminului, adâncit în gânduri.

Duncan oftă, dându-i Madelynei de înţeles că nu mai avea chef pentru încă una dintre scenele Adelei. Madelyne dădu să-l roage să aibă răbdare, apoi se răzgândi. Nici ea n-avea stare pentru conflicte.

Când o văzu pe Madelyne, Adela scoase un ţipăt, uitând complet de Gerald.

— Ce ţi s-a întâmplat? A dat Silenus cu tine de pământ, în sfârşit?

Madelyne se întoarse spre Duncan, încruntându-se.

— Chiar înainte de a pleca din cameră, mi-ai spus că arăt normal, îi şopti ea.

— Am minţit, zâmbi Duncan.

— Trebuia să mă uit în oglinda Adelei. Uite, e gata să-i vină rău. Am să le tai tuturor pofta de mâncare.

Duncan clătină din cap.

— Mie nici chiar o invazie nu mi-ar alunga foamea. Mi-am consumat toate puterile încercând să-ţi satisfac ţie…

Madelyne îi dădu un ghiont să tacă, întrucât stăteau destul de aproape de Adela ca să-i poată auzi, apoi se întoarse spre aceasta şi Gerald.

Şi-l văzu pe Gerald povestindu-i Adelei despre atacul asupra Madelynei.

— O, Madelyne, arăţi îngrozitor! declară Adela, cu compasiune.

— E un păcat să minţi, îl mustră Madelyne pe Duncan, privindu-l încruntată.

Duncan ceru ca numele Părintelui Laurence să nu fie pomenit în timpul mesei. Toţi se conformară. Adela continuă şi ea să-l ignore pe Gerald. La plecare, baronul îi făcu un compliment, căruia Adela îi răspunse cu o grosolănie.

Duncan ajunsese la capătul răbdării.

— Vreau să vorbesc cu voi – cu amândoi! porunci el,

tăios.

Adela păru speriată, Gerald păru mirat, iar Madelyne păru gata să zâmbească.

Toţi îi urmară pe Duncan spre cămin. Acolo, Duncan se aşează în jilţ, dar când Gilard vru să-şi ia şi el un scaun, Duncan îl împiedică:

— Nu, Gerald. Tu stai în picioare, lângă Adela.

Apoi se întoarse spre sora lui şi o întrebă:

— Ai încredere că ştiu ce e mai bine pentru tine?

Încet, Adela dădu din cap. Ochii i se făcuseră mari cât două castroane.

— Atunci, lasă-l pe Gerald să te sărute. Acum.

— Ce?! exclamă Adela, copleşită.

Reacţia ei îl făcu pe Duncan să se încrunte.

— Când soţia mea a fost atacată de Louddon, a vrut să şterg amintirea celor întâmplate. Adela, n-ai fost niciodată sărutată sau atinsă de un bărbat care te iubea. Îţi propun să-l laşi pe Gerald să te sărute acum, şi apoi să hotărăşti dacă te simţi dezgustată sau mulţumită.

Madelyne găsi că era un plan minunat.

În schimb, Adela se înroşise de jenă.

— De faţă cu toată lumea? întrebă ea, cu vocea ca un chiţăit subţire.

Gerald zâmbi. O luă de mână.

— Te-aş săruta în faţa lumii întregi, dacă mi-ai da voie! îi declară el.

Duncan îşi spuse că Gerald cam sărea peste cal, lăsând-o pe Adela să-i dea voie sau nu, dar îşi păstră părerea pentru sine.

Şi-n plus, porunca lui era deja dusă la îndeplinire. Înainte ca Adela să se poată retrage, Gerald se aplecă şi-i depuse o sărutare castă pe buze.

Sora lui Duncan îl privi aiurită. În clipa următoare, Gerald o sărută din nou. N-o atingea deloc cu mâinile, dar gura lui o ţinea prizonieră.

Privindu-i, Madelyne se simţi prost. Se aşeză pe braţul jilţului lui Duncan, încercând să se uite sus în tavan, nu la cei doi oameni care se sărutau pe îndelete…

Când Gerald făcu un pas înapoi, Madelyne o privi pe Adela. Sora lui Duncan era roşie în obraji, stânjenită şi complet stupefiată.

— Nu sărută ca Mor…

Numaidecât, orice culoare i se şterse de pe faţă, şi o privi neajutorată pe Madelyne.

— Va trebui să ştie, Adela.

Gerald şi Duncan schimbară o privire, încruntaţi. Niciunul dintre ei nu ştia la ce se referea Madelyne.

— Nu pot să-i spun, şopti Adela. N-ai vrea să mă scapi tu de îndatorirea asta îngrozitoare? Te rog, Madelyne… te implor!

— Numai dacă mă laşi să-i spun şi lui Duncan.

Adela îşi privi fratele. Acesta îi distinse în ochi îngrijorarea.

În sfârşit, fata dădu din cap. Apoi se întoarse spre Gerald şi-i spuse:

— Nu vei mai dori să mă săruţi niciodată când vei afla tot adevărul despre ceea ce mi s-a întâmplat. Îmi pare rău, Gerald. Ar fi trebuit să…

Şi începu să plângă. Gerald dădu s-o ia în braţe, dar ea clătină din cap.

— Cred că te iubesc, Gerald. Şi-mi pare aşa de rău…

Şi, cu aceste cuvinte de despărţire, Adela ieşi în fugă din încăpere.

Madelynei nu-i prea plăcea promisiunea pe care o făcuse. Ştia că avea să le provoace suferinţe soţului ei şi lui Gerald. Amândoi o iubeau pe Adela.

— Gerald, te rog, ia loc şi ascultă-mă, îi ceru ea, vorbind cu o voce încordată. Duncan, promite-mi că n-ai să te superi pentru că ţi-am ascuns asta. Adela mi-a cerut să-i promit că-i voi păstra secretul.

— N-am să mă supăr, se învoi Duncan.

Madelyne dădu din cap. Nu suporta să se uite la Gerald în timp ce povestea, aşa că privi tot timpul în podea. Puse accentul pe faptul că Adela fusese atât de dezamăgită că Gerald nu venise s-o întâlnească la curte, şi din acest motiv devenise o pradă uşoară pentru înşelătoriile lui Louddon.

— Cred că de fapt încerca să te pedepsească, îi spuse ea, deşi mă îndoiesc că-şi dă seama de asta.

Îndrăzni să-i arunce o privire, îl văzu dând din cap, apoi se uită la Duncan, şi le povesti în continuare, fără să omită nimic. Când ajunse la trădarea lui Morcar, se aştepta ca cel puţin unul, dacă nu amândoi, să scoată un strigăt de furie.

Niciunul dintre baroni nu scoase o vorbă.

La sfârşitul povestirii, Gerald se ridică şi ieşi încet din sala cea mare.

— Ce-o să facă? îl întrebă Madelyne pe Duncan, în timp ce-şi ştergea lacrimile şi strâmbându-se când îşi frecă vânătăile de pe faţă.

— Nu ştiu, răspunse Duncan încet.

— Eşti supărat pe mine pentru că nu ţi-am spus până acum?

Duncan clătină din cap. Apoi, pe neaşteptate, îi trecu prin minte un gând.

— Morcar e omul pe care voiai să-l ucizi, nu?

Madelyne se încruntă.

— Mi-ai spus că aveai de gând să omori un om, continuă Duncan. Mai ţii minte? Despre Morcar vorbeai, nu-i aşa?

În sfârşit, soţia lui confirmă.

— Nu-l puteam lăsa să scape nepedepsit, dar onoarea mă obliga şi să păstrez secretul Adelei, şopti ea. Duncan, nu ştiam ce să fac. E datoria lui Dumnezeu să se ocupe de păcătoşi. Ştiu destul de bine asta. Şi n-ar trebui să doresc

să-l ucid. Dar o doresc, totuşi, Doamne iartă-mă, o doresc…!

Duncan o luă pe genunchi, cu tandreţe, înţelegea prea bine chinul prin care trecea blânda lui soţie.

Câteva momente, tăcură amândoi. Madelyne era îngrijorată din pricina lui Gerald. Oare acum avea să plece, sau urma să se ţină în continuare după Adela?

— Am să mă ocup eu de Morcar, îi spuse Duncan.

— Ba nu!

Gerald era cel care strigase acest răspuns. Madelyne şi Duncan îl văzură venind în goană până în faţa lor. Furia lui era năprasnică. Tremura din tot trupul.

— Am să-l omor eu – cum am să te-omor şi pe tine, Duncan, dacă îndrăzneşti să-mi refuzi acest drept!

Madelyne îl privea cu gura căscată. Ridică ochii spre Duncan. Pe chipul soţului ei nu se putea desluşi dacă era ofensat sau furios.

După ce-l privi lung pe Gerald, Duncan dădu încet din cap.

— Da, Gerald, e dreptul tău. Am să-ţi stau alături când îl vei provoca.

— La fel cum îţi voi sta şi eu alături când ai să-l provoci pe Louddon, replică Gerald.

Apoi se dezumflă complet, şi se aşează pe jilţul din faţa lui Duncan.

— Madelyne? Nu vrei să-i spui Adelei, te rog, că aş dori să-i vorbesc?

Madelyne dădu din cap. Se grăbi să se supună, dar până ajunse în camera Adelei, nu mai putea de-atâtea griji. Încă nu ştia ce avea de gând Gerald.

Adela trăsese deja concluzia că Gerald urma s-o părăsească.

— E mult mai bine aşa, îi spuse ea Madelynei, printre suspine. Să mă sărute e una, dar asta-i tot ce-aş putea îngădui vreodată. Nu l-aş putea lăsa nicicând să vină în

patul meu.

— N-ai de unde să ştii dacă ai putea sau n-ai putea, replică Madelyne. Adela, nu va fi uşor deloc, dar Gerald e un om foarte răbdător.

— N-are nicio importanţă, replică prietena ei. Tot o să mă părăsească.

Adela se înşela. Gerald o aştepta la baza scării. Fără o vorbă, o luă de braţ şi o conduse până jos.

Duncan se apropie de Madelyne şi o cuprinse în braţe.

— Pari frântă de oboseală, nevastă. E timpul să ne culcăm.

— Mai bine aştept până se întoarce Adela. S-ar putea să aibă nevoie de mine, protestă Madelyne, când Duncan porni cu ea în sus pe scară.

— Eu sigur am nevoie de tine, acum, Madelyne. De Adela va avea grijă Gerald.

Soţia lui dădu din cap.

— Madelyne, continuă Duncan, mâine va trebui să plec. Dar nu voi lipsi multă vreme, adăugă el, fără a-i lăsa timp să-l întrerupă.

— Unde te duci? îl întrebă Madelyne. Ai de rezolvat treburi importante? urmă ea, încercând să pară interesată, nu dezamăgită. Doar nu-i putea pretinde să-şi petreacă fiecare moment cu ea. La urma urmei, Duncan era un om important.

— Am într-adevăr o problemă pe care trebuie s-o rezolv, răspunse el evaziv.

Maude tocmai cobora scara. Îi anunţă că avea să se ocupe numaidecât de baia baronesei, dar Duncan clătină din cap, spunându-i că se îngrijea el de asta.

Slujnica răspunse cu o reverenţă.

— Maude, fiul tău a făcut o faptă curajoasă azi.

Femeia se lumină la faţă. Auzise deja totul despre vitejia băiatului ei. Willie îşi făcuse părinţii să fie mândri de el – doar salvase viaţa baronesei!

— Va trebui să mă gândesc la o răsplată potrivită pentru o asemenea ispravă, mai spuse Duncan.

Maude părea prea copleşită ca să vorbească. Făcu încă o plecăciune, apoi îşi exprimă recunoştinţa, bâlbâindu-se:

— Vă... vă foarte mulţumesc, my lord. Willie al meu are o slăbiciune pentru baroneasă. Ştiu că o cam deranjează, aşa cum se ţine după ea tot timpul, da' pe dumneaei nu pare s-o supere şi mereu are o vorbă bună pentru băiatul meu.

— E un puşti deştept, îl lăudă Duncan.

Acest compliment o făcu pe Maude să ameţească. Îi mulţumi iar stăpânului ei, îşi adună fustele şi coborî valvârtej scara. Abia aştepta să-i spună lui Gertie.

Când ajunseră în dormitor, Madelyne era extenuată, dar Duncan avea chef de vorbă. Întinzându-se cu mâinile sub cap, îşi privi soţia cum se pieptăna. Amândoi erau goi, şi nu se ruşinau.

— Madelyne, am fost poftit să vorbesc cu regele meu, începu el.

Vorbea cu glas stăpânit, încercând să-i dea impresia că invitaţia îl plictisea.

— Acolo mă duc mâine.

— Poftim?

Lăsând jos pieptenele, Madelyne se întoarse spre el, cu o privire încruntată.

— Atunci, chemat, poftim, recunoscu Duncan. Ţi-aş fi spus mai devreme, dar n-am vrut să te îngrijorezi.

— De ce? Va fi ceva primejdios?

Nici măcar nu-i dădu timp să răspundă.

— Sigur c-o să fie primejdios. Când plecăm?

— Nu plecăm nicăieri. Tu ai să stai aici. Vei fi mai în siguranţă.

Madelyne părea gata să-l contrazică. Duncan clătină din cap, continuând:

— Dacă mai am şi grija ta pe cap, n-am să mai pot chibzui limpede. Sunt hotărât, Madelyne. Rămâi aici.

— Şi ai să te întorci la mine?

Întrebarea ei îl surprinse.

— Sigur că da!

— Când?

— Nu ştiu cât o să dureze, Madelyne.

— Săptămâni… luni… ani?

Îi văzu teama în ochi, şi-şi aminti vremurile când fusese neluată în seamă de familia ei. O trase deasupra lui şi o sărută.

— Întotdeauna am să mă întorc la tine, Madelyne. Eşti soţia mea, pentru numele lui Dumnezeu.

— Soţia ta, şopti ea. Ori de câte ori mă sperii, sau încep să mă tem de viitor, îmi amintesc că sunt legată de tine.

Duncan zâmbi. Nu mai părea speriată.

— Dacă mori, am să-ţi găsesc mormântul şi am să-l scuip, îl ameninţă ea.

— Atunci, voi avea mare grijă.

— Pe cuvântul tău?

— Pe cuvântul meu de onoare.

Cu un gest tandru, Madelyne îi cuprinse obrajii în palme.

— Îmi iei inima cu tine, iubitorul meu temnicer.

— Ba, Madelyne, tu m-ai capturat pe mine în temniţa inimii tale – cu trup şi suflet.

Şi-şi pecetlui jurământul, făcând dragoste cu ea.

* * *

Duncan fu gata îmbrăcat înainte să se crape de ziuă. Îl chemă pe Anthony, apoi îl aşteptă în sală.

Când vasalul său intră pe uşă, Duncan tocmai rupea pecetea misivei de la mănăstire, despre care uitase.

Anthony se aşează în faţa lui, la masă, aşteptându-l să termine de citit. Gertie intră cu o tavă plină cu pâine şi brânză.

Când Duncan termină scrisoarea, vasalul mâncase deja o porţie zdravănă. Se vedea clar că vestea nu-l bucura deloc pe baron. Duncan aruncă pergamentul cât colo şi bătu cu pumnul în tăblia mesei.

— Te nemulţumeşte vestea? îl întrebă Anthony.

— Întocmai cum am bănuit. Nu există niciun Părinte Laurance.

— Dar omul pe care l-ai ucis…

— A fost trimis de Louddon, îl întrerupse Duncan. Ştiam deja atâta lucru, dar crezusem că era totuşi preot.

— Ei bine, cel puţin n-ai omorât un om al bisericii, remarcă Anthony, cu o ridicare din umeri. Şi nici nu s-a putut întoarce la Louddon să-i dea raportul, Duncan. De la sosire, n-a mai ieşit niciodată din fortăreaţă. Aş fi ştiut.

— Dacă eram atent, aş fi observat mai curând cât de ciudat se purta. Neatenţia asta a fost cât pe ce s-o coste pe soţia mea viaţa.

— Nu te învinuieşte, comentă Anthony. Şi nici n-a ieşit aşa de urât pe cât s-ar fi putut, Duncan. Putea să ne asculte toate spovedaniile, încheie el, cutremurându-se.

— Şi nici nu m-am căsătorit cu adevărat! strigă Duncan, bătând iar cu pumnul în masă.

— Dumnezeule mare, la asta nu m-am gândit!

— Nici Madelyne nu s-a gândit. Dar o să-şi dea seama. Şi va face o criză. Dacă aveam timp, găseam un preot şi ne căsătoream înainte de a pleca.

— Vor trece săptămâni de zile…

Duncan dădu din cap.

— I-ai spus Madelynei unde te duci? îl întrebă Anthony.

— Da, dar despre impostor n-am să-i spun. La întoarcere, voi aduce cu mine şi un preot. Am să-i spun că

nu suntem căsătoriţi cu doar câteva clipe înainte de a o lua iar de soţie. La naiba, ce încurcătură!

Anthony zâmbi. Stăpânul lui avea dreptate. Madelyne urma să facă o criză de toată frumuseţea.

În continuare, Duncan se strădui să lase deoparte problema înşelătoriei lui Laurence. Revăzu planurile împreună cu aghiotantul său, încercând să acopere toate eventualităţile.

— Laşi în urmă destui soldaţi ca să poţi cuceri Anglia cu ei, remarcă Anthony.

— Pe Gerald l-ai văzut în dimineaţa asta?

Anthony clătină din cap.

— Oamenii se adună în faţa grajdurilor, spuse el. S-ar putea să te aştepte acolo.

Duncan se ridică şi porniră amândoi spre grajduri. Acolo, baronul le vorbi ostaşilor, prevenindu-i că era foarte posibil să li se fi întins o cursă. Apoi se întoarse spre oamenii care aveau să rămână pe loc şi li se adresă şi lor.

— Se prea poate ca Louddon să aştepte până plec eu, pentru a ataca fortăreaţa.

Când termină de dat instrucţiunile, Duncan se înapoie în sală. Madelyne tocmai cobora scara. Îi zâmbi soţului ei. Duncan o luă în braţe şi o sărută.

— Aminteşte-ţi că mi-ai promis să ai mare grijă, îi şopti Madelyne, când îi dădu drumul.

— N-am să uit.

O luă pe după umeri şi ieşiră. Drumul spre grajduri trecea prin faţa capelei. Duncan se opri să privească stricăciunile produse de foc.

— Va trebui să reclădim antreul, remarcă el…

Referirea la biserică îi aminti Madelynei de scrisoare.

— Duncan, ai timp să-mi arăţi acum scrisoarea primită de la mănăstirea Părintelui Laurence? Mărturisesc că sunt foarte curioasă.

— Am şi citit-o.

— Ştii să citeşti! Bănuiam eu, dar niciodată nu te-ai lăudat cu iscusinţa asta. Poftim, tocmai când cred că te cunosc cum nu se poate mai bine, îmi faci câte o nouă surpriză!

— Deci, nu sunt chiar atât de previzibil pe cât îţi imaginai? zâmbi el.

Madelyne dădu din cap.

— În anumite privinţe, rămâi întotdeauna previzibil. O, cât aş vrea să nu pleci! Voiam să mă înveţi arta apărării. Dacă m-aş putea apăra la fel de bine ca Ansel, probabil m-ai lăsa să vin şi eu cu tine.

— Ba nu te-aş lăsa, replică Duncan. Totuşi, îţi făgăduiesc că vom începe instrucţia de îndată ce mă întorc.

Observă că Baronul Gerald încă nu sosise. Întrucât astfel mai avea câteva minute de stat cu soţia lui, se întoarse spre ea, spunându-i:

— Am să-ţi dau prima lecţie acum. De vreme ce-ţi foloseşti mâna dreaptă, trebuie să porţi jungherul pe partea stângă a trupului.

Îi scoase pumnalul şi teaca şi i le mută în gaica de pe şoldul stâng al cingătorii.

— De ce?

— Fiindcă aşa ţi-e mult mai uşor să-l scoţi. Uneori, nevastă, fiecare secundă contează.

— Tu îţi ţii spada pe dreapta, Duncan. Ştiu că preferi s-o mânuieşti în luptă cu stânga. Treptele! îşi aminti ea deodată. Lecţia asta are vreo legătură cu treptele construite lângă peretele din stânga, nu cel din dreapta?

Duncan dădu din cap.

— Şi tatăl meu era mai îndemânatic cu stânga decât cu dreapta. Când năvăleşte un vrăjmaş, vine de jos, nu de sus. Tatăl meu avea o poziţie mai prielnică. Se putea sprijini cu mâna dreaptă de perete, iar cu stânga lupta.

— Iscusit mai era tatăl tău, îl lăudă Madelyne. Majoritatea bărbaţilor îşi folosesc mâna dreaptă, nu-i aşa?

Ce idee minunată, să nesocoteşti tradiţia şi să construieşti casa după îndrumările lui!

— La drept vorbind, tata a preluat ideea de la unul dintre unchii săi.

Duncan credea că reuşise să-i abată gândul de la scrisoare. Dar se înşela…

— Şi ce scria în răvaş, Duncan?

— A, nimic important, replică el. Laurence a părăsit mănăstirea când a fost trimis la fortăreaţa lui Louddon.

Îi era greu să-şi mintă soţia, dar avea intenţii mărinimoase. Încerca s-o ferească de griji, în lipsa lui.

— Cred că a fost un om bun, până a pus mâna pe el fratele meu, comentă Madelyne. Mă voi îngriji ca trupul să-i fie trimis numaidecât înapoi la mănăstire, Duncan. Se cuvine să-l înmormânteze creştineşte.

— Nu!

Abia peste o clipă îşi dădu seama că strigase.

— Voiam să spun, s-au şi făcut aranjamentele.

Madelyne era nedumerită de violenţa reacţiei lui Duncan. Chiar atunci, Baronul Gerald se apropie să le dea bună dimineaţa, distrăgându-i atenţia.

— Adela şi cu mine ne vom căsători de îndată ce isprăvim cu treaba asta, anunţă el. A căzut la învoială, în sfârşit.

Madelyne zâmbi. Duncan îşi bătu prietenul pe umăr.

— Unde-i Adela? întrebă el.

— Plânge în camera ei. Mi-am şi luat rămas-bun, adăugă Gerald, zâmbind.

— Sigur vrei să se însori cu ea, Gerald? Sora mea îşi petrece mai tot timpul vărsând lacrimi.

— Duncan! protestă Madelyne.

Gerald râse.

— Sper să-şi folosească toate lacrimile înainte de nuntă.

Deodată, Duncan se răsuci spre Madelyne şi o sărută,

fără a-i lăsa timp să-i ghicească intenţiile.

— Mă voi întoarce acasă încă înainte să observi că am plecat, îi spuse el.

Madelyne făcu un efort să zâmbească. Nu voia să plângă. Ar fi fost nedemn, în faţa soldaţilor din jur.

Rămase în mijlocul curţii, privindu-şi soţul cum plecă.

Anthony îi veni alături.

— O să se întoarcă, spuse Madelyne. Mi-a dat cuvântul lui de cinste, Anthony.

— E un om de onoare, Madelyne. N-o să-şi calce făgăduiala.

— Va trebui să-mi găsesc cât mai multe ocupaţii. Duncan a promis că mă va învăţa arta apărării.

— Arta apărării? repetă Anthony, nedumerit.

— Da. Ar dori să ştiu că mă apăr. Ce crezi, Anthony? Ţi-ai putea găsi ceva timp pentru mine în fiecare zi, ca să-mi arăţi căile de apărare?

— Căile de apărare? La început, lui Anthony nu-i veni să creadă. Apoi, privind-o pe Madelyne, îşi dădu seama că vorbea foarte serios.

Madelyne nu considera că Anthony arăta prea încântat de rugămintea ei.

— Cred că mă voi duce să vorbesc cu Ned. Mi-ar putea face un arc frumos, şi săgeţi, desigur. Dacă-mi pun puţin mintea la contribuţie, cred c-aş putea deveni o foarte bună ţintaşă, cât ai zice peşte.

Lui Anthony îi venea să-şi facă semnul crucii – dar nu putea, desigur, de vreme ce stăpâna lui îl privea cu atâta speranţă pe faţă.

Era prea bun la inimă ca s-o contrazică.

— Am să vorbesc cu Ned, spuse el.

Madelyne îi mulţumi din tot sufletul.

Aghiotantul făcu o plecăciune, apoi se îndepărtă.

Anthony avea o nouă problemă pe cap. Principala lui îndatorire era aceea de a o proteja pe soţia lui Duncan. Iar

acum, se mai trezise cu încă una. Trebuia să-i protejeze şi pe ceilalţi oameni de Madelyne.

Dar hazul său înnăscut îi alungă deznădejdea. Când ajunse la coliba fierarului, râdea cu poftă. Dumnezeu să-i apere! Până la apusul soarelui, probabil că aveau să umble toţi cu săgeţi înfipte-n dos!

CAPITOLUL 20

Duncan fu cel dintâi care mirosi pericolul, şi dădu semnalul de oprire.

Ostaşii se înşirară în spatele lui. Nimeni nu scoase o vorbă, iar după ce caii se liniştiră, peste pădure se lăsă o tăcere sinistră.

Baronul Gerald stătea în dreapta lui Gerald. Aştepta, împreună cu oamenii lui. Reputaţia lui Duncan era legendară. Gerald mai luptase alături de el în trecut. Îi recunoştea aptitudinile superioare şi, deşi aveau aproape aceeaşi vârstă, Gerald se considera învăţăcelul lui Duncan.

Când acesta ridică mâna, câţiva soldaţi se răspândiră să iscodească regiunea.

— E linişte, prea linişte, îi spuse Duncan lui Gerald.

Celălalt baron dădu din cap.

— N-aş fi ales locul ăsta ca să întind o cursă, Duncan, recunoscu el.

— Tocmai.

— De unde ştii? îl întrebă Gerald. Eu n-am văzut nimic.

— Simt, răspunse Duncan. Sunt aici, mai jos de noi, aşteptând.

Un şuierat slab răsună din stânga. Duncan se răsuci numaidecât în şa. Le făcu semn soldaţilor să se despartă în grupe.

Ostaşul care dăduse semnalul reveni lângă ceilalţi.

— Câţi? îl întrebă Duncan.

— N-am putut număra, dar am zărit mai multe scuturi.

— Atunci, înmulţeşte-le cu o sută, spuse Gerald.

— Lângă cotul drumului, anunţă oşteanul. Stau ascunşi acolo, my lord.

Duncan dădu din cap. Duse mâna la spadă, dar Gerald i-o opri.

— Ţine minte, Duncan, dacă Morcar e printre ei…

— Este al tău, confirmă Duncan, cu glas aspru, stăpânit.

— La fel cum şi Louddon e al tău, adăugă Gerald.

Duncan clătină din cap.

— Nu-i aici. Ticălosul se ascunde după oamenii lui, sau la curtea lui William. Acum am răspunsul, Gerald. A fost o scrisoare falsă, trimisă de Louddon, nu de rege. Ăsta-i ultimul joc înşelător pe care i-l mai accept.

Aşteptă până când o treime din oastea lui se desfăcu în semicerc pe panta dinspre apus. A doua treime urmă aceeaşi ordine, deşi oamenii îşi formară evantaiul la răsărit. Ultimii rămaseră lângă cei doi baroni. Fuseseră aleşi pentru a se ocupa de atacul frontal.

Gerald era mulţumit de planul lui Duncan.

— I-am prins în propria lor cursă, ca într-un cleşte, spuse el mândru.

— Iar acum, închidem cleştele, Gerald. Dă semnalul.

Prietenul său îi făcea o mare cinste. Gerald se ridică în şa, înălţă spada în aer şi scoase strigătul de luptă.

Sunetul reverberă prin toată valea. Soldaţii care încercuiseră inamicul năvăliră în jos.

Plasa se strânse. Lupta le aparţinea celor mai viteji; era o zi a puterii şi a biruinţei.

Oamenii vicleni care stăteau ascunşi ca nişte muieri după copci şi stânci, aşteptând să se repeadă pe la spate asupra victimelor, se pomeniră curând prinşi în capcană.

Acum, luptătorii lui Duncan îşi arătară destoinicia. Primind comanda baronului, luptară vitejeşte şi repede se arătară victorioşi.

Nu luară niciun prizonier.

Abia când lupta fu aproape gata, Gerald îl zări pe Morcar. Privirile li se ciocniră provocator, de-a curmezişul văii. Morcar îşi dezveli dinţii, apoi se întoarse să sară pe cal. Credea că-i mai rămăsese timp ca să scape.

Gerald îşi pierdu cumpătul. Începu să lupte ca un posedat, dorind cu disperare să-l ajungă pe Morcar înainte de a fugi. Duncan îi acoperi spatele de mai multe ori, strigând la prietenul lui să-şi vină în fire.

Duncan era furios. Ţinea la disciplină, dar Baronul Gerald lepădase toate regulile de la instrucţie. Nu mai auzea niciun avertisment. Ochii-i erau sticloşi de furie. Acum numai mânia turbată îi mai stăpânea trupul şi mintea.

Aşezat în şa, Morcar îl privea pe Gerald cum se zbătea să ajungă la el. Pierdea astfel un timp preţios, dar se credea în siguranţă. Baronul Gerald lupta pedestru.

Zâmbetul crud i se transformă într-un hohot de râs, când Gerald se împiedică şi căzu în genunchi. Morcar profită de ocazie şi-şi mână calul la galop în josul pantei. Aplecându-se din şa, îşi ridică spada curbată asupra lui Gerald.

Gerald se prefăcea slăbit. Îşi ţinea capul plecat şi stătea rezemat într-un genunchi, aşteptând ca vrăjmaşul lui să ajungă destul de aproape.

Morcar lovi cu spada chiar în clipa când Gerald sări într-o parte.

Purtat de mişcarea atacului, Morcar alunecă din şa, căzu pe spate, se rostogoli şi vru să sară în picioare, pregătindu-şi din nou arma.

Nu mai apucă. Piciorul lui Gerald îl călcă pe mână. Când ridică privirea, îl văzu pe baron stând deasupra, cu

vârful spadei îndreptat spre gâtul lui. Când lama îi înţepă pielea, Morcar închise strâns ochii, scoţând un scâncet de groază.

— Vei găsi în infern femei pe care să le siluieşti, Morcar? întrebă Gerald.

Ochii lui Morcar se deschiseră brusc. Şi, în acele ultime clipe dinaintea morţii, înţelese că Gerald aflase adevărul în legătură cu Adela.

Duncan nu văzuse lupta dintre cei doi. Când bătălia luă sfârşit, porni printre oamenii săi, numărând morţii şi ocupându-se de răniţi.

Peste câteva ore, când soarele asfinţea deja, începu să-l caute pe Gerald. Îşi găsi prietenul aşezat pe un bolovan. Îi vorbi, dar nu primi niciun răspuns.

Duncan clătină din cap.

— Ce naiba e cu tine? îl întrebă. Şi unde ţi-e spada, Gerald?

În sfârşit, Gerald ridică privirea. Avea ochii roşii şi umflaţi. Deşi nu comentă, Duncan îşi dădu seama că prietenul său plânsese.

— Acolo unde-i e locul, replică Gerald.

Glasul îi era lipsit de orice emoţie, la fel de sec ca expresia de pe chip.

Duncan nu înţelese ce voia să spună până când găsi trupul lui Morcar. Avea spada lui Gerald înfiptă între picioare.

* * *

Îşi făcură tabăra pe culmea de deasupra văii unde avusese loc lupta. Gerald şi Duncan luară o cină frugală, fără să schimbe o vorbă până la căderea întunericului.

Gerald aştepta să-i treacă mânia.

Duncan aştepta să-i crească mânia.

Când prietenul său începu să vorbească, dădu frâu

liber durerii care-l chinuia.

— Crezusem c-am să mă împac cu ceea ce i s-a întâmplat Adelei, Duncan. Când am jurat să-l ucid pe Morcar, a fost o hotărâre firească. Până l-am văzut, Duncan. Atunci, s-a frânt ceva în mine. Ticălosul a râs.

— Şi de ce-mi vii cu scuzele astea? întrebă încet Duncan.

Gerald clătină din cap. Cu un zâmbet vag, răspunse:

— Fiindcă am senzaţia că ai vrea să-ţi înfigi spada în mine.

— Ai luptat ca un prost, Gerald. Dacă nu-ţi eram eu alături, în veci n-ai mai fi ajuns pe colină. Acum ai fi fost mort. Pofta de răzbunare a fost la un pas de a te costa viaţa.

Tăcu o clipă, lăsându-l pe Gerald să se gândească la spusele lui.

— M-am purtat nebuneşte, recunoscu Gerald. N-am să mai caut nicio scuză.

Duncan ştia cât de grea era pentru el această mărturisire.

— N-am nevoie de scuze. Învaţă din asta, Gerald. Nici eu nu sunt mai bun ca tine. Şi pe mine m-a mânat setea de răzbunare. Madelyne a fost rănită în luptă, fiindcă o luasem captivă. Ar fi putut să moară. Fiecare dintre noi s-a purtat prosteşte la rândul lui.

— Într-adevăr, deşi n-am s-o recunosc în faţa nimănui decât a ta, Duncan. Mi-ai spus că era cât pe ce s-o pierzi pe Madelyne. Nu i-ai mai fi cunoscut vraja, şi niciodată n-ai fi ştiut ce pierduseşi.

— Vraja? zâmbi Duncan. Gerald nu avea obiceiul să vorbească atât de poetic.

— Nu pot să explic, roşi prietenul său. E atât de neîntinată… Şi deşi acum regreţi că ai luat-o prizonieră, eu îţi sunt recunoscător. A fost singura care mi-a putut-o dărui din nou pe Adela.

— N-am regretat niciodată că am luat-o pe Madelyne cu mine. Îmi pare rău numai că a nimerit în mijlocul bătăliei mele cu oastea lui Louddon.

— A, dulcea mea Adela, continuă Gerald. Azi aş fi putut să mor. Adela ar fi pierdut pe vecie fericirea pe care numai eu i-o pot dărui.

Duncan zâmbi.

— Încă nu sunt hotărât, Gerald, dacă Adela ţi-ar fi deplâns moartea, sau ţi-ar fi sărbătorit-o.

Prietenul său râse.

— Am să-ţi spun ceva, şi dacă nu-ţi ţii gura, îţi voi tăia gâtul. A trebuit să-i promit un lucru Adelei înainte de a primi să se mărite cu mine.

Lui Duncan i se trezi curiozitatea. Gerald arăta din nou stingherit.

— A trebuit să-i jur că n-am să mă culc cu ea.

La auzul acestor cuvinte, Duncan clătină din cap.

— Şi ai de gând să-ţi respecţi jurământul? întrebă el, încercând să nu râdă.

— Da, răspunse Gerald, spre surprinderea lui.

— Plănuieşti să trăieşti ca un călugăr în propria ta casă? continuă Duncan, uimit.

— Nu, dar am învăţat de la tine, Duncan.

— Ce tot vorbeşti?

— I-ai spus Adelei că poate rămâne la tine câte zile o avea, mai ţii minte? Apoi, ai propus să mă mut la fortăreaţa Wexton şi s-o fac să se răzgândească. A fost un vicleşug isteţ, iar acum îl imit şi eu.

Duncan dădu din cap.

— Înţeleg…

— Ba nu înţelegi, râse Gerald. I-am promis Adelei că n-am să mă culc cu ea. Totuşi, ea va putea să se culce cu mine ori de câte ori doreşte.

Înţelegând în sfârşit, Duncan zâmbi.

— O să ia ceva timp, recunoscu Gerald. Mă iubeşte,

dar încă nu are încredere în mine. Accept condiţiile, căci ştiu că nu va putea rezista la nesfârşit farmecelor mele.

Duncan râse.

— Mai bine să ne odihnim acum, propuse Gerald. Mâine pornim spre Londra?

— Nu, o să mergem la Baronul Rhinehold. Fortăreaţa lui ocupă un loc central în planul meu.

— Şi care e planul tău?

— Vreau să-mi adun aliaţii, Gerald. Jocul s-a sfârşit. De-acasă de la Rhinehold, le voi trimite vorbă şi celorlalţi. Dacă totul merge bine, o să ne strângem la Londra în două săptămâni, cel mult trei. Louddon a săvârşit ultima înşelătorie din viaţa lui. Nu cred că regele ştie de această trădare, dar am de gând să-i spun. Nu mai poate lăsa mult timp problema asta neluată în seamă. Se va face dreptate.

— Îi vei povesti totul domnitorului nostru de faţă cu toţi ceilalţi baroni?

— Da. Toţi ştiu despre Adela. Pot foarte bine să afle adevărul adevărat.

— De ce? întrebă Gerald, cu o expresie chinuită. Adela va trebui să apară în faţa…?

— Nu, o să rămână acasă. Nu e nevoie să treacă prin calvarul ăsta.

Numaidecât, Gerald se arătă mai uşurat.

— Atunci, de ce…?

— Îi voi spune regelui toate adevărurile, în faţa baronilor lui.

— Şi crezi că suveranul nostru va trata cu onoare problema asta? întrebă Gerald.

— Vom afla destul de curând. Mulţi îl cred pe rege incapabil de aşa ceva. Eu nu fac parte dintre ei, declară el cu tărie. Cu mine a fost onorabil întotdeauna, Gerald. N-am să-l judec atât de uşor.

Gerald dădu din cap.

— Madelyne va trebui să vină cu noi, nu-i aşa?

— E necesar, răspunse Duncan.

Pe chipul lui se citea că nu voia ca Madelyne să se ducă la curte, cum n-ar fi vrut să meargă nici Adela.

— Madelyne va trebui să povestească tot ce s-a întâmplat, altfel regele va avea de ales între cuvântul lui Louddon şi al meu.

— Va să zică, deznodământul atârnă de Madelyne? întrebă Gerald, încruntat.

— În niciun caz. Dar ea n-a fost decât o unealtă în toate astea. Şi Louddon şi eu ne-am folosit de ea. Nu mi-e uşor să recunosc acest lucru, Gerald.

— Ai salvat-o de Louddon când ai luat-o cu tine. Adela mi-a povestit câte ceva din trecutul Madelynei.

Duncan dădu din cap. Se săturase de toate acele conflicte.

— Cel puţin, ne mai rămâne timp, până să ajungem la Londra…

— Timp pentru ce?

Când auzi întrebarea lui Gerald, Duncan îşi dădu seama că-şi rostise gândul cu voce tare.

— Ca să mă însor cu Madelyne.

Gerald făcu ochii mari. Duncan se întoarse şi intră în pădure, lăsându-l pe Gerald să se întrebe ce Dumnezeu voia să spună cu asta.

* * *

În lipsa lui Duncan, acasă se produseseră câteva schimbări. Erau măsuri de prevedere necesare, şi toate din cauza baronesei.

Curtea era mereu pustie dimineaţa, toţi preferând să lucreze înăuntru. Aşteptau ca Madelyne să-şi termine exerciţiile de tras cu arcul.

Madelyne era hotărâtă să devină o cât mai bună trăgătoare, iar în acest scop îl scotea din minţi pe Anthony.

Acesta nu înţelegea de ce, oricât o instruia, stăpâna lui nu făcea niciun progres. Îndârjirea ei era admirabilă – dar precizia, ei bine, asta era o cu totul altă poveste.

Ned o aproviziona cu săgeţi noi. Trăsese vreo cincizeci până să fie în stare să le trimită pe deasupra zidului, astfel încât să le poată lua înapoi şi folosi din nou – pe acelea care cruţaseră copacii, colibele şi rufele întinse la uscat.

Într-o după-amiază, spre seară, sosi un mesager de la Regele Angliei. Anthony îl primi în sală, aşteptându-se să primească o solie prin viu grai. Dar trimisul regelui îi dădu un sul de pergament. Vasalul o chemă pe Maude, poruncindu-i să-l omenească pe ostaş cu mâncare şi băutură.

Madelyne intră în sală tocmai când solul o urma pe Maude în bucătărie. Văzu imediat hrisovul.

— Ce veşti sunt acolo, Anthony? Ne-a trimis Duncan vorbă?

— Mesajul e de la rege, răspunse aghiotantul.

Se duse la un mic scrin de lângă bucătărie, deasupra căruia se afla o casetă de lemn cu încrustaţii ornamentale. Madelyne crezuse că era doar ca decor, până când Anthony o deschise şi puse sulul înăuntru.

— Va trebui să aştept până se întoarce Baronul de Wexton, anunţă el.

Madelyne îşi dădu seama după expresia lui că nevoia de a aştepta nu-l încânta deloc.

— Aş putea trimite după unul dintre călugării de la…

— Ţi-o pot citi eu, se oferi ea.

Anthony o privi uimit. Madelyne simţi cum i se înfierbântau obrajii.

— Aşa e, ştiu să citesc, deşi ţi-aş fi recunoscătoare, Anthony, dacă nu vei spune nimănui. Nu vreau să ajung de râsul lumii, adăugă ea.

Vasalul dădu din cap.

— Duncan e plecat de trei săptămâni, îi aminti Madelyne. Şi mi-ai spus că s-ar putea să mai lipsească încă o lună. Ai curaj să aştepţi atâta timp încât să chemi un preot care să-ţi citească mesajul?

— Nu, în niciun caz, răspunse Anthony.

Deschise caseta şi-i întinse pergamentul Madelynei. Apoi se rezemă de marginea mesei, cu braţele încrucişate pe piept, pregătit să asculte.

Răvaşul era scris în latină, limba preferată pentru comunicările oficiale.

Madelyne îl traduse cât ai bate din palme. Vocea nu-i şovăi nicio clipă, dar când termină de citit scrisoarea, mâinile-i tremurau.

Regele nu-i trimitea salutări Baronului Wexton. Poruncea furios ca Madelyne să apară în faţa lui.

Ceea ce-o tulbura cel mai mult nu era atât această comandă, ci vestea că Regele William urma să-şi trimită propriile trupe ca s-o aducă.

— Va să zică, regele nostru îşi trimite garda să te ia, spuse Anthony, la sfârşitul lecturii, cu glasul tremurându-i. Mai scrie şi altceva?

Încet, Madelyne dădu din cap.

— Speram să nu întrebi, şopti ea. S-ar părea, Anthony, că după părerea regelui, există două surori şi doi baroni. William vrea ca discordia să se sfârşească, şi propune că poate… da, acest cuvânt îl foloseşte, poate ar fi mai bine ca fiecare soră să se întoarcă la fratele de drept.

Ochii i se umplură de lacrimi.

— Cealaltă soluţie e ca Duncan să mă ia de nevastă.

— E limpede că regele încă nu ştie că v-aţi căsătorit, interveni Anthony, ştiind că Madelyne nu aflase adevărul despre cununia ei cu Duncan.

— Iar dacă Duncan se însoară cu mine, atunci Adela va deveni mireasa lui Louddon.

— Doamne fereşte…! murmură Anthony cu silă.

— Adela nu trebuie să afle, Anthony, se repezi Madelyne. Am să-i spun numai dacă regele cere să apar în faţa lui.

Anthony dădu din cap.

— Ştii şi să scrii, Madelyne?

Când îi primi confirmarea, continuă:

— Atunci, dacă regele încă nu şi-a trimis trupele, poate mai câştigăm puţin timp.

— Pentru ce?

— Pentru ca soţul tău să se întoarcă la tine, răspunse el.

Se duse grăbit la scrin, luă sipetul lunguleţ şi i-l aduse Madelynei.

— Aici ai pergament şi vopsea, îi spuse el. Madelyne se aşeză, pregătindu-se grăbită să scrie. Abia atunci observă scrisoarea făcută sul pe masă, lângă ulciorul cu flori. Din curiozitate, o citi.

Anthony se întoarse iar spre ea tocmai când termina misiva de la superiorii Părintelui Laurence. Recunoscu sigiliul şi înţelese că prefăcătoria luase sfârşit.

— N-a vrut să-ţi faci griji, îi spuse el, cuprinzând-o de umeri cu un gest încurajator.

Madelyne nu răspunse nimic. Ridică doar capul, privindu-l. Anthony fu uimit de uluitoarea schimbare de pe faţa stăpânei lui. Părea aproape senină. În clipa aceea, îşi dădu seama cât de înspăimântată era de fapt. Da, avea aceeaşi expresie din primele săptămâni, când fusese prizoniera lui Duncan.

— Madelyne, soţul tău te iubeşte, Îi spuse el, cu o asprime pe care nu şi-o putea stăpâni.

— Nu e soţul meu, aşa-i, Anthony?

Nu-i lăsă timp să răspundă.

— Ce-ai vrea să-i spun regelui nostru? întrebă ea pe un ton calm, aproape binevoitor.

Anthony se recunoscu învins. Trebuia să lase

explicaţiile în seama lui Duncan. Începu să dicteze răspunsul.

Era un mesaj simplu, anunţând doar că Baronul de Wexton nu se întorsese la fortăreaţă, şi prin urmare nu avea cunoştinţă de porunca regelui.

După ce Madelyne uscă vopseaua şi unse cu ulei dosul pergamentului pentru a-l putea face sul, Anthony i-l dădu solului, poruncindu-i să se întoarcă la rege cât mai repede.

Madelyne se duse în camera ei, să-şi împacheteze rochiile, ştiind că garda regelui putea sosi în orice moment.

Apoi începu să se roage.

Se rugă ca Dumnezeu să-l apere pe Duncan. Se rugă pentru viitorul Adelei, şi pentru al lui Gerald, se rugă chiar şi pentru Edmond şi Gilard.

La sfârşit, şopti o rugăciune pentru sine însăşi. Se rugă să aibă curaj.

Curaj pentru a-i face faţă diavolului.

CAPITOLUL 21

Duncan ştiu că era ceva în neregulă din clipa când intră în curtea de jos. Anthony nu-i ieşise în întâmpinare, şi nici Madelyne.

Un sentiment de groază îi învălui inima. Îşi mână armăsarul înainte, trecu în galop podul şi intră în curtea interioară.

Adela ieşi în goană din castel tocmai când Duncan şi Gerald descălecau. Şovăi la câţiva paşi de ei, apoi păru să se hotărască şi se aruncă în braţele lui Gerald. Când îl îmbrăţişă, începu să plângă.

Avură nevoie de răbdare, pentru a obţine orice informaţii de la Adela.

Aghiotantul de sub comanda lui Anthony, un uriaş blând la vorbă pe nume Robert, veni în fugă să dea seamă. În timp ce Gerald căuta s-o liniştească pe Adela, Robert povesti că soldaţii regelui veniseră s-o ia pe Madelyne.

— Pe misivă era sigiliul regal? întrebă Duncan.

Robert se încruntă.

— Nu ştiu, baroane. N-am văzut hrisovul. Iar soţia dumitale a insistat să-l ia cu dânsa.

Coborând glasul, adăugă:

— Nu voia să-i citească nimeni surorii dumitale conţinutul mesajului.

Duncan nu era sigur ce să înţeleagă. Conchise că porunca inclusese şi vreo ameninţare la adresa Adelei, iar Madelyne încerca s-o cruţe de griji.

Dar regele n-ar fi ameninţat pe nimeni. Nu, William nu-şi trata astfel baronii loiali. Duncan avea destulă încredere în suveranul său ca să fie convins că regele ar fi aşteptat să audă toate explicaţiile.

În trădarea aceea se simţea mâna lui Louddon. Duncan ar fi fost gata să-şi pună capul.

Strigă pe dată ordinul de a se pregăti pentru a pleca din nou. Era atât de furios, încât abia dacă mai putea gândi cu şir. Nu-l liniştea decât faptul că Anthony o însoţise pe Madelyne. Credinciosul său vasal luase cu el un mic grup dintre cei mai viteji războinici ai lui Duncan. Nu îndrăznise să ia prea mulţi, pentru ca regele să nu creadă că-l privea cu neîncredere.

— Va să zică, Anthony crede că porunca a venit chiar de la rege? întrebă Duncan.

— Ce crede sau nu crede, nu ştiu, răspunse Robert.

Duncan ceru un cal odihnit. Când grăjdarul i-l aduse pe Silenus, întrebă de ce nu alesese Madelyne acel armăsar ca s-o ducă la curte.

James, nedeprins să-i vorbească direct în faţă stăpânului său, se bâlbâi:

— Se temea ca fratele ei să nu-i facă vreun rău, dacă afla că Silenus e al dumitale, my lord. Chiar acestea au fost cuvintele ei.

Duncan dădu din cap, acceptând explicaţia.

— A cerut unul dintre caii regelui, adăugă James.

Adela se rugă s-o ia cu ei. Duncan era deja în şa, dar istericalele surorii sale îl siliră să mai aştepte câteva momente preţioase, până când Gerald se desprinse din braţele ei.

După ce refuză rugămintea Adelei, Gerald trebui să jure pe mormântul mamei lui că avea să se întoarcă la ea nevătămat – jurământ despre care Duncan ştia că era mincinos, căci mama lui Gerald era încă în viaţă.

— O s-o puteţi ajunge din urmă pe my lady? îndrăzni James să-şi întrebe stăpânul.

Duncan îl privi pe grăjdar. Îi văzu spaima în ochi şi fu impresionat de îngrijorarea acestuia.

— Sunt cu cel puţin o săptămână în urma ei, spuse el. Dar am să-ţi aduc stăpâna înapoi, James.

Acestea fură ultimele lui cuvinte până la jumătatea drumului spre Londra. Dacă animalele n-ar fi avut nevoie de odihnă, Duncan n-ar fi făcut nici măcar un popas.

Baronul de Wexton se despărţi de oamenii lui. Gerald îl lăsă în pace câteva momente, apoi se duse să-i vorbească.

— Aş dori să-ţi dau un sfat, prietene.

Duncan se întoarse spre el.

— Aminteşte-ţi reacţia mea când l-am văzut pe Morcar. Nu te lăsa stăpânit de furie – deşi jur că voi încerca să-ţi apăr spatele, cât vom fi la curte.

Prietenul său dădu din cap.

— De cum o voi vedea pe Madelyne, am să fiu stăpân pe mine însumi. Acum e la curte de cel puţin o săptămână. Numai Dumnezeu ştie ce i-o fi făcut Louddon. Jur pe toţi sfinţii, Gerald, dacă s-a atins de ea, am să…

— Louddon are o miză prea mare în joc ca să-i facă vreun rău, Duncan. Are nevoie de sprijinul, nu de furia ei. Şi-apoi, acolo îl văd prea mulţi oameni. Louddon încă o mai face pe fratele cel iubitor.

— Mă rog să ai dreptate, răspunse Duncan. Sunt... îngrijorat pentru ea.

Gerald îl bătu pe umăr.

— Ce naiba, omule, ţi-e frică s-o pierzi, la fel cum mi-a fost şi mie frică c-aş pierde-o pe Adela.

— Ce pereche fudulă suntem! comentă Duncan. Nu-ţi face griji pentru furia mea. Când îmi voi revedea nevasta, am să fiu iar un om stăpânit.

— Da, mă rog, mai avem de discutat şi altceva, mărturisi Gerald. Adela mi-a spus despre scrisoarea pe care ai primit-o de la mănăstire.

— Cum putea să ştie de scrisoare?

— Madelyne a ta i-a spus. Se pare că a găsit scrisoarea şi a citit-o.

Lui Duncan i se înmuiară umerii. Nu era sigur ce-avea să facă soţia lui.

— Adela ţi-a spus cum a reacţionat Madelyne? A fost furioasă? Dumnezeule, cât sper să se fi înfuriat!

Gerald clătină din cap.

— De ce vrei să fi fost furioasă?

— Am minţit-o, Gerald, şi sper că e înfuriată din cauza minciunii. Nu vreau să creadă că... m-am folosit de ea cu reavoinţă...

Ridică din umeri. Îi era greu să-şi exprime gândurile în cuvinte.

— Prima dată când am întâlnit-o pe Madelyne, a încercat să mă convingă că Louddon nu va veni după ea. Mi-a spus că nu era vrednică de atenţia lui. Nu încerca să mă amăgească Gerald. Jur pe Dumnezeu, chiar credea ceea ce spunea. Louddon o făcuse să creadă asta, desigur. Aproape doi ani a stat la cheremul lui.

— Doi ani?

— Da, de când i-a murit mama şi până a trimis-o la unchiul ei, Louddon a fost singurul păzitor al Madelynei. Ştii la fel de bine ca mine de ce cruzimi e capabil Louddon, Gerald. Am văzut-o pe Madelyne devenind tot mai puternică de la o zi la alta, dar tot... vulnerabilă este.

Gerald dădu din cap.

— Ştiu c-ai vrea să fi fost tu acela care să-i spună că Laurence nu era un om al bisericii, dar gândeşte-te cât de nepregătită ar fi fost dacă o afla de la Louddon.

— Da, ar fi luat-o prin surprindere, recunoscu Duncan. Ştii că Madelyne mi-a cerut s-o învăţ să se apere? Şi n-am avut timp. Ba, nu mi-am făcut timp. Dacă i se întâmplă ceva...

Duncan era un om chinuit. Soţia lui inocentă căzuse iar în ghearele diavolului. Acest gând îi îngheţa sufletul.

Gerald nu ştia cum să-l mai liniştească.

— Luna ne dă destulă lumină ca să ne putem continua drumul în timpul nopţii, propuse el.

— Atunci, ne vom folosi de lumina lunii.

Cei doi baroni nu-şi mai vorbiră nimic până când ajunseră la destinaţie.

* * *

Madelyne încerca să doarmă. Era încuiată în camera de lângă odaia surorii ei, Clarissa. Pereţii dintre cele două încăperi erau subţiri ca pergamentul. Madelyne căuta să nu asculte discuţia dintre Louddon şi Clarissa.

Auzise deja destul. Era atât de îngreţoşată, încât i se făcuse rău. Nu mai putea ţine nimic de mâncare în stomac, iar capul îi trosnea de durere.

Louddon fusese foarte previzibil. O salutase în faţa soldaţilor regelui, o sărutase pe obraz, o şi îmbrăţişase chiar. Da, jucase rolul fratelui iubitor, mai ales în faţa lui

Anthony. Dar de îndată ce ajunseseră singuri în odăile ei, se întorsese împotriva Madelynei. Aruncase asupra ei cu acuzaţii, iar în finalul tiradei o doborâse la podea cu un pumn în obraz. În acelaşi obraz pe care i-l sărutase în semn de salut...

Dar, dacă Louddon fusese previzibil, Clarissa o dezamăgise dureros pe Madelyne. Îşi dădu seama că-şi formase o imagine închipuită despre sora ei mai mare. Voise să creadă că aceasta ţinea la ea.

Dar nici Clarissa şi nici Sara nu-i răspundeau vreodată la mesaje. Madelyne le găsea tot felul de scuze, dar acum înţelegea adevărul. Clarissa era întru totul la fel de egoistă ca Louddon.

Sara nici măcar nu venise la Londra. Clarissa îi spuse că tocmai se căsătorise cu Baronul Ruchiers şi nu voia să plece de lângă el. Madelyne nici măcar nu ştiuse că sora ei era logodită cu cineva.

Renunţă la orice încercare de a se mai odihni. Vocea Clarissei îi zgâria auzul ca un cântec ascuţit de cocoş. Sora ei obişnuia să se smiorcăie, iar acum o făcea în timp ce i se plângea lui Louddon de umilinţele pe care le suferise din vina Madelynei.

Un crâmpei de conversaţie o atrase spre uşa dintre camere. Clarissa vorbea despre Rachael. Vocea-i era plină de dispreţ, în timp ce o defăima cu atâta uşurinţă pe mama Madelynei. Madelyne ştia că Louddon o ura pe Rachael, dar niciodată nu crezuse că şi cele două surori ale lui aveau aceleaşi simţăminte.

— Ai dorit-o pe căţeaua aia din ziua când a intrat pe uşă! declară Clarissa.

Madelyne întredeschise uşa. O văzu pe Clarissa aşezată pe o canapea cu perne din adâncitura ferestrei. Louddon stătea în picioare lângă sora lui, cu spatele spre Madelyne. Clarissa îşi privea fratele. Amândoi ţineau în mâini cupe de vin.

— Rachael era foarte frumoasă, declară Louddon, pe un ton aspru. Când tata s-a întors împotriva ei, am fost uluit. Era o femeie atât de atrăgătoare...! Tata a luat-o de nevastă cu de-a sila, Clarissa. Se presupunea că Baronul Rhinehold avea să se însoare cu ea.

Clarissa pufni. Madelyne o văzu cum trăgea o sorbitură zdravănă din pocal. Vinul roşu i se vărsă pe corsajul rochiei, dar Clarissa nu-i dădu nicio atenţie, şi-şi mai turnă din ulciorul pe care-l ţinea în cealaltă mână.

Era la fel de atrăgătoare ca Louddon, cu acelaşi păr blond-albicios şi ochi ca alunele. Expresia ei, când se înfuria, devenea tot atât de hidoasă ca a fratelui ei.

— Rhinehold nu se compara cu tatăl nostru, pe vremea aceea, spuse ea. Dar tata a căzut de prost, nu? Până la urmă, Rachael şi-a bătut joc de el. Mă întreb, Louddon, dacă Rhinehold ştie că Rachael era borţoasă cu copilul lui când s-a măritat cu tatăl nostru.

— Nu, răspunse Louddon. Rachael n-a avut niciodată voie să se mai vadă cu Rhinehold. Când s-a născut Madelyne, tata nici măcar n-a vrut să se uite la ea. Rachael a fost pedepsită pentru nesocotinţa ei.

— Iar tu sperai să aştepte sprijin de la tine, nu-i aşa, Louddon? întrebă Clarissa.

Izbucni în râs, când fratele ei îi aruncă o privire încruntată.

— Erai îndrăgostit de ea, îl sâcâi ea. Rachael te găsea dezgustător, totuşi, nu? Dacă n-ar fi avut-o pe puştoaica aia de îngrijit, cred că şi-ar fi luat viaţa. Numai Dumnezeu ştie de câte ori i-am propus-o. Poate că, frate dragă, Rachael nici n-a căzut de la sine pe treptele alea. S-ar putea s-o fi împrâncit cineva...

— Întotdeauna ai fost geloasă pe Rachael, Clarissa, se răsti Louddon. La fel cum eşti acum geloasă pe fiică-sa, nelegitimă sau nu.

— Nu-s geloasă pe nimeni! zbieră Clarissa.

Dumnezeule, abia aştept să terminăm odată cu toată porcăria asta! Atunci, jur c-am să-i spun Madelynei despre Rhinehold. S-ar putea chiar să-i spun că tu ai omorât-o pe maică-sa.

— N-ai să-i spui nimic! răcni Louddon, zburându-i şipul cu vin din mână. Eşti o proastă, soro. N-am ucis-o eu pe Rachael. A alunecat cu adevărat şi a căzut pe scările alea.

— Încerca să scape de tine, când a căzut! mârâi Clarissa.

— O fi-ncercat! ţipă Louddon. Şi nimeni nu trebuie să ştie vreodată că Madelyne nu-i din neamul nostru. O asemenea dizgraţie ne-ar afecta şi pe tine, şi pe mine!

— Şi javra aia mică o să facă ce-i ceri tu? O să-şi joace rolul în faţa regelui aşa cum ai hotărât? Sau se va întoarce împotriva ta, Louddon?

— O să facă tot ce-i spun eu, se lăudă Louddon. Mă ascultă, fiindcă-i e teamă. Tare fricoasă mai e. Nu s-a schimbat, de când era mică. Şi-n plus, Madelyne a noastră ştie că, dacă mă supără, am să-l ucid pe Berton.

— Mare păcat c-a murit Morcar, se plânse Clarissa. Ar fi plătit bani frumoşi pentru Madelyne. Acum, nimeni n-o s-o mai vrea.

— Te înşeli, Clarissa. Eu o vreau. N-am să las pe nimeni să se însoare cu ea.

Madelyne închise uşa peste râsul obscen al Clarissei. Ajunse la oala de noapte tocmai la timp ca să-şi verse fierea din stomac.

Plângea pentru mama ei, Rachael, şi pentru infernul prin care o făcuseră să treacă Louddon şi tatăl lui. Fusese copleşită să afle că Rachael se dusese în patul nupţial purtând copilul altui bărbat. Iar în clipa următoare, înţelese tot adevărul – şi vărsă lacrimi de bucurie, căci tocmai îşi dăduse seama că de fapt nici nu era rudă de sânge cu Louddon.

Auzise numele lui Rhinehold de la Duncan şi ştia că

erau aliaţi. Se întrebă dacă Baronul Rhinehold se afla la curte. Voia să vadă cum arăta.

Oare se mai căsătorise vreodată? Louddon avea dreptate: nimeni nu trebuia să afle... şi totuşi, Madelyne ştia că trebuia să-i spună lui Duncan adevărul. Poate că avea să fie la fel de mulţumit ca ca.

În sfârşit, îşi putu aduce emoţiile sub control. Da, trebuia să încerce să-i protejeze pe Părintele Berton şi pe Duncan. Louddon credea că avea să-l trădeze de bunăvoie pe unul, pentru a-l salva pe celălalt. Mai era şi problema Adelei, desigur, dar pe Madelyne n-o mai preocupa acum sora lui Duncan. Nu, Gerald urma să se însoare curând cu Adela, iar când se întâmpla asta, regele nu mai prea putea să amenințe că avea să i-o dea pe Adela lui Louddon.

Madelyne îşi petrecu cea mai mare parte a nopţii pregătindu-şi planul. Se ruga ca acţiunile lui Louddon să rămână previzibile, ca Duncan să fie în siguranţă, şi ca Dumnezeu să-i dea curaj pentru bătălia care o aştepta.

Într-un târziu, închise ochii ca să adoarmă. Apoi începu acelaşi joc din copilărie: ori de câte ori se temea că Louddon avea s-o ia înapoi acasă, îşi închipuia că Odiseu stătea lângă ea, păzind-o. Numai că acum jocul se schimbase puţin: nu Odiseu, ci Duncan stătea de strajă.

Da, găsise pe cineva mai puternic decât Odiseu. Îl avea pe lupul ei ca s-o apere.

* * *

În după-amiaza următoare, Madelyne îl însoţi pe Louddon la întâlnirea cu regele. Când se apropiară de apartamentele private ale monarhului, Louddon se întoarse spre ea şi-i zâmbi.

— Contez pe cinstea ta, Madelyne. Nu trebuie decât să-i spui regelui ce s-a întâmplat cu casa ta şi cu tine. Restul am să-l fac eu.

— Iar adevărul îl va osândi pe Duncan, aşa crezi? îl întrebă Madelyne.

Zâmbetul lui Louddon se acri dintr-odată. Nu-i plăcea tonul surorii lui.

— Îndrăzneşti să-ţi găseşti tocmai acum şira spinării, Madelyne? Aminteşte-ţi de scumpul tău unchi. Chiar în clipa asta, oamenii mei sunt gata să pornească la drum. Dacă dau poruncă, Berton se va alege cu beregata tăiată.

— Şi cum pot să ştiu că nu l-ai ucis deja? replică Madelyne. Da, adăugă ea, când Louddon o apucă ameninţător de braţ, ştii bine că nu-ţi poţi ţine cumpătul, Louddon. Niciodată n-ai fost în stare. De unde ştiu eu că nu mi-ai omorât deja unchiul?

Louddon dovedi că nu greşise când spusese că nu-şi putea ţine cumpătul. O lovi peste faţă. Inelul lui îi sparse buza. Numaidecât, sângele începu să i se prelingă pe bărbie.

— Uite ce-am făcut din cauza ta! mugi el.

Îşi retrase mâna ca să-i mai dea o palmă, şi deodată se pomeni trântit de perete, lângă Madelyne.

Anthony apăruse din penumbră. Acum îl ţinea pe Louddon de ceafă, dându-i Madelynei impresia clară că era gata să-l sugrume. Madelyne îşi provocase intenţionat fratele vitreg. Pe toţi sfinţii, nici măcar nu-i era recunoscătoare lui Anthony pentru că intervenise.

— Anthony, dă-i drumul fratelui meu! îi porunci ea…

Vasalul se mai calmă, îl lăsă în pace pe Louddon şi-l privi calm cum se prăvălea pe pardoseală, tuşind.

Madelyne profită de starea în care se afla fratele ei vitreg şi se întinse să-şi şoptească lui Anthony la ureche:

— E timpul să-mi pun planul în acţiune. Orice-aş spune sau aş face, să nu zici nimic. Îl apăr pe Duncan.

Anthony dădu din cap, după care făcu un mare efort să nu reacţioneze când Madelyne îl ajută pe Louddon să se ridice în picioare.

— Louddon, nu cred că nu i-ai făcut niciun rău unchiului Berton, spuse ea, când fratele său vitreg încercă s-o tragă de lângă Anthony. Vom rezolva problema asta acum şi aici.

Louddon fu uimit de îndrăzneala Madelynei. Sora lui vitregă nu mai părea timidă sau speriată.

— Ce te gândeşti să-i spui regelui când îmi va vedea urmele de pe faţă, Louddon?

— N-ai să-l vezi pe rege! răcni el. M-am răzgândit. Te duc înapoi în odăile tale, Madelyne! Am să vorbesc eu şi din partea ta cu cârmuitorul nostru.

Madelyne se smulse din strânsoarea fratelui ei vitreg.

— Va dori să mă vadă şi să-mi audă explicaţiile, îi spuse ea. Azi, mâine, sau săptămâna viitoare, Louddon. N-ai făcut decât să prelungeşti aşteptarea. Şi ştii ce-am să-i spun regelui nostru?

— Adevărul, mârâi Louddon. Da, cinstea ta îi va fi fatală Baronului Wexton.

Râse sardonic.

— N-ai încotro, Madelyne.

— Aş spune adevărul, dacă aş vorbi cu regele. Dar n-am să scot o vorbă. Am să stau doar acolo, uitându-mă la tine, în timp ce regele îmi va pune întrebări. Pe toţi sfinţii că o vorbă n-am să rostesc!

Louddon era atât de furios, încât nu lipsi mult s-o lovească din nou. Dar, când ridică mâna, Anthony făcu un pas înainte, ameninţător.

— Vorbim noi despre asta mai târziu, mormăi Louddon.

Îl privi pe Anthony fioros, înainte de a continua:

— Când vom rămâne singuri, îţi dau cuvântul meu c-ai să te răzgândeşti.

Madelyne îşi ascunse teama.

— Ba o să vorbim acum, Louddon, altfel îl trimit pe Anthony la rege să-i spună cum mă brutalizezi.

— Şi crezi că lui William o să-i pese?! strigă Louddon.

— Şi eu îi sunt supusă, la fel ca tine. Şi-am să-i mai cer lui Anthony şi să-i spună regelui cât de îngrijorată sunt că vrei să-l ucizi pe unchiul Berton. Mă îndoiesc că lui William i-ar conveni reacţia bisericii, dacă un baron omoară un om în sutană.

— Regele nu te-ar crede. Şi ştii al naibii de bine că scumpul tău popă e viu. Dar dacă mai continui cu răzvrătirea asta, voi porunci să fie omorât. Mai provoacă-mă tu mult, căţea ce eşti, şi jur c-am să…

— Ai să mă trimiţi înapoi la unchiul Berton. Asta ai să faci.

Louddon făcu ochii mari, iar chipul i se acoperi de pete roşii. Nu-i venea să creadă că sora lui vitregă se schimbase atât de mult, şi începea să-l ajungă îngrijorarea.

— Te aştepţi să spun numai anumite adevăruri, nu-i aşa?… Şi dacă am să-mi încep relatarea povestind cum ai încercat să-l ucizi pe Baronul de Wexton?

— Ba ai să răspunzi numai la întrebările alea pe care-am să ţi le pun eu! urlă Louddon.

— Atunci, fă ce-ţi cer. Lasă-mă să mă duc la unchiul meu. Voi sta cu el, iar pe tine am să te las să rezolvi problema asta cu Baronul de Wexton.

— Când totul se va sfârşi…

— Ai să mă omori, cred, îl întrerupse Madelyne, ridicând din umeri cu indiferenţă forţată.

Fără nicio emoţie în voce, continuă:

— Nu-mi pasă, Louddon. N-ai decât să faci ce vrei.

Louddon nu avea nevoie să reflecteze la ameninţarea Madelynei. Înţelese imediat că trebuia s-o îndepărteze de la curte. Pur şi simplu nu mai avea timp s-o bată până i se supunea.

Cu doar două zile în urmă, aflase despre nereuşita lui Morcar de a-l ucide pe Duncan. Iar acum, Morcar era mort, iar Duncan trebuia să sosească la Londra din clipă-n clipă.

Poate că era mai bine s-o lase pe voia surorii lui vitrege. Plecarea ei i-ar fi fost de mai mare folos.

— Ai să pleci într-o oră, anunţă el. Dar te vor escorta oamenii mei, Madelyne. Oamenii lui Wexton n-au niciun motiv să se ţină după tine, adăugă el, privind spre Anthony. Baronul nu mai are niciun cuvânt de spus în ceea ce te priveşte. Şi-a primit sora înapoi, iar tu îmi aparţii de-acum mie.

Madelyne acceptă înainte ca Anthony să spună ceva. Vasalul schimbă o privire cu stăpâna lui, apoi dădu din cap a încuviinţare.

— Atunci, eu am să mă întorc la fortăreaţa Wexton, spuse el, înainte de a se răsuci pe călcâie, luând-o din loc.

— Trebuie să vorbesc ceva cu regele, mormăi Louddon. Ne aşteaptă. Îţi fac hatârul, Madelyne, dar ştim amândoi că o să vină vremea când va trebui să-i spui lui William tot ce s-a întâmplat.

— Îi voi spune cu toată sinceritatea, replică Madelyne.

Văzând privirea bănuitoare a lui Louddon, se grăbi să adauge:

— Iar asta, desigur, îţi va susţine cauza.

Louddon păru puţin mai îmbunat.

— Da, mă rog, poate că cel mai bine e să te duci la unchiul tău. Revederea cu el îţi va aminti de poziţia precară în care te afli. Şi acum, întoarce-te în odăile tale şi adună-ţi sărăciile alea de lucruri. Am să trimit soldaţii să te conducă în curte.

Madelyne se prefăcu umilă. Lăsă capul în piept, murmurând o vorbă de mulţumire.

Anthony o aştepta în apropierea uşii şi se grăbi să-i iasă în întâmpinare.

— Rişti prea mult, my lady, mormăi el. Soţul dumitale va fi nemulţumit.

— Ştim amândoi că Duncan nu e soţul meu, replică Madelyne. E foarte important să nu te amesteci, Anthony.

Louddon trebuie să creadă că şi-a luat într-adevăr sora înapoi.

— Madelyne, ştiu că te gândeşti s-o aperi pe Adela, dar datoria lui Gerald…

— Ba, Anthony, îl întrerupse ea. Nu mă gândesc decât să câştig timp. Şi trebuie să mă duc la unchiul meu. Louddon îl va ucide, dacă nu-l apăr…

— Numai pe tine trebuie să te aperi, insistă Anthony. Şi când colo, încerci că aperi lumea întreagă. N-ai de gând să asculţi de glasul raţiunii? Dacă părăseşti curtea castelului, ai să te pui în primejdie.

— Aici mă paşte o primejdie mult mai mare, şopti Madelyne.

Îl bătu pe dosul mâinii, apoi spuse:

— Voi fi în primejdie până când Duncan îndreaptă problema asta. Ai să-i spui unde m-am dus, Anthony, şi pe urmă va hotărî el ce e de făcut.

— Ce să hotărască?

— Dacă vine după mine sau nu.

— Chiar te îndoieşti…?

Madelyne oftă prelung.

— Ba, nu mă îndoiesc, recunoscu ea. Duncan va veni după mine, iar atunci, îşi va lăsa soldaţii să-l păzească pe unchiul meu. Mă rog doar să ajungă cât mai repede…

Anthony nu avea ce să-i reproşeze planului ei.

— N-am să te scap o clipă din ochi, jură el. Ajunge doar să strigi, şi-am să mă şi înfăţişez.

— Trebuie să rămâi aici şi să-i spui lui Duncan…

— Voi lăsa pe altul să se ocupe de asta. I-am dat stăpânului meu cuvântul c-am să-i protejez soţia, adăugă el, punând accentul pe cuvântul soţie.

Deşi n-o recunoştea, Madelyne era uşurată să ştie că-l avea pe Anthony de gardă. Când termină de strâns hainele, coborî grăbită în curtea de lângă grajdurile regale. O escortaseră trei dintre soldaţii lui Louddon. Acum o lăsaseră

singură, în timp ce-şi pregăteau caii.

Câţiva curioşi se adunaseră să vadă plecarea. Semnele de pe faţa Madelynei erau foarte vizibile, şi nu putu să nu audă comentariile bănuitoare şuşotite pe la spatele ei.

O femeie înaltă şi roşcovană se desprinse din grup şi veni în grabă. Era frumoasă, cu o atitudine regală, elegantă, mult mai înaltă decât Madelyne şi mai împlinită. Nu-i zâmbi, uitându-se la ea cu ostilitate.

Madelyne îi înfruntă privirea, întrebând-o:

— Doreşti să-mi spui ceva?

— Să ştii că risc vorbind atât de deschis cu dumneata, începu femeia. E în joc reputaţia mea, înţelegi…

— Şi dacă vorbeşti cu mine ai să ţi-o întinezi? i-o întoarse Madelyne.

Femeia păru surprinsă de întrebare.

— Sigur că da, recunoscu ea. Doar îţi dai seama că nu mai eşti dezirabilă…

Madelyne îi reteză insulta voalată:

— Atunci, spune ce ai de spus şi pleacă.

— Sunt Lady Eleanor.

La auzul acestui nume, Madelyne nu-şi putu ascunde surprinderea.

— Va să zică, ai auzit de mine? Poate că Baronul de Wexton ţi-a vorbit despre…

— Am auzit de dumneata, şopti Madelyne.

Vocea îi tremura. Nu putea să nu se simtă puţin în inferioritate. Lady Eleanor era îmbrăcată splendid, pe când Madelyne purta doar o rochie simplă de călătorie, de un albastru spălăcit.

— Tatăl meu încă nu a ajuns la un acord formal cu Baronul de Wexton în ceea ce priveşte data nunţii noastre. Voiam doar să-ţi spun că te compătimesc, biată copilă. Totuşi, nu-l învinuiesc cu nimic pe viitorul meu soţ. N-a făcut decât să dea plata înapoi cu aceeaşi monedă. Dar mă

întreb dacă Baronul de Wexton te-a maltratat.

Auzind îngrijorarea din vocea lui Lady Eleanor, Madelyne se înfurie.

— Dacă trebuie să-mi pui întrebarea asta, înseamnă că nu-l cunoşti deloc bine pe Baronul de Wexton.

Îi întoarse spatele şi se urcă pe calul ţinut de un soldat. După ce încălecă o privi din şa pe Lady Eleanor şi adăugă:

— Nu m-a maltratat. Acum ai aflat răspunsul, şi e rândul meu să te întreb ceva.

Lady Eleanor încuviinţă, dând scurt din cap.

— Îl iubeşti pe Baronul de Wexton?

După un lung moment de tăcere, Madelyne înţelese că Lady Eleanor n-avea să-i răspundă, înălţase o sprânceană, iar expresia ei dispreţuitoare dădea de înţeles că întrebarea nu-i plăcuse deloc.

— Nu sunt o biată copilă, Lady Eleanor, declară Madelyne, fără să-şi mai ascundă furia. Duncan n-o să se însoare cu dumneata. Nu va semna contractele. Ar trebui să renunţe la cea mai mare comoară din viaţa lui, ca să vă căsătoriţi.

— Şi care ar fi acea comoară? se interesă Lady Eleanor, pe un ton cumpătat.

— Ei bine, eu sunt cea mai de preţ comoară a lui Duncan. Ar fi un prost să renunţe la mine, adăugă ea. Şi până şi dumneata trebuie să ştii că Duncan numai prost nu e.

Apoi îşi mână calul înainte. Lady Eleanor fu nevoită să sară la o parte din drum. Un nor de praf o izbi în faţă.

Acum nu mai arăta atât de înfumurată. Tremura de furie, ceea ce o bucura enorm pe Madelyne. Avea senzaţia că tocmai câştigase o luptă importantă. După părerea ei, era o victorie copilărească, ivită din grosolănie, într-adevăr, dar totuşi era o victorie.

CAPITOLUL 22

Îi spuse totul.

Relatarea tuturor celor întâmplate îi luă Madelynei aproape două zile. Preotul ceruse să audă, cuvânt cu cuvânt, fiecare amănunt, fiecare gând, fiecare sentiment.

Părintele Berton plânsese cu lacrimi de bucurie când Madelyne intrase în căsuţa lui. Recunoştea că-i fusese un dor îngrozitor de ea şi-n prima zi nu-şi putuse stăpâni deloc emoţiile.

Madelyne era îngrijorată pentru sănătatea lui. Părea mai slăbit, şi arăta mai adus de umeri. Şi spatele era mai cocârjat, iar prin casă nu se mai mişca la fel de vioi ca odinioară. Însă mintea-i rămăsese ageră ca întotdeauna.

Deşi Madelyne avea încredere în Duncan că avea să vină după ea, când trecură trei zile, începu să se îngrijoreze.

— Poate că, după ce s-a reîntâlnit cu Lady Eleanor, s-a răzgândit… comentă ea.

— Vorbeşti prostii! o mustră Părintele Berton. Sunt la fel de convins ca tine, copilă, că Baronul de Wexton nu ştia că Laurence nu era preot. A crezut că s-a căsătorit cu tine, iar pentru ca un bărbat să facă un asemenea pas, inima lui trebuie să fie cu adevărat hotărâtă. Mi-ai spus cum îţi declara dragoste. N-ai deloc încredere în cuvântul lui, dar?

— A, sigur că da! replică Madelyne. Mă iubeşte, părinte, dar o parte a minţii mele tot încearcă să mă alarmeze. Dacă şi-a schimbat planurile?

— Atunci, ar fi un nătărău, declară Părintele Berton.

În ochii lui apăru o luminiţă.

— Şi acum, povesteşte-i încă o dată bătrânului tău unchi, copilă, ce cuvinte i-ai spus lui Lady Eleanor, cu frumosul ei păr roşcat şi ţinuta ei regală?

Madelyne zâmbi la auzul felului cum ea însăşi o descrisese pe Lady Eleanor.

— I-am spus că sunt cea mai de preţ comoară a lui Duncan. N-am fost prea modestă, nu-i aşa?

— Ai grăit adevărul, Madelyne. Inima ta o ştie destul de bine, dar sunt de acord că o părticică din mintea ta mai are nevoie de puţină convingere.

Un bubuit de tunet îi atrase unchiul ei atenţia.

— Se pare c-o s-avem parte de-o ploicică zdravănă, îndată, remarcă el, pornind spre fereastră.

— A tunat atât de aproape, încât n-a lipsit mult să spulbere acoperişul, comentă Madelyne, într-o şoaptă somnoroasă. Povestirea o istovise.

Părintele Berton voia să-i dea dreptate, când ajunse la fereastră şi se uită afară. Ceea ce văzu îl surprinse atât de tare, încât îşi rezemă mâinile de pervaz, ca să nu cadă.

Tunetul tăcuse, dar Părintele Berton putea să vadă fulgerele. Însă nu străluceau pe cer, ci pe pământ... cât vedeai cu ochii.

Soarele întărea nălucirea, înmulţind razele argintii care săreau din platoşe.

O legiune întreagă era, strâns unită în spatele unui singur războinic în armură, tăcut, aşteptând.

Preotul miji ochii în faţa magnificei privelişti. Dădu din cap o dată spre conducătorul ostaşilor, apoi se întoarse să revină la scaun.

Pe chipul său bătrân se aşternuse un zâmbet larg. După ce se aşeză iar lângă Madelyne, îşi alungă zâmbetul, încercând să vorbească pe un ton ursuz:

— Cred că te caută cineva, Madelyne. Ia vezi cine-o fi, copilă. Eu sunt prea ostenit ca să mă mai ridic.

Madelyne se încruntă. Nu auzise pe nimeni bătând la uşă. Ca să-l îmbuneze, se ridică şi deschise uşa.

Avu nevoie de câteva clipe ca să înţeleagă ce vedea. Era atât de uimită, încât nu mai putea să se clintească din

loc. Stătea în uşă, cu mâinile încleştate pe lângă trup, privindu-l pe Duncan.

Aşadar, n-o uitase. Şi nici nu era singur. Peste o sută de oşteni stăteau înşiruiţi în spatele stăpânului lor, toţi călări, toţi cu armuri de luptă, privind-o până la unul.

Un semnal tăcut străbătu legiunea. Dintr-o mişcare, cu toţii îşi ridicară spadele în semn de salut. Era cea mai magnifică manifestare de loialitate la care asistase vreodată Madelyne.

Se simţea copleşită. În viaţa ei nu mai avusese un asemenea sentiment de preţuire, de iubire, de vrednicie desăvârşită.

Şi atunci înţelese de ce luase Duncan atât de mulţi ostaşi la drum cu el. Îi arăta cât de importantă era pentru el. Da, îi dovedea valoarea.

Duncan nu se mişca. Multă vreme, nu scoase o vorbă. Stătea în şaua lui Silenus şi-şi privea frumoasa soţie. Pe toţi sfinţii, era cel mai fericit om de pe Pământ.

Când văzu lacrimile care şiroiau pe faţa Madelynei, îi adresă în sfârşit cuvintele pe care ştia că avea nevoie să le audă:

— Am venit după tine, Madelyne.

Madelyne se desprinse de uşă, îşi aruncă părul peste un umăr şi, cu un gest foarte calculat, îşi propti mâinile în şolduri.

— Era şi timpul, Baron Wexton. Mi s-a urât să te tot aştept.

Duncan se mişcă atât de repede, încât Madelyne nici nu avu timp să reacţioneze. Stătea călare pe Silenus, iar peste o clipă o strângea în braţe.

Când Duncan se aplecă s-o sărute, Madelyne îşi aruncă braţele pe după gâtul său. Se agăţă de el, în timp ce gura lui o acoperea pe-a ei aproape nebuneşte de posesiv. Avu senzaţia că era ridicată pe coama unui val de excitaţie. Şi ea era la fel de hămesită după atingerea lui, la fel de

înnebunită.

— Te iubesc, Madelyne, şopti Duncan.

Soţia lui era prea ocupată să plângă pentru a-i mai da vreun răspuns.

Duncan le făcu semn oamenilor să descalece, apoi se întoarse spre bătrânul care aştepta în spatele Madelynei. O cuprinse lângă el şi spuse:

— Sunt baronul de Wexton.

— Sper din toată inima, răspunse Părintele Berton, zâmbind, în timp ce începea să facă o plecăciune. Îl opri mâna baronului.

— Eu sunt cel care ar trebui să îngenuncheze înaintea dumitale, îi spuse acesta preotului. Sunt onorat să te cunosc în sfârşit, părinte. Preotul se simţi umilit de cuvântarea baronului.

— E cea mai preţioasă comoară a dumitale, nu-i aşa, baroane? întrebă el.

— Da, aşa este, recunoscu Duncan. Îţi voi rămâne pe vecie îndatorat. Atâţia ani ai apărat-o pentru mine.

— Încă nu e a ta, îi aminti Părintele Berton. Trebuie să vă căsătoriţi, baroane, să vă căsătoriţi cu adevărat, şi cu cât o facem mai repede, cu atât va fi mai bine pentru liniştea mea sufletească.

— Atunci, ai să ne cununi mâine dimineaţă, decretă Duncan.

Părintele Berton văzuse sărutul pătimaş dintre nepoata lui şi Baronul de Wexton, şi nu era deloc sigur că mai puteau aştepta până a doua zi.

— Atunci, la noapte n-ai să dormi lângă Madelyne, îl preveni el. Am s-o păzesc în continuare cu străşnicie, Baron Wexton.

Duncan şi preotul se priviră lung, apoi Duncan zâmbi. Pentru prima oară, de mult timp, nu putea intimida pe cineva.

Dădu din cap.

— Diseară.

Madelyne le urmărise dialogul şi ştia prea bine despre ce vorbea. Se făcuse roşie ca sfecla.

— Şi eu aş dori să mă mărit cu Duncan diseară, dar nu…

Se întrerupse, când îl văzu pe Anthony venind ca să-i stea alături.

— Părinte, el e vasalul despre care ţi-am vorbit.

— Dumneata eşti cel care s-a pus între nepoata mea şi Louddon când a încercat s-o lovească din nou? întrebă preotul, luând mâna lui Anthony într-ale lui.

— Eu am fost, recunoscu Anthony.

— Din nou? strigă Duncan. Nu era sub protecţia regelui?

— A fost o nimica toată, protestă Madelyne.

— Ar fi ucis-o, interveni Părintele Berton.

— Da, era hotărât s-o vatăme, spuse şi Anthony.

Madelyne simţi braţul lui Duncan strângându-i şi mai tare mijlocul.

— N-a fost nimic, insistă ea. Doar o palmă…

— Mai are şi-acum vânătăile! anunţă Părintele Berton, dând vehement din cap.

Când Duncan îi ridică faţa ca să vadă, Madelyne încercă să-şi smulgă bărbia din mâna lui.

— N-o să se mai atingă niciodată de mine, Duncan. Numai asta contează. Vasalul tău credincios m-a apărat, adăugă ea, înainte de-a se întoarse spre Părintele Berton. Unchiule, de ce stârneşti mânia lui Duncan?

— Are urme şi pe umeri şi spate, baroane, continuă preotul, neluând în seamă întrebarea.

— Unchiule!

— Mie nu mi-ai spus o vorbă! protestă Anthony. L-aş fi…

— Destul. Părinte, te cunosc bine, spuse Madelyne. Acum ce mai urmăreşti?

— Te pregăteai să-i spui Baronului Wexton că vrei să te măriţi cu el diseară, dar n-ai vorbit până la capăt, nu-i aşa? Adevărul, baroane, urmă el, întorcându-se spre Duncan, e că nepoata mea va încerca să întârzie căsătoria asta. Nu-i aşa, Madelyne? Vezi, copilă, îţi cunosc gândurile mai bine decât crezi, încheie el cu un zâmbet tandru.

— Spune adevărul? se încruntă Duncan. Nu cumva ţi-ai schimbat simţământele?

Apoi, fără să-i lase timp pentru a răspunde, continuă:

— Dar nu contează. Eşti a mea, Madelyne. Ăsta-i adevărul şi n-ai cum să-i întorci spatele.

Madelyne era uimită că Duncan se simţea atât de nesigur. Se părea că simţea nevoia să-i audă declaraţiile de dragoste la fel de des cum dorea şi ea.

— Te iubesc, Duncan, îi spuse, destul de tare ca să audă şi ceilalţi doi.

— Ştiu asta, replică el, din nou îngâmfat, slăbind strânsoarea.

— Avem multe de rezolvat, interveni Anthony. Trebuie să-ţi vorbesc între patru ochi, baroane.

Şi, întorcându-se, începu să se îndepărteze.

— Cu siguranţă, ţi-e foame, adăugă preotul. Mă duc să pregătesc ceva de mâncare.

— O baie, mai întâi, declară Duncan, pornind după el – când cuvintele Madelynei îl făcură să se oprească în loc ca trăsnit:

— Încă nu mă pot mărita cu tine, Duncan.

Îşi dădu seama, după expresiile tuturor, că niciunul nu era prea încântat de acest anunţ.

Madelyne îşi încleşta mâinile laolaltă. Începu să vorbească repede, dornică să se facă înţeleasă.

— Dacă am aştepta până se căsătoresc Gerald şi Adela, Louddon nu se va mai putea folosi de argumentul…

— Ştiam eu, mormăi Anthony. Încă mai încerci să aperi lumea întreagă. Baroane, trebuie să-ţi explic doar

unul dintre anunţuri.

— Mereu e gata să-i apere pe cei despre care crede că au nevoie, spuse preotul.

— Nu înţelegi! insistă Madelyne, alergând până în faţa lui Duncan. Dacă ne căsătorim acum, înseamnă că te împotriveşti voinţei regelui. Şi o să i-o dea pe Adela lui Louddon. Asta sugera scrisoarea, Duncan.

Duncan o privi lung.

— Doar o întrebare vreau să-ţi pun, Madelyne: ai încredere-n mine?

— Da! răspunse ea fără zăbavă.

O îmbrăţişă, îi depuse un sărut cast pe frunte, apoi se întoarse iar să plece.

— Ne căsătorim diseară.

După ce rosti aceste cuvinte se opri, dar nu se întoarse. Madelyne ştia ce aştepta.

— Da, Duncan, ne căsătorim diseară.

Era, desigur, răspunsul corect. Madelyne îşi dădu seama de asta, când unchiul ei începu să chicotească. Anthony fluieră, iar Duncan se întoarse spre ea, dând scurt din cap.

Ora următoare trecu într-un iureş de treburi. În timp ce Duncan şi Anthony stăteau la măsuţa din casă, mâncând de cină, Părintele Berton se duse să-i explice situaţia gazdei sale, Contele de Grinsteade.

Contele era foarte bătrân şi, deşi nu mai avea putere să vină la ceremonie, Duncan promise să-i facă o vizită formală imediat după nuntă.

Duncan şi vasalul său se duseră la lacul din spatele casei contelui ca să facă baie şi să discute între patru ochi. Madelyne îşi schimbă rochia şi se pieptănă, apoi se hotărî să-şi lase părul neîmpletit. Ştia că lui Duncan îi plăcea mai mult aşa.

Îşi pusese iar culorile lui, desigur, deşi probabil că Duncan nici n-avea să observe. Războinicii de statura lui nu

luau în seamă astfel de lucruri.

— Cu atât mai bine, recunoscu ea cu voce tare. Sigur m-ar tachina.

— Cine să te tachineze? întrebă Duncan din uşă.

Madelyne se întoarse spre el, cu zâmbetul pe buze.

— Lupul meu, răspunse ea imediat. Ce s-a întâmplat, Duncan? Pari… neliniştit.

— Devii tot mai frumoasă de la oră la alta, şopti el, cu glasul ca o mângâiere.

— Vă aşteptăm să începem! anunţă Părintele Berton. Totuşi, mai am o grijă…

— Care? întrebă Madelyne.

— Aş dori să merg pe lângă tine, dar nu pot fi în două locuri în acelaşi timp. Şi cine vor fi martorii?

— Nu poţi s-o conduci pe Madelyne până în faţa altarului şi apoi să continui slujba? îl întrebă Duncan.

— Iar când, ca preot, voi întreba cine o dă pe această femeie în sfântă matrimonie, pe urmă să fug lângă Madelyne ca să-mi răspund singur la întrebare?

Duncan zâmbi, imaginându-şi scena.

— Ar fi o ciudăţenie, dar aş putea să mă descurc, anunţă Părintele Berton.

— Soldaţii mei vor fi martori cu toţii, anunţă Duncan. Anthony va sta lângă Madelyne. Aşa e bine, părinte?

— Aşa să fie, stabili Părintele Berton. Şi acum, du-te, baroane, şi aşteaptă lângă altarul pe care l-am înjghebat afară. O să vă căsătoriţi la lumina lunii şi a stelelor – ăsta-i adevăratul palat al lui Dumnezeu, după părerea mea.

— În regulă atunci, hai s-o facem şi să terminăm odată.

Felul cum îşi alesese cuvintele o supără pe Madelyne. Se luă după Duncan, luându-l de mână ca să-i atragă atenţia.

— „S-o facem şi să terminăm odată”? repetă ea, încruntată.

Când o privi, Madelyne îşi dădu seama că o tachinase.

— Suntem uniţi din clipa când ne-am întâlnit, Madelyne. Dumnezeu o ştia, o ştiam şi eu şi, dacă stai să te gândeşti, vei recunoaşte că şi tu o ştiai. Ne-am jurat credinţă unul altuia şi, cu toate că Laurance nu era preot şi nu ne-a putut da o binecuvântare adevărată, suntem totuşi căsătoriţi.

— Din clipa când ţi-am încălzit picioarele, şopti Madelyne.

— Da, din clipa aceea.

Părea gata să izbucnească în plâns. Duncan căută imediat să-i mai uşureze emoţiile.

— Ar trebui să fii recunoscătoare, să ştii.

— Recunoscătoare? Pentru ce, Duncan? întrebă ea, ştergându-se la ochi.

— Că nu ne-am întâlnit vara.

În prima clipă, Madelyne nu înţelese. Apoi râse, cu un hohot melodios care-i încălzi lui Duncan inima.

— Va să zică, vremea e cea care mi te-a dăruit, după părerea ta?

Duncan ar fi răspuns, dacă Părintele Berton nu începea să-l împingă spre uşă.

— Te aşteaptă oamenii, baroane.

Imediat ce Duncan ieşi, preotul îi oferi braţul femeii pe care o botezase, o văzuse crescând şi o iubise ca pe o fiică.

Fu o ceremonie frumoasă, iar când se termină, Duncan le-o prezentă pe soţia sa vasalilor. Oamenii îngenunchează în faţa Madelynei şi-i jurară credinţă.

Duncan era istovit şi nervos. Îşi lăsă soţia singură, pentru a-i face o vizită oficială Contelui de Grinsteade, şi se întoarse după nici douăzeci de minute.

— Trebuie să plecăm mâine, o anunţă el pe Madelyne.

— Am putea sta aici până la sfârşitul verii, propuse ea.

— Plecăm mâine.

Madelyne oftă. Ştia că avea dreptate.

Duncan încercă s-o mai înveselească.

— Trebuie să mă bărbieresc înainte de a pleca la curte, anunţă el.

Soţia lui începu să roşească.

— Aş prefera să nu te mai bărbiereşti niciodată. Am ajuns să… să-mi placă barba dumitale, my lord.

Duncan o sărută apăsat, semn că-i plăcea sinceritatea ei.

* * *

Duncan şi Madelyne ajunseră la Londra peste două zile. Gilard, Edmond şi Gerald îi aşteptau la poartă. Toţi trei aveau expresii posomorâte.

După ce-i ură bun-venit Madelynei, îmbrăţişând-o, Edmond îi spuse lui Duncan că baronii ceilalţi se instalaseră deja în camerele lor.

Gilard o îmbrăţişă şi el, apoi se întoarse să-l întrebe pe Duncan:

— Te duci la rege diseară?

— Mă duc acum.

— Louddon crede că Madelyne e la unchiul ei. Probabil chiar în clipa asta află că ai venit aici. Trebuie să-ţi amintesc că Louddon ştie că nu sunteţi căsătoriţi, interveni Gerald.

— Acum suntem căsătoriţi, răspunse Duncan. Părintele Berton a oficiat ceremonia, cu vasalii mei ca martori.

— Regele o să se înfurie, prezise Edmond, încruntat. O va lua ca pe o insultă personală, că te-ai însurat înainte ca problema asta să se rezolve.

Duncan tocmai se pregătea să-i răspundă, când atenţia îi fu atrasă de soldaţii regelui. Conduşi de Henry, fratele lui William, oamenii veneau în formaţie spre el.

Henry le făcu semn să aştepte, apoi îi spuse lui Duncan:

— Fratele meu şi-a trimis garda ca s-o escorteze pe Lady Madelyne în odăile ei.

— Mă duc acum la William să-i dau seamă, Henry. Nu vreau s-o las pe Madelyne să plece nicăieri fără mine. A fost maltratată, ultima oară când s-a aflat sub protecţia regelui.

Henry nu avu nicio reacţie faţă de tonul aspru al lui Duncan.

— Mă îndoiesc că regele a ştiut, măcar, că era aici, Duncan. Louddon…

— N-am s-o mai las în primejdie, Henry, nu se lăsă Duncan.

— Atunci, doreşti ca această distinsă lady să nimerească la mijloc între tine şi fratele ei?

Înainte ca Duncan să poată răspunde, Henry mai adăugă:

— Vino să facem câţiva paşi, am ceva să-ţi spun.

Din respect pentru rangul lui, Duncan se conformă. Porni cu Henry spre o zonă mai retrasă a curţii.

Henry vorbi aproape numai el. Madelyne nu avea idee ce spunea, dar după expresia lui Duncan îşi dădea seama că soţul ei nu era prea mulţumit.

Imediat ce se întoarseră, Duncan îi spuse:

— Madelyne, du-te cu Henry. Va avea el grijă de găzduirea ta.

— În odăile tale, Duncan? întrebă Madelyne, încercând să-şi ascundă îngrijorarea.

Îi răspunse Henry:

— Vei avea propriile tale camere, draga mea, sub paza gărzii mele personale. Până se lămureşte toată povestea asta, nici Duncan şi nici Louddon nu vor avea voie să se apropie de tine. Se ştie că fratele meu e iute la mânie. Să nu aprindem iasca încă. Nici diseară nu va fi prea târziu.

Madelyne îl privi pe Duncan. Când îl văzu dând din cap, se înclină în faţa lui Henry. Apoi Duncan o luă deoparte şi-i şopti ceva la ureche.

Tuturor li se trezi curiozitatea, căci când se întoarse spre Henry, Madelyne zâmbea radios.

Gilard o privi cum îl lua de braţ şi porneau spre intrare.

— Ce i-ai spus, Duncan? Părea gata să plângă, iar în clipa următoare, zâmbea în culmea fericirii.

— I-am amintit doar de sfârşitul unei anumite poveşti, ridică din umeri Duncan.

Şi, cu aceste cuvinte, se îndepărtă.

— O să fie cam îmbulzeală pe coridor, în faţa odăilor Madelynei, comentă Gerald. Mă întreb ce-o să facă Louddon, când va auzi că s-a întors.

Baronul respectiv se dusese la vânătoare în pădurea regelui şi nu se întoarse la castel decât spre seară. Fu informat numaidecât de înapoierea Madelynei.

Louddon se înfurie, bineînţeles, şi se duse imediat să-şi caute sora.

Anthony stătea de strajă în faţa uşii. Edmond – şi Gilard plecaseră să se schimbe pentru cină şi pentru confruntarea care urma.

Când îl văzu pe Louddon apropiindu-se Anthony se rezemă de perete, privindu-l cu scârbă.

Louddon nu-l luă în seamă. Bătu cu pumnul în uşă, cerând să i se deschidă.

Deschise Henry. Îl salută politicos pe Louddon, apoi îl anunţă că nimeni nu avea voie s-o vadă pe Madelyne.

Înainte ca Louddon să protesteze, uşa i se trânti în faţă.

— Fratele tău e la fel de roşu la faţă ca al meu, o, anunţă Henry pe Madelyne, după care o luă de mână şi o conduse la fereastră. Pereţii au urechi, şopti el.

— Îţi mulţumesc din nou că l-ai ajutat azi pe soţul

meu, spuse Madelyne.

— Ceva mi-a zgândărit curiozitatea toată după-amiaza, recunoscu Henry. Dacă nu e o chestiune personală, aş vrea să-mi spui ce ţi-a zis Duncan înainte să pleci de lângă el. Ai părut foarte satisfăcută.

— Mi-a spus să-mi amintesc că Odiseu s-a întors acasă.

Cum nu mai continuă, Henry îi ceru să-i spună toată povestea.

Deşi era o poruncă arogantă, Madelyne nu se supară.

— I-am spus soţului meu o poveste despre un războinic pe nume Odiseu. A fost plecat mult timp de lângă soţia lui, iar când s-a întors, şi-a găsit casa cotropită de oameni răi care încercau să-i seducă nevasta şi să-i fure comoara. Odiseu i-a trimis soţiei sale vorbă că se înapoiase acasă. Apoi a curăţat casa de toţi acei păgâni îngrozitori. Duncan mi-a adus aminte că o să aibă grijă de Louddon.

— Aşadar, soţul tău şi cu mine avem caractere asemănătoare, remarcă Henry. Da, a sosit momentul să facem curăţenie şi în această casă.

Madelyne nu-l înţelese.

— Mă tem că Duncan va face ceva ce-l va înfuria pe rege, şopti ea. Mi-ai spus ce aprig e temperamentul regelui.

— Mai am de vorbit cu tine despre încă o problemă, spuse dintr-odată Henry, pe un ton mult mai aspru.

Madelyne încercă să-şi ascundă mirarea.

— Eşti prietenul şi aliatul soţului meu? întrebă ea.

Henry dădu din cap.

— Atunci, voi face tot ce pot ca să te ajut, spuse Madelyne.

— Eşti la fel de loială ca Duncan, constată el. Dacă intervin în favoarea ta la rege, ai să faci orice se hotărăşte – chiar şi să pleci în surghiun?

Madelyne nu ştiu ce să răspundă.

— S-ar putea ca aşa să salvezi viaţa soţului tău,

preciza Henry.

— Voi face tot ce e de trebuinţă.

— Va trebui să ai şi în mine la fel de multă încredere ca în Duncan, o mai preveni el.

Madelyne dădu din cap.

— Soţul meu te consideră cel mai deştept dintre cei trei…

Se întrerupse, cu ochii mari, când îşi dădu seama ce spusese.

Henry râse.

— Va să zică, îmi cunoaşte valoarea, nu?

Madelyne roşi.

— Da, şi voi face totul ca să-l ştiu în siguranţă – chiar şi cu preţul vieţii.

— Aşadar, te bate gândul să te jertfeşti? întrebă Henry, mai blând. Nu cred că lui Duncan i-ar conveni un asemenea plan.

— E foarte complicat… şopti Madelyne.

— Mi-ai spus că ai încredere-n mine. Am să te ajut, draga mea.

Madelyne dădu din cap. Vru să facă o reverenţă, apoi se hotărî să îngenuncheze.

— Îţi mulţumesc pentru ajutor, my lord.

— Ridică-te, Madelyne. Nu sunt regele tău.

— Aş vrea să fii, mărturisi ea, cu capul plecat.

Henry nu răspunse, pornind numai spre uşă.

Înainte de a o deschide, se mai întoarse o dată.

— Dorinţele se adeveresc, Madelyne.

Cuvintele lui ciudate o făcură să se încrunte.

— Când intri în sală, să nu arăţi loialitate nici unei părţi, o mai sfătui el. Lasă-i pe toţi să cugete, până ţi se dă cuvântul. Am să-ţi stau alături.

Şi, cu aceste cuvinte, ieşi.

* * *

Trecură două ore până când fratele regelui veni s-o ia în primire. Când intrară în sala cea mare, Madelyne îşi dădu seama că întârziaseră. Majoritatea oaspeţilor mâncaseră deja, iar servitorii strângeau de pe mese.

Simţea privirile tuturor, şi le înfruntă cu o expresie calmă. Era cea mai dificilă prefăcătorie.

Pentru că nu-l vedea pe Duncan nicăieri.

Soţul ei stătea lângă peretele din fund, cu Gilard şi Edmond, privindu-i intrarea în sală.

— Umblă ca o regină, şopti Gilard.

— Nu mai e împiedicată, se plânse Edmond.

— E înspăimântată, declară Duncan, pornind înainte.

Gilard şi Edmond îi tăiară calea.

— O să vină la tine, Duncan. Lasă-i puţin timp lui Henry.

Între timp, Louddon începuse să-i vorbească Madelynei. Henry se întorsese să schimbe câteva cuvinte cu o veche cunoştinţă.

— Am să-ţi înfig spada în spinare dacă faci un singur pas spre Baronul de Wexton, o ameninţă Louddon. Şi voi da ordin să-l ucidă şi pe scumpul tău popă.

— Ia spune-mi, replică Madelyne, cu o furie care-l surprinse. Ai să-i omori şi pe Duncan şi pe fraţii lui, ca şi pe toţi aliaţii lor?

Louddon nu se mai putu stăpâni. O înhăţă de braţ.

— Nu mă pune la încercare, Madelyne. Am mai multă putere decât oricare alt om din Anglia.

— Mai multă putere decât regele nostru? interveni Henry.

Louddon tresări vizibil. Se întoarse spre fratele regelui, răsucind braţul Madelynei.

— Sunt umilul sfetnic al fratelui tău, nici mai mult, nici mai puţin.

Henry nu-şi ascunse neplăcerea. O luă pe Madelyne

de mână, desprinzându-i-o pe a lui Louddon cu forţa, şi se uită lung, în tăcere, la urmele roşii pe care i le lăsase pe încheietură. Când ridică iar privirea spre Louddon, în ochi i se citea dezgustul.

— Am s-o prezint pe sora ta câtorva dintre prietenii noştri credincioşi.

Glasul îi devenise dur, provocator. Louddon se retrase. Îi mai aruncă o privire ameninţătoare surorii lui vitrege, apoi dădu din cap spre Henry.

— Ce ţi-a spus? întrebă acesta.

— A jurat că-l va ucide pe unchiul meu Berton dacă fac un pas spre Duncan.

— Şarjează, Madelyne. Acum nu mai poate face nimic, în faţa tuturor celorlalţi. Iar mâine va fi prea târziu. Ai încredere-n mine, că ştiu ce vorbesc.

Clarissa îl văzuse pe Louddon alungat de Henry. Veni spre Madelyne s-o salute.

— Voiam să-i arăt Madelynei impresionantele grădini ale fratelui meu, îi spuse Henry.

— O, aş dori să văd şi eu grădinile! declară Clarissa.

— Altă dată, poate? i-o reteză fratele regelui. Clarissa nu-şi putu stăpâni ura din privire. Fără o vorbă, se întoarse şi plecă.

Madelyne îl însoţi pe Henry spre uşile care dădeau pe terasă.

— Cine-i omul acela care-i vorbeşte lui Edmond? întrebă ea. Cel cu părul roşcat. Are o expresie foarte neliniştită.

Henry îl reperă de îndată.

— E Baronul Rhinehold.

— Este căsătorit? Are familie? continuă Madelyne, încercând să nu pară prea curioasă.

— Nu s-a însurat niciodată, răspunse Henry. De ce te interesează aşa?

— A cunoscut-o pe mama mea.

Continuă să-l privească pe Baronul Rhinehold, aşteptându-l să se uite spre ea. Când în sfârşit o văzu, Madelyne îi adresă un zâmbet.

Deşi ştia că nu se putea, ar fi vrut să poată petrece câteva minute cu el. Conform cardinalului, Rhinehold era tatăl ei şi motivul pentru care soţul lui Rachael o ura.

Madelyne era bastardă, dar nu se ruşina de acest adevăr. Nimeni n-avea să ştie vreodată adevărul, în afara lui Duncan, desigur, şi... Dumnezeule mare, uitase să-i spună!

— Duncan îl consideră pe Baronul Rhinehold prieten? îl întrebă ea pe Henry.

— Da, de ce întrebi?

Nu ştiu cum să-i răspundă, aşa că încercă să schimbe vorba.

— Tocmai mi-am amintit un lucru pe care vreau să i-l spun.

— Norocul e de partea ta, Madelyne. N-ai văzut că Louddon tocmai a ieşit, cu acoliţii lui? Fără îndoială, încearcă pentru ultima oară să-l influenţeze pe rege. Aşteaptă pe terasă, şi am să-l trimit pe Duncan la tine.

Nu fu lăsată mult să aştepte.

— Madelyne, totul se va termina curând, fură primele cuvinte ale lui Duncan.

O luă în braţe şi o sărută cu tandreţe.

— Curând, iubito, îţi făgăduiesc. Ai încredere-n mine, dulcea mea...

— Ba să ai tu încredere în mine, bărbate, şopti Madelyne. Şi ai, nu-i aşa, Duncan?

— Am. Haide, stai lângă mine când vorbim cu regele. Trebuie să sosească din clipă-n clipă.

Madelyne clătină din cap.

— Louddon crede că am să te prind într-o cursă. Henry vrea ca fratele meu să se creadă stăpân pe situaţie până-n ultimul moment. De-asta nu pot sta lângă tine. Şi nu

te mai încrunta aşa, Duncan. Totul o să fie gata nu peste mult – şi am o veste minunată să-ţi dau. Am aflat adevărul de câteva zile, dar s-au întâmplat atâtea, încât am uitat să-ţi spun când ne-am…

— Madelyne.

Îşi dădu seama că îndruga vrute şi nevrute.

— Sunt nelegitimă. Ce zici de vestea asta, bărbate?

Duncan fu într-adevăr surprins.

— Da, Duncan, sunt bastardă. Nu te bucuri? Pe toţi sfinţii, eu sunt în culmea fericirii, fiindcă înseamnă că nu-s niciun fel de rudă cu Louddon.

— Cine te-a numit bastardă? întrebă el încet, cu furie.

— Nimeni. L-am auzit pe Louddon vorbind cu Clarissa. Întotdeauna m-am întrebat de ce el şi tatăl lui se întorseseră împotriva mamei mele. Acum ştiu adevărul. Când s-a măritat, era grea cu copil. Mă purta pe mine.

Duncan o privi lung. Părea îngrijorat.

— Are vreo importanţă pentru tine că sunt bastardă?

— Termină cu nimicurile astea, clătină el din cap, zâmbind. Nevastă, eşti singura femeie din lume care s-a bucurat de o asemenea veste.

Oricât încerca, nu-şi putea stăpâni râsul.

— Louddon n-o să spună nimănui, şopti Madelyne. M-a eliberat, şi nici măcar nu ştie. Pentru tine va conta cu ceva?

— Cum îmi poţi pune o întrebare ca asta?

— Ţi-o pun, fiindcă te iubesc, oftă Madelyne. Nu contează dacă eşti supărat sau nu. Trebuie să mă iubeşti toată viaţa, bărbate. Mi-ai jurat.

— Da, Madelyne, răspunse Duncan. Toată viaţa.

În spatele lor sunară trompeţii, tocmai când Duncan se apleca să-şi sărute din nou soţia.

— Şi ştii, din întâmplare, cine e tatăl tău? întrebă el, când văzu teama revenindu-i în ochi.

— Rhinehold, răspunse Madelyne.

Văzându-l că zâmbea, dădu din cap.

— Eşti mulţumit. Îmi dau seama.

— Foarte mulţumit, şopti Duncan. E un om de treabă.

Henry îi întrerupse, din spatele lui Duncan.

— E timpul! Madelyne, vino cu mine. Regele aşteaptă.

Duncan îşi simţi soţia tremurând. O strânse uşor de mână, înainte de a-i da drumul. Când Madelyne porni, îi mai spuse:

— Rhinehold are părul roşcat, nevastă. Roşu ca focul îl are.

Madelyne nu se întoarse.

— E mai mult castaniu decât roşu, Duncan. Până şi tu poţi să vezi asta.

Râsul ei îi ajunse la urechi, iar Duncan ştiu că totul avea să fie în regulă.

CAPITOLUL 23

Tăcerea se lăsă peste adunare, când William al II-lea porni spre tronul postat pe o platformă. După ce se aşeză, toţi îşi plecară capetele.

Din ochii Madelynei se ştersese orice lucire de veselie. Stătea singură în mijlocul sălii. Henry o lăsase neînsoţită şi vorbea cu fratele lui.

Cuvintele sale nu păreau să-l încânte deloc pe rege. Madelyne îl văzu pe William clătinând dintr-odată din cap şi mişcându-şi mâna spre fratele său, semn clar că-l expedia.

Închise ochii şi se rugă să n-o lase curajul. Henry îi spusese că mai întâi avea să vorbească Louddon, apoi Duncan, şi la sfârşit, ea.

Deschide ochii şi-l găsi pe Duncan în partea cealaltă a sălii. Privind-o, porni încet spre ea. Niciunul nu scoase o vorbă, dar se uitară unul la altul tot timpul. Madelyne se

înălţă pe vârfuri şi-şi sărută soţul, în văzul tuturor.

— Stai aici până te cheamă, îi spuse Duncan.

Îi mângâie obrazul, înainte de a se întoarce şi a porni spre regele său.

Apoi Louddon se înfăţişă înaintea suveranului. Cei doi se măsurau cu privirea, de la treizeci de paşi distanţă.

Regele luă cuvântul, adresându-se mulţimii. Vorbi despre neplăcerea pe care i-o producea conflictul dintre cei doi baroni, furia pricinuită de uciderea ostaşilor şi frustrarea pentru că auzea atât de multe relatări diferite despre ceea ce se petrecuse cu adevărat. Îşi încheie tirada cerând să afle adevărul, apoi dădu din cap spre fiecare dintre cei doi şi-i făcu semn lui Louddon să înceapă.

Louddon se declară numaidecât nevinovat. Îl acuză pe Duncan de trădare, afirmând că baronul îi distrusese fortăreaţa, îi ucisese până la două sute de oameni loiali, îi luase sora captivă şi aproape o distrusese şi pe ea.

Apoi declară că Duncan îl învinuia pentru un lucru pe care altcineva i-l făcuse surorii lui, Adela. Depăna o întreagă urzeală de minciuni în jurul regelui, afirmând că nici măcar nu ştiuse că Baronul de Wexton avea să-l provoace la luptă. Cum ar fi putut? Era la curte, când Duncan şi ostaşii lui îi atacaseră fortăreaţa, şi avea martori care s-o dovedească.

Louddon îşi încheie convingătoarea pledoarie insistând că Duncan nu avea nicio probă despre vreo faptă rea săvârşită de el, câtă vreme el avea destule dovezi privitoare la mişeliile lui Duncan – şi chemă trei oameni care să depună mărturie.

Madelyne nu-l cunoştea pe niciunul, dar le ştia numele. Toţi trei îl purtau pe acelaşi – se numeau Iuda.

Ultimul martor îşi termină povestea învăţată dinainte şi trecu în spatele lui Louddon. Acesta păşi din nou înainte şi ceru dramatic să se facă dreptate.

Venise rândul Baronului Wexton să vorbească. Se

vedea clar că regele era în termeni buni cu vasalul său, căci îl numi Duncan când îi ceru să-şi spună povestea.

Duncan fu laconic. Declară succint faptele. Nu chemă niciun martor, dar spuse că Louddon abuzase de Adela, iar pe el încercase să-l ucidă, aşa că ripostase în acelaşi mod.

— Ai martori care să-ţi confirme spusele? îl întrebă regele.

— Am spus adevărul, răspunse Duncan, cu glas dur, stăpânit. Nu am nevoie de martori care să-mi dovedească sinceritatea.

— V-aţi acuzat unul pe celălalt de răutăţi. Încă mai am câteva nelămuriri.

— E prins la mijloc, îi şopti Gilard lui Edmond.

Edmond dădu din cap. Cei doi baroni se contraziceau. Regele părea dornic să judece în favoarea lui Duncan, dar Louddon adusese şi martori. Duncan era un vasal credincios, dar şi un războinic redutabil, care ar fi putut deveni periculos dacă se socotea trădat de regele lui.

Era o insultă să-i ceară lui Duncan să-i aducă pe alţii care să depună mărturie pentru el. Spusese adevărul. Regelui nu-i mai rămânea decât să-l creadă sau nu.

Edmond reveni la realitate, când fu chemată Madelyne. Se întoarse s-o privească.

Madelyne îşi îndreptă umerii şi, cu o expresie calmă, porni încet spre rege. Se opri lângă platformă şi îngenunche, cu capul în piept.

— Fratele tău m-a convins că ţi-ar fi prea dureros să-mi prezinţi acum povestea ta, anunţă regele. Prin urmare, te cruţ de această îndatorire.

Ridicându-se în picioare, Madelyne îl privi uimită. Acum înţelegea de ce Louddon arătase atât de sigur pe sine toată seara. Se asigurase deja că n-avea să fie lăsată să vorbească.

— Sunt o supusă credincioasă a înălţimii Voastre, anunţă ea.

Aceste cuvinte îi atraseră atenţia regelui, care făcu ochii puţin mai mari.

— Deşi nu am nicio armată de vasali care să-ţi dea ajutor, aş face tot ce-mi stă în putinţă ca să te servesc. Şi aş dori să-ţi răspund la întrebări.

Numaidecât, regele dădu din cap.

— Nu pari dărâmată, aşa cum a dat de înţeles fratele tău, remarcă el.

Aplecându-se spre ea, o întrebă mai încet:

— Ai prefera să golesc sala înainte de a-mi spune tot ce ţi s-a întâmplat?

Surprinsă de tonul blând al regelui, Madelyne răspunse tot în şoaptă:

— Nu e nevoie, Maiestate.

— Atunci, spune-mi tot ce poţi despre şarada asta.

Madelyne se conformă. Îşi împreună mâinile în faţă, inspiră adânc ca să se liniştească şi-şi începu relatarea.

Se lăsase o asemenea linişte, încât s-ar fi putut auzi şoarecii rozând brânza.

— Aş începe cu noaptea atacului asupra fortăreţei fratelui meu, dacă înălţimea Voastre doreşte.

— Ar fi destul de bine. Ştiu că-ţi va fi greu, domniţă, dar aşa voi înţelege mai bine.

Madelyne ar fi vrut ca regele să nu fie atât de binevoitor cu ea. Îi îngreuna sarcina.

— Soţul meu spune că eşti un om onorabil, şopti ea.

William se aplecă din nou. Numai el îi auzise cuvintele.

— Sunt de toate pentru toţi, se lăudă el, la fel de încet, dar cred că onorabil sunt pentru toată lumea, chiar şi pentru domniţele care nu au oştiri să mă ajute în luptă.

Madelyne îl învrednici cu un zâmbet.

— Şi acum, începe-ţi povestirea, porunci regele, destul de tare ca să-l audă toată lumea.

— Eram în drum spre odăile mele, când unul dintre

ostaşii fratelui meu l-a înştiinţat pe Louddon că Baronul de Wexton voia să-i vorbească.

— Louddon era acolo? întrebă regele.

— Da. L-am auzit când i-a spus ostaşului să-l lase să intre, în numele păcii temporare. Era o capcană, desigur, căci de îndată ce a intrat în fortăreaţă, Duncan a fost luat prizonier. Fratele meu i-a spus vasalului său că avea să-l ucidă pe Duncan. Se socotea foarte deştept, înţelegi, pentru că ticluise un plan de a-l ucide lăsându-l să moară îngheţat.

Louddon scoase un strigăt şocat. Porni spre Madelyne, dar se opri când îl văzu pe Duncan ducând mâna la spadă.

— Nu ştie ce vorbeşte… se bâlbâi Louddon. Madelyne are minţile prea rătăcite de durere pentru a glăsui cu şir… Cruţ-o de chinul ăsta!

Regele ridică mâna, făcându-l să tacă. Louddon trase adânc aer în piept.

— Să nu ne mai întrerupă nimeni! strigă regele.

Apoi se întoarse spre Madelyne, dând scurt din cap.

— Continuă, te rog, şi explică-mi planul ăsta măiastru de a-l omorî prin îngheţ pe baronul meu. Nu înţeleg.

— Louddon nu voia să-l rănească pe Barton cu nicio armă. După ce-l omora gerul, oamenii l-ar fi dus undeva departe şi i-ar fi lăsat trupul acolo, până-l găsea cineva sau îl sfâşiau fiarele. L-au despuiat de haine şi l-au legat de un stâlp din curte.

Făcu o pauză, pentru a-şi trage din nou răsuflarea.

— Apoi, Louddon a plecat la Londra. Şi-a lăsat câţiva oameni să-l păzească pe Duncan, dar aceştia n-au suportat frigul şi în cele din urmă au intrat în casă. De îndată ce au plecat, eu l-am dezlegat pe Duncan.

— Şi atunci soldaţii lui au atacat fortăreaţa?

— Au intrat căţărându-se pe ziduri. Erau datori să-şi apere stăpânul.

— Înţeleg.

Madelyne nu ştia ce voia să spună cu asta. Aruncă o privire peste umăr, îl văzu pe Louddon zâmbind afectat, apoi se uită şi la Duncan. Soţul ei dădu din cap a încurajare.

— Au intrat, spui? întrebă regele, după câteva momente.

— Şi a început lupta, completă Madelyne.

— Iar pe tine te-au luat prizonieră?

— La drept vorbind, m-au eliberat de relele tratamente ale fratelui meu. Îi plăcea să mă rănească şi, martor mi-e Dumnezeu, mă săturasem de cruzimile lui.

Un murmur surprins străbătu mulţimea.

— Baronul de Wexton m-a luat cu el. Mă temeam de Louddon şi mărturisesc din nou că, pentru prima dată în viaţa mea, mă simţeam în siguranţă. Duncan e un om onorabil. S-a purtat frumos cu mine. Niciodată nu mi-a fost teamă că mi-ar face nici cel mai mic rău. Niciodată.

Regele se încruntă spre Louddon, apoi întoarse iar capul către Madelyne.

— Cine i-a ars casa până-n temelii? Sau nici n-a ars? ridică el tonul.

— Duncan mi-a distrus fortăreaţa! strigă Louddon.

— Tăcere! mugi regele. Acum vorbeşte sora ta şi numai pe ea vreau s-o aud. Răspunde la întrebare, îi ceru el Madelynei.

— Louddon şi-a distrus singur casa, când a încălcat semnul păcii, anunţă Madelyne.

Regele oftă. Părea obosit.

— Atunci, pot presupune că nu ţi-a fost răpită virtutea?

Aproape strigând, Madelyne răspunse:

— Nici nu s-a atins de mine!

Un alt murmur scăzut străbătu mulţimea. Toţi erau fascinaţi de strania poveste pe care o auzeau.

Până în acel moment, Madelyne nu rostise nicio minciună.

— Duncan nu m-a atins, dar am jurat să spun adevărul, aşa că mărturisesc că am încercat într-adevăr să profit de bunăvoinţa lui. Drept e că în cele din urmă l-am sedus eu pe el.

Murmurul fu înlocuit de o exclamaţie pe mai multe glasuri. Se auzi şi geamătul lui Duncan. Regele părea gata să urle. Dintr-odată, Duncan apăru lângă Madelyne, acoperindu-i gura cu palma.

Când Madelyne îi dădu un ghiont, îşi mută mâna pe umărul ei.

— Îţi dai seama cum te defăimezi, femeie? răcni regele.

— Îl iubesc pe Duncan, răspunse Madelyne. Şi nu l-am putut seduce până nu ne-am căsătorit.

Din nou, regele se întoarse spre Louddon, încruntat.

— Refuz să cred acuzaţia că sora ta a fost pângărită. Ajunge doar să mă uit la ea ca să văd că grăieşte adevărul.

— Acesta este adevărul, confirmă Madelyne. Adela mi-a spus ce i s-a întâmplat. Morcar a atacat-o, dar şi Louddon era de faţă. Al lui fusese planul, aşa că e la fel de vinovat.

— Înţeleg…

Regele era furios de-a binelea. Continuă mult timp s-o chestioneze pe Madelyne. Deşi uneori răspundea pe ocolite, fata spunea mereu numai adevărul.

— Soţul meu s-a purtat cu curaj, iar fratele meu, cu înşelătorii, declară ea.

Când termină, se rezemă de Duncan, vlăguită.

— Mai ai ceva să-mi spui? îl întrebă regele pe Louddon.

Louddon abia mai putea vorbi. Avea chipul învineţit de furie.

— Sora mea te minte cu neruşinare… se bâlbâi el.

— E cumva aceeaşi soră pe care ai lăudat-o că mereu spune adevărul? strigă regele.

Baronul nu-i răspunse. Apoi, William se întoarse din nou spre Madelyne.

— Îi eşti loială soţului tău. O calitate admirabilă. Ceea ce-mi spui acum e adevărul, sau încerci doar să-l aperi pe Duncan?

Înainte ca Madelyne să poată răspunde, regele se întoarse spre Duncan.

— Ce mai ai de adăugat?

— Numai că seducţia a fost din amândouă părţile, comentă Duncan, pe un ton mai blajin. Şi întru totul satisfăcătoare.

Un strigăt de încuviinţare se înălţă din sală. Regele zâmbi.

Apoi se ridică şi-şi pronunţă hotărârea:

— Louddon, mi-ai trădat încrederea. Eşti de-acum dezbrăcat de toate îndatoririle şi izgonit pentru totdeauna de la curtea mea.

Se întoarse spre Duncan.

— Fratele meu, Henry, a propus să-ţi lăsăm câtva timp ca să-ţi treacă mânia. Mă nemulţumeşte dezordinea stârnită şi pierderea atâtor vieţi, dar înţeleg că ai ripostat cu dreaptă măsură, pentru onoarea surorii tale. Poate că o lună în Scoţia ar fi timp de ajuns.

Madelyne îl simţi pe Duncan devenind ţeapăn lângă ea. Îl luă de mână şi i-o strânse.

— Dacă, la întoarcere, încă vei mai dori să-i provoci la duel pe Louddon şi oamenii care-i stau alături, voi îngădui o luptă pe viaţă şi pe moarte. Alegerea felului de a vă confrunta îţi va reveni ţie.

Duncan nu răspunse imediat. Nu voia să mai aştepte. Dar o simţi pe Madelyne tremurând, aşa că se hotărî:

— Plec numaidecât.

Regele dădu din cap.

— L-am despuiat pe Louddon de toate îndatoririle, Duncan, şi i-am lăsat la dispoziţie o lună ca să se ascundă

de tine, recunoscu el.

— Am să-l găsesc.

William zâmbi.

— N-am nici cea mai mică îndoială.

Duncan făcu o plecăciune. Apoi William ieşi din sala tronului, cu Louddon alergând după el.

— Aş vrea să-ţi spun câteva vorbe, nevastă, şopti Duncan.

Madelyne încercă să-i zâmbească. Nu-şi dădea seama dacă era furios, sau doar iritat. Pe chip nu i se citea nimic.

— Sunt frântă de oboseală, Duncan, şi i-ai spus regelui c-o să plecăm imediat.

— Plecăm…?

— Doar n-o să mă laşi aici, nu-i aşa?

— N-aş prea vrea…

— Nu mă tachina, mormăi ea. Nici nu ştii prin ce calvar am trecut.

Baronul Rhinehold îi întrerupse.

— Soţia ta e la fel de curajoasă ca tine, Duncan. A apărut în faţa regelui nostru şi i-a spus povestea ei. O clipă nu i-a şovăit vocea.

— Şi ce i-a spus? întrebă Duncan, calm.

Baronul Rhinehold zâmbi.

— Aici e-aici, nu-i aşa? Încă n-am înţeles cine ce a ars, cine a atacat şi cine s-a retras… şi n-am nici cea mai vagă idee ce s-a întâmplat.

— Tocmai ai descris viaţa mea cu Madelyne, declară Duncan, pe un ton chinuit.

O privi pe Madelyne şi văzu cât de atentă se uita la baron.

— Am uitat să fac prezentările, spuse el. Baroane, ea e soţia mea, Madelyne. Înţeleg că ai cunoscut-o pe mama ei?

Baronul dădu din cap.

— Seamănă cu Rachael, remarcă el. E o plăcere să te

cunosc, baroneasă.

Avea un zâmbet atât de plăcut...! Madelyne simţi că se emoţiona. Făcu un efort să surâdă şi spuse:

— Aş dori să-ţi vorbesc despre mama mea, baroane. Poate, când ne întoarcem din surghiunul nostru temporar, ne-ai putea face o vizită.

— Aş fi onorat, răspunse Rhinehold.

Nu mai aveau timp să stea de vorbă. Ceilalţi aliaţi se apropiau, ca să-şi exprime satisfacţia faţă de rezultatul judecăţii. Madelyne stătea lângă Duncan, ţinându-l de mână şi aşteptând să-i afle părerea.

Duncan n-o lua în seamă. Se întoarse spre Gerald, care tocmai li se alăturase, şi spuse că aveau să plece într-o oră.

— Duncan? Mai am timp să-mi adun lucrurile din cameră? întrebă Madelyne.

— Ai să pleci cu ce-ai pe tine, nevastă.

Madelyne oftă.

— Eşti supărat, aşadar?

Duncan îşi privi soţia. Ochii ei erau înceţoşaţi. Încet, clătină din cap.

— M-ai sedus? Dumnezeule, i-ai spus regelui că m-ai sedus. Când te hotărăşti să spui un neadevăr, nu eşti deloc sfioasă, o dojeni el, dar cu zâmbetul pe buze.

— N-a fost un neadevăr, declară Madelyne. Am vrut cu-adevărat să mă săruţi şi când te-ai oprit nu m-am bucurat deloc. E şi asta un fel de seducţie, nu-i aşa, Duncan?

— Dacă spuneai tot adevărul, acum l-aş fi putut provoca pe Louddon, sublinie el.

— A, ştiu cum merge. Vă contraziceaţi. Regele ar fi pus să fiţi aruncaţi într-un lac, cu bolovani legaţi de mâini şi de picioare – şi, dacă te scufundai, ar fi ştiut că ai spus adevărul. Sigur, ai fi murit, dar onoarea ta rămânea neştirbită. Ei bine, nu vreau să mă culc la noapte în acelaşi

pat cu onoarea. Te vreau viu şi nevătămat. Ce ai de spus, bărbate? încheie ea, fără a reuşi să-şi stăpânească lacrimile.

Duncan o privi uimit.

— Madelyne, războinicii nu sunt puşi la asemenea încercări. Metoda asta o foloseşte biserica, nu regele.

— A…

Lui Duncan îi veni să râdă. O cuprinse pe Madelyne în braţe şi zâmbi când o auzi mormăind:

— Am trecut printr-un adevărat calvar.

— Ai o inimă de aur. Vino, nevastă, simt nevoia să te las să mă seduci.

Madelyne fu întru totul de acord cu planul lui.

CAPITOLUL 24

Luna următoare fu o perioadă de liniştire pentru Duncan şi un răgaz divin pentru Madelyne.

Era încântată de scoţieni. Îi considera cei mai uluitori războinici din lume, în afară de soţul ei, desigur. Scoţienii îi aminteau Madelynei de spartanii din vechime, prin stilul de viaţă auster şi apriga lor loialitate.

Îl tratau pe Duncan ca pe unul de-ai lor. Catherine fu încântată s-o primească pe Madelyne în casa ei. Sora lui Duncan era foarte drăguţă şi-şi iubea foarte mult soţul.

Madelyne n-o putu vedea pe Edwythe, deşi Catherine promise să-i trimită un mesaj de salut. Edwythe locuia în Highlands, destul de departe de casa Catherinei – prea departe, de fapt, ca să-i facă o vizită.

Duncan şi Madelyne se întoarseră la fortăreaţa Wexton spre sfârşitul lunii august. Cu acel prilej, aflară că Regele William al II-lea murise, relatările erau tulburi, dar toţi martorii jurau că fusese un accident. William plecase la

vânătoare în pădure, cu fratele său şi prietenii. Un soldat trăsese spre un cerb, se spunea, dar gâtul regelui nimerise în calea săgeţii. William murise înainte de a atinge solul.

Henry revendicase imediat tezaurul şi se urcase pe tron.

Nimeni nu credea povestea, dar nici nu recunoştea cineva că Henry ar fi putut fi amestecat în accidentul suferit de fratele său.

Gerald şi Adela se căsătoriră în prima duminică din octombrie. Părintele Berton tocmai sosise cu bagajele să se însărcineze cu mântuirea sufletelor de pe moşia Wexton. Contele de Grinsteade murise la cinci zile după nunta Madelynei.

Duncan trimisese soldaţi prin toată Anglia, în căutarea lui Louddon. De vreme ce acum Henry era rege, Louddon devenise un proscris. Henry nu-şi ascundea antipatia faţă de el.

Madelyne bănuia că fratele ei vitreg părăsise Anglia. Duncan n-o contrazicea, dar era convins că Louddon se ascundea, în aşteptarea unui prilej ca să se răzbune.

Apoi sosi o solie, chemându-l pe Duncan să îngenuncheze în faţa noului rege şi să-şi depună jurământul de credinţă. Duncan nu putea refuza porunca, dar nici nu se îndemna să plece de lângă Madelyne.

Stătea în sala cea mare, cu răvaşul de la Henry în mână, când Madelyne coborî la micul dejun. Duncan luase deja masa de prânz.

Soţia lui arăta odihnită, dar Duncan ştia că doar în câteva ore urma să mai aibă nevoie de un pui de somn. În ultima vreme, obosea foarte repede. Madelyne încerca să ascundă acest lucru, dar Duncan ştia că avea greţuri în fiecare dimineaţă.

Nu era deloc neliniştit. O aştepta doar să-şi dea seama că-i purta copilul.

Când îşi văzu soţul aşezat în jilţul de lângă vatră,

Madelyne zâmbi. Se făcuse frig, iar focul o atrăgea. Duncan o luă pe genunchi.

— Duncan, trebuie să-ţi vorbesc. E aproape amiaza, şi abia acum m-am dat jos din pat. Cred că sunt bolnavă, deşi nu vreau să te îngrijorez. Ieri i-am cerut lui Maude o licoare de leac.

— Şi ţi-a dat-o? întrebă Duncan, încercând să nu zâmbească…

Madelyne clătină din cap. Îşi dădu la o parte părul de pe umăr, din grabă lovindu-l pe Duncan în piept.

— Nu, mi-a zâmbit doar şi a plecat. Şi-acum te întreb: ce să înţeleg eu din asta?

Duncan oftă. Trebuia să i-o spună în faţă.

— Ai să te superi foarte tare dacă fiul nostru va avea părul roşcat?

Madelyne făcu ochii mari şi-şi duse instinctiv mâna la burtă. Când în sfârşit îi răspunse, vocea îi tremura:

— Va fi castaniu, ca al mamei lui. Iar eu am să fiu cea mai minunată mamă, Duncan.

Râzând, Duncan o sărută.

— Ai luat înfumurarea de la mine, nevastă. Ai să-mi dăruieşti un fiu, şi cu asta, am terminat orice discuţie!

Madelyne dădu din cap, prefăcându-se de acord, în timp ce-şi imagina fetiţa cea frumoasă pe care avea s-o ţină în braţe.

Îi venea să plângă de bucurie.

— Nu mai poţi da de mâncare animalelor sălbatice. Nu vreau să mai ieşi dincolo de ziduri.

— E lupul meu, îl tachină Madelyne.

Încă nu-i mărturisise lui Duncan că, de fapt, bănuia că era un câine sălbăticit.

— Azi va fi ultima oară când îi las mâncare, promise ea. E bine aşa?

— De ce tocmai azi?

— Fiindcă se împlineşte un an de când am sosit aici.

Poţi veni cu mine şi cu Anthony, dacă vrei.

Apoi oftă în glumă.

— Îmi va fi dor de lupul meu.

Duncan îi văzu luminiţa din ochi.

— Voi înceta să-i mai dau de mâncare numai fiindcă aşa-mi ordoni tu, bărbate.

— N-am să cred nicio clipă asta, replică Duncan. Mă asculţi pentru că ai tu chef.

În sfârşit, îi promise s-o însoţească. Madelyne îl aşteptă dar, când îşi termină exerciţiile de tras cu arcul soarele asfinţea, iar Duncan încă nu-şi terminase treburile.

Madelyne îşi luă săgeţile, şi le puse în tolba de postav pe care i-o făcuse Ned, apoi îşi agăţă tolba pe umăr.

Anthony îi aduse mâncarea pentru lup în sacul pe care-l folosea întotdeauna. Madelyne luă cu ea şi arcul, lăudându-se că poate avea să vâneze cel puţin un iepure pentru cină.

Anthony nu-i dădea nicio şansă.

Când ajunseră pe creasta colinei, Madelyne luă traista cu mâncare de la Anthony, întinse o cârpă, îngenunche şi puse mâncarea deasupra, cu un os gras, plin de carne, în vârf.

Anthony fi primul care auzi zgomotul din spatele lui. Se întoarse, privind printre copaci, şi în aceeaşi clipă o săgeată şuieră prin aer, înfigându-i-se în umăr. Vasalul căzu la pământ. Încercă să-şi ţină echilibrul, şi atunci îşi văzu duşmanul ridicând arcul a doua oară.

Străjerul dăduse alarma de îndată ce Anthony căzuse. Pe zid apărură mai mulţi oşteni, cu arcurile încordate. Aşteptau ca inamicul să iasă la vedere.

Duncan tocmai încălecase. Se gândise să-şi aducă soţia înapoi călare. Auzi strigătul, şi-şi mână calul la galop. Răgetul lui de furie răsună prin toată fortăreaţa. Oamenii se repeziră la cai, să-l urmeze.

Madelyne ştia că nu-i mai rămăsese timp să fugă.

Aproape douăzeci de oameni, în semicerc, ieşiră încet de după copaci. Mai ştia şi că străjerul şi arcaşii n-aveau să-i poată vedea până ajungeau pe culme.

Nu avea încotro. Îşi scoase o săgeată din tolbă, o potrivi în arc şi ochi cu băgare de seamă.

Îl recunoscu pe omul cel mai apropiat. Era unul dintre cei trei martori care încercaseră să confirme minciunile lui Louddon. Îşi dădu seama că şi Louddon se afla pe-aproape.

Acest gând îi făcu furia să-i alunge teama. Trase săgeata şi scoase alta înainte ca vrăjmaşul să fi căzut la pământ.

Duncan nu urcă pe creastă. Ocoli poalele colinei, făcându-le semn alor lui s-o ia prin cealaltă parte. Se gândea să-i taie calea duşmanului.

În câteva momente, ostaşii lui Duncan se angajară în luptă cu vrăjmaşii. Madelyne îşi coborî arcul şi se întoarse, vrând să-l ajute pe Anthony. Vasalul se rostogolise pe panta colinei, dar acum se ridicase în picioare şi urca încet spre ea.

— Madelyne, la pământ! strigă el deodată.

Madelyne îi auzi comanda, dădu să se supună, dar fu înhăţată de la spate. Zbierând, se întoarse, pentru a se pomeni faţă-n faţă cu Louddon.

Avea în ochi o privire dementă, şi o strângea mai-mai s-o zdrobească. Madelyne îl călcă pe picior, făcându-l să-şi piardă echilibrul. Amintindu-şi lecţiile de apărare învăţate de la Duncan, îl lovi cu genunchiul între coapse. Louddon se prăvăli la pământ, trăgând-o peste el.

Madelyne se rostogoli într-o parte, în timp ce Louddon se sălta în genunchi. O lovi cu pumnul, ţintind sub bărbie. Durerea fu arzătoare, iar Madelyne leşină.

Louddon sări în picioare. Privi spre poala colinei şi-şi văzu oamenii fugind. Îl părăseau, încercând să scape de mânia lui Duncan.

Ştia că de data asta n-avea să mai scape de Duncan.

— Uită-te la mine cum o omor! urlă el.

Duncan descălecase, şi o luă la fugă spre vârful dealului. Louddon ştia că nu-i mai rămăseseră decât câteva clipe. Înnebunit, îşi căută pumnalul pe jos, hotărât să-l implânte în inima Madelynei înainte ca Duncan să-l poată opri.

Când văzu jungherul căzut pe o grămadă de gunoi, hohoti hidos. Îngenunche şi întinse mâna spre armă.

Greşeala lui fu aceea că atinse mâncarea.

Mâna lui Louddon tocmai atinsese prăselele cuţitului, când un mârâit gros îl făcu să încremenească. Sunetul deveni tot mai puternic, ajungând să cutremure pământul.

Duncan îl auzise şi el. Îl văzu pe Louddon ridicându-şi brusc mâinile, după care un fulger cafeniu i se repezi la beregată?

Louddon căzu pe spate, înecându-se cu propriul lui sânge.

Duncan le făcu semn oamenilor lui să stea pe loc. Nu-şi lua ochii de la lupul cel uriaş, în timp ce-şi pregătea încet arcul şi săgeata. Fiara stătea cu labele deasupra lui Louddon. Îşi dezvelise colţii, mârâind amenințător.

Duncan se rugă ca Madelyne să nu-şi revină. Porni înainte, ca să poată ochi cât mai uşor animalul.

Deodată, lupul se mută cu labele pe Madelyne. Duncan încetă să mai respire.

Pesemne că mirosul îi era cunoscut de undeva fiarei, căci după ce o adulmecă pe femeia leşinată, se întoarse la mâncare. Duncan îl văzu luând ciolanul între dinţi şi dispărând pe cealaltă parte a colinei. Îşi aruncă la pământ arcul şi săgeata, luând-o la fugă spre soţia lui. Madelyne tocmai se dezmeticea, când Duncan îngenunche alături. Cu blândeţe, o luă în braţe.

Madelyne îşi palpă maxilarul. Şi-l putea mişca, deşi o durea atât de mare încât bănui că putea fi rupt. Apoi îl văzu pe Louddon zăcând alături.

— S-au dus? îl întrebă ea pe Duncan.

Era strânsă atât de tare la pieptul lui, încât abia putuse şopti întrebarea.

— Louddon e mort.

Madelyne închise ochii şi rosti o rugăciune pentru sufletul lui. Nu credea că i-ar fi folosit la mare lucru, dar o înălţă totuşi.

— Anthony ce face? Trebuie să-i îngrijim rana, Duncan, spuse ea, încercând să se desprindă din îmbrăţişare. Are o săgeată înfiptă în umăr.

Duncan încetă să mai tremure. Intenţionat, Madelyne vorbea întruna. Când îi simţi strânsoarea braţelor slăbind, îi zâmbi.

— A trecut? îl întrebă ea.

— A trecut, răspunse Duncan. Lupul tău ţi-a salvat viaţa.

— Ştiu, iubitule, întotdeauna ai să mă aperi, răspunse Madelyne.

— Nu, Madelyne. Ai înţeles greşit, se încruntă Duncan. Lupul l-a omorât pe Louddon.

Madelyne clătină din cap. Era tipic pentru soţul ei, să-l apuce fantasmele în cele mai înspăimântătoare momente. Ştia că o tachina doar pentru a o ajuta să se liniştească.

— Eşti destul de întremată ca să te ridici în picioare? o mai întrebă el. Te simţi…

— Mă simt bine. Ne simţim bine, preciză ea, bătându-se pe abdomen. Încă n-o simt, Duncan, dar ştiu că e nevătămată.

Când Duncan o ajută să se ridice în picioare, Madelyne încercă să-l privească pe Louddon. Duncan trecu în faţa ei, blocându-i vederea.

— Nu trebuie să te uiţi la el, Madelyne, n-ar face decât să se tulbure.

Beregata lui Louddon fusese sfâşiată de fălcile lupului. Dacă Madelyne vedea acea grozăvie, n-ar fi uitat-o prea

curând.

Anthony îi se alătură şi el. Arăta mai mult neîncrezător decât suferind.

— Anthony, umărul…

— A intrat doar în carne, răspunse vasalul. Baroneasă, pe unul dintre ei l-ai săgetat drept în inimă, adăugă el, bâlbâindu-se.

Lui Duncan nu-i venea să creadă.

— A fost săgeata ei?

— A ei a fost.

Amândoi se întoarseră spre Madelyne. Arătau uimiţi de-a binelea. Madelyne era cam iritată de neîncrederea lor. O secundă, se gândi să tacă – dar adevărul învinse până la urmă.

— Îi ţintisem piciorul.

Mărturisirea ei îi amuză straşnic pe Duncan şi Anthony. Duncan o ridică în braţe şi porni cu ea spre poala colinei.

— Lupul ţi-a salvat viaţa, îi spuse el din nou, încercând să-i explice tot adevărul.

— Ştiu, dragul meu.

Se lăsă păgubaş. Nu-i mai rămânea decât să-i povestească mai târziu, când nu se mai încăpăţâna aşa să creadă că el fusese salvatorul ei.

— N-ai să-i mai dai niciodată de mâncare fiarei, Madelyne. Mă voi ocupa eu de treaba asta. De-acum încolo, lupul merită să aibă o viaţă uşoară. O merită.

— Încetezi să mă mai sâcâi, Duncan? protestă Madelyne, exasperată. Am trecut printr-un calvar îngrozitor.

Duncan zâmbi. Ce trufaşă era – şi atât de fermecătoare! Îşi frecă bărbia de creştetul capului ei, în timp ce o asculta plângându-se de noua vânătaie.

Baronul de Wexton era nerăbdător s-o ducă pe Madelyne acasă – la fel de nerăbdător cum fusese şi Odiseu să se întoarcă la soţia lui.

Aveau tot viitorul în faţă. Madelynei îi plăcea să-l numească lupul ei, dar nu era decât un om – şi totuşi, un om mai puternic decât fantasticul Odiseu.

Căci, deşi era doar un muritor de rând, Duncan săvârşise o ispravă cutezătoare. Da, capturase un înger. Un înger care-i aparţinea cu trup şi suflet.

Sfârşit